COLECTIA ROMANTIC

Mary Arbor

880

SECRETUL CONTELUI

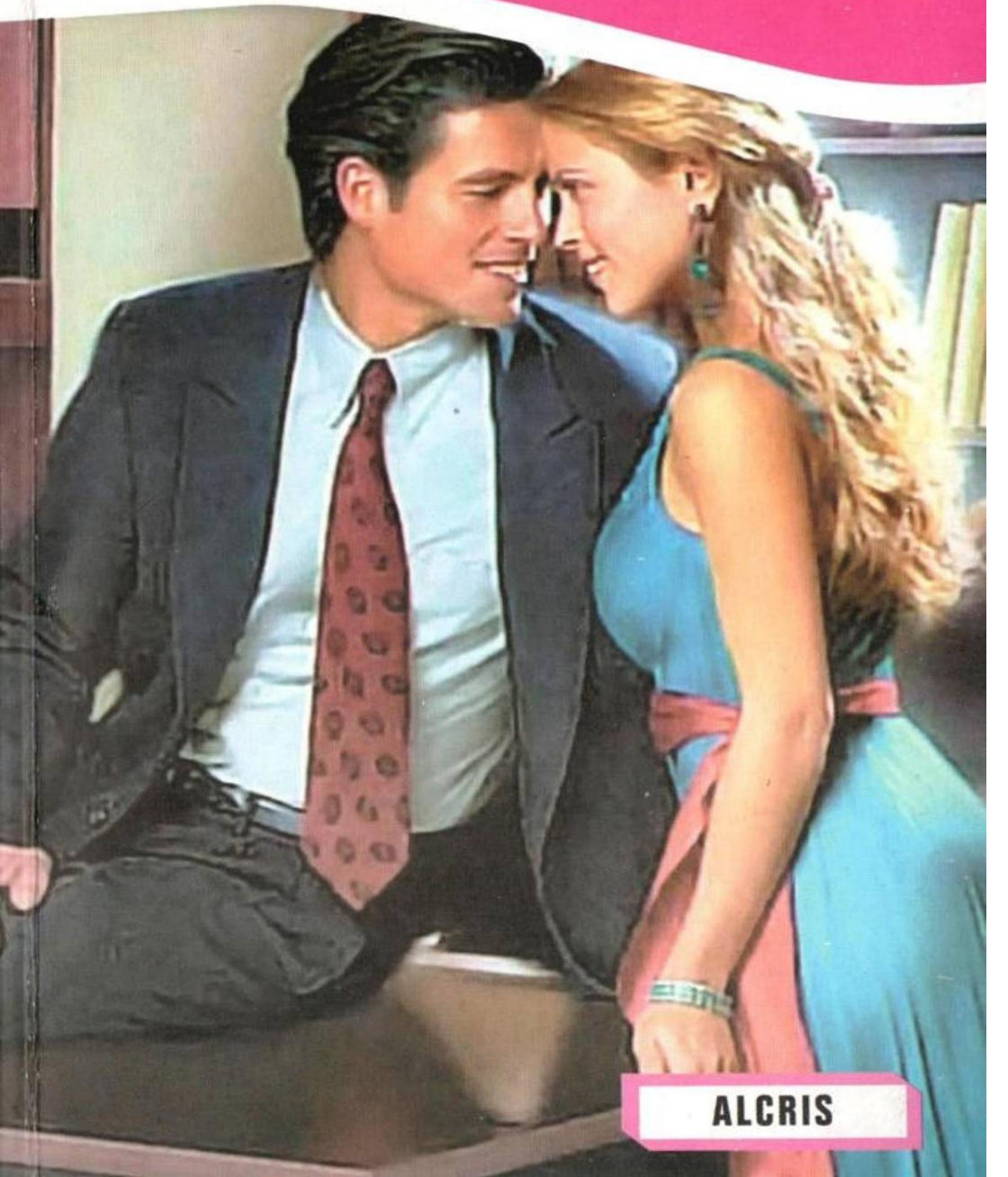

ALCRIS

Eleanor este încântată când contele portughez Ramiro Vicente Miguel de Castro îi încredinţează poziţia de însoţitoare a surorii lui, în frumoasa reşedinţă a familiei. Era o schimbare nesperată şi abia aştepta să se bucure de o vară frumoasă. Dar situaţia se schimbă când se îndrăgosteşte de conte. Chiar dacă pare că o consideră demnă de atenţia sa, exista un mare mister în legătură cu fosta lui soţie.

Titlu original (eng.): Choose The One You'll Marry

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale
ARBOR, MARY
Secretul contelui / Mary Arbor
Traducător: Ioana Popescu
Bucureşti: Alcris, 2012.
ISBN 978-973-580-735-1
I. Aurelian Micu (Editor)
II. Alexandra Piripitsis (Redactor)
III. Ioan Drăghici (Lector)
821.111. 31 = 135.1

Colecţia „ROMANTIC"

MARY ARBOR

Secretul contelui

Traducerea şi adaptarea în limba română de:
IOANA POPESCU

ALCRIS

Capitolul 1

Eleanor Salway se opri puţin înainte să intre în camera directoarei, îşi aranja automat părul şi îşi îndreptă umerii.

Femeia cu păr grizonant din spatele biroului o întâmpină cu un zâmbet.

— Luaţi loc, domnişoară Salway.

Vocea era joasă şi rafinată, cu un slab accent scoţian. Domnişoara Crossland era directoare la Colegiul Bailey de unsprezece ani, iar înfăţişarea şi siguranţa ei erau întotdeauna invidiate de elevele ei. Cu toate că erau peste o sută de elevi în acelaşi an cu Eleanor, domnişoara Crossland făcea un interviu cu fiecare, înainte să părăsească colegiul.

— Cred că eşti cam tristă, spuse ea încă zâmbind, în timp ce Eleanor se aşeza pe un scaun în faţa biroului ei.

— Da, chiar sunt tristă. Ochii ei căprui erau deschişi şi sinceri; de la început, Eleanor se înţelesese foarte bine cu directoarea. Aproape mi-aş dori s-o iau de la început. Au fost trei ani minunaţi, domnişoară Crossland, şi vă mulţumesc pentru tot.

Femeia mai în vârstă zâmbi uşor şi începu să vorbească despre comportamentul Eleanorei ca elevă, care fusese exemplar. Lăudă cu generozitate rolul important pe care Eleanor îl avusese în activităţile sociale ale colegiului şi termină prin a o face pe fată să roşească, spunând:

— Orice şcoală la care vei preda, domnişoară Salway, va câştiga mult dacă te va avea.

Se ridică, şi Eleanor o urmă repede. Apoi îi întinse mâna şi Eleanor i-o strânse cu recunoştinţă.

— Vă mulţumesc din nou, domnişoară Crossland. Se întrerupse şi clipi repede, speriată de o lacrimă care-i umezi genele. V-vă mulţumesc.

La uşă, se întoarse. Directoarea era încă în picioare, zâmbind, arătând mai respectabilă ca oricând în rochia sa neagră.

— Cum a fost? întrebă următoarea elevă, care aştepta în faţa uşii pe care Eleanor o închise în urma ei.

— Foarte emoţionant!

— Bleago! Cred că ai putea fi elevă toată viaţa.

— Mi-ar mai plăcea un an, recunoscu Eleanor, dându-se la o parte pentru ca Susan să poată intra.

— Mie nu! Doamne, cât ne-au mai chinuit! N-aş mai trece prin aşa ceva pentru nimic în lume! Abia aştept să scap de aici şi să câştig bani.

Peste câteva minute, Eleanor se plimba fără ţintă prin colegiu. Intră în bibliotecă, rămase pe loc câteva momente şi se gândi cât de norocoasă fusese pentru că o avusese la dispoziţie timp de trei ani. Intră în câteva camere de lectură, apoi în camera comună, unde elevii stăteau în grupuri şi vorbeau. Anii întâi şi doi… Cât îi invidia!

Cantina era locul unde se adunau cei mai mulţi elevi de anul trei, care o salutară pe Eleanor imediat ce intră.

— Mai întâi, iau o cafea.

Se duse şi luă o cafea de la femeia zâmbitoare care o servise în acea primă

dimineaţă când se simţise atât de străină şi de pierdută. Se îndreptă cu ceaşca spre o masă unde stăteau cinci prietene de-ale ei şi se aşeză pe un scaun.

— Nu-i aşa că e îngrozitoare?

— Atmosfera? Doreen Evans zâmbi şi ridică din umeri. A fost îngrozitoare de câteva săptămâni, ştiind că suntem la final. Despărţirea, regretul dulce şi toate astea.

Celelalte aprobară din cap. Eleanor se uită la ele pe rând – persoanele cele mai importante. Care o ajutaseră să-şi facă viaţa atât de plăcută, persoanele pe care le întâlnise în prima lună şi care acum vor deveni prietene prin corespondenţă… pentru un timp. Va fi mult mai uşor să nu-şi scrie, într-un final, când vor fi ocupate cu propria viaţă.

— Nu trebuie niciodată să pierdem legătura dintre noi, niciodată! spuse Jane Hulse când Eleanor se uită la ea.

Vorbea serios, toate gândeau aşa, dar nimic nu era mai sigur decât faptul că vor pierde legătura.

Mary Osburne aprobă din toată inima. Fuseseră prietene atât de bune; n-ar putea să piardă legătura.

— Ce facem aici? întrebarea veni la jumătate de oră după ce vorbise Jane. Am fost libere sa plecăm după interviurile cu domnişoara Crossland. De ce nu plecăm?

— Pentru că ne bucurăm de fiecare moment preţios, răspunse Eleanor şi celelalte aprobară imediat.

Nu mai rămăsese decât festivitatea de final care avea loc a doua zi la catedrală şi nu era deloc surprinzător că fetele voiau să rămână în colegiu până în ultimul moment. Totuşi, la un moment dat se ridicară şi se duseră la vestiare, fiecare la dulapul ei, pentru ultima dată. De fapt ieri, când predaseră cheile, renunţaseră la ele, dar astăzi le mai folosiseră o dată.

Eleanor tocmai voia să urce, împreună cu Doreen şi cu Jane, care luau autobuzul din aceeaşi staţie ca Eleanor, când auzi vocea unei îndrumătoare:

— La revedere, fetelor, şi mult noroc. Se uită la Eleanor, apoi întrebă, pe un ton curios: Te-ai uitat la avizier?

Ea scutură din cap. Nimeni nu aşteptase anunţuri astăzi, când toate elevele de anul trei veniseră doar pentru interviurile cu directoarea. Şi nici măcar nu veniseră toate, pentru că interviurile durau de mai mult de o săptămână, iar grupa Eleanorei fusese ultima.

— E vreun anunţ pentru mine?

— De la domnul Kershawe, spuse îndrumătoarea. Vrea să te vadă.

— Mulţumesc, domnişoară Yates.

Eleanor se încruntă. Domnul Kershawe, care fusese îndrumătorul ei la matematică, era singura persoană din tot colegiul care nu-i plăcea.

Îndrumarea lui se terminase după primul an şi Eleanor respirase uşurată când părăsise sala lui de lectură pentru ultima dată. Dar el continuase s-o bată la cap. Şi deşi altor eleve le era milă de el şi-i spuneau Eleanorei că n-are inimă fiindcă se purta aşa cu el, ea îl considera o mare pacoste. Cu fiecare ocazie

— Şi asta se întâmpla în timpul activităţilor sociale – o căuta, se aşeza lângă ea şi-i vorbea, spunându-i cât e de frumoasă şi că e singura fată pe care o va putea iubi vreodată. Dacă ar fi fost alte circumstanţe, l-ar fi putut pune la punct, i-ar fi liniştit patima pentru totdeauna. Dar în situaţia dată trebuia să-l respecte, el fiind îndrumător, iar ea fiind elevă.

— Dacă aş fi plecat înainte să vină, spuse ea supărată, după ce plecă domnişoara Yates. Nu prea vreau să mă duc.

Celelalte râseră.

— Cred că vrea să te ceară în căsătorie, sugeră Jane şi primi o privire furioasă.

— Trebuie să te duci, spuse Doreen. Domnişoara Yates îi va spune că ţi-a transmis mesajul.

Eleanor îşi luă la revedere de la prietenele ei şi se duse la lift. În scurt timp se afla în biroul lui Terry Kershawe, iar el se uita la ea cu admiraţie, lăsând-o special să aştepte.

— Dacă îmi veţi spune ce doriţi, spuse ea tăios, aş putea după aceea să plec acasă. Am treabă după-amiază.

Ochii lui luciră. Avea o superficialitate care o impresionase de când începuse să se comporte aşa de neprofesional, urmărind-o mereu. Gura lui era crudă şi subţire, iar ochii lui erau prea apropiaţi.

— Acum că ai terminat, poţi să-mi vorbeşti aşa.

Vocea lui era atât de binevoitoare, încât deveni imediat suspicioasă. Însă era complet nepregătită pentru ce urma să-i spună.

— Poate te-ar interesa să afli că voi fi directorul şcolii unde te vei duce tu.

— Directorul şcolii! îl privi, confuză. Plecaţi de la colegiu?

Urmă o tăcere. Părea că se bucură de situaţie.

— Te duci la şcoala Ashford Park. Ştii că directorul iese la pensie luna viitoare, în iulie. Ţi s-a spus asta, nu?

— Desigur. Am aflat în interviurile pe care le-am avut.

— Ei bine, Eleanor, am aplicat pentru acel post şi l-am obţinut. Deci, vezi tu, noi nu ne luăm la revedere. În septembrie, când vei începe la primul tău loc de muncă, voi fi şi eu acolo.

Eleanor nu putea uita această conversaţie pe care o avusese cu neplăcutul domn Kershawe; se gândi la ea pe tot parcursul festivităţii de la catedrală, în ziua următoare. Să fie el primul ei director! Primul ei an de probă va fi distrus. După asta, va putea să părăsească şcoala şi să-şi găsească un post în

altă parte. Între timp, totuşi, viaţa va fi foarte neplăcută.

— Poţi să-mi spui că te vei căsători cu mine, îi spusese el înainte ca ea să plece, ieri. Nu poţi să fugi de destin, iar eu am ştiut din momentul în care te-am văzut, stând acolo în banca ta, arătând atât de tânără şi de inocentă – aveai optsprezece ani, dar arătai mult mai tânără – am ştiut, draga mea, că va trebui să fim împreună.

Aerul din oraş părea deosebit de dulce şi pur când păşise pe poarta colegiului. Terry Kershawe îi alungase nostalgia şi-l ura pentru asta.

Încă se gândea la el când, în următoarea luni dimineaţă se prezentă la directorul executiv al faimosului hotel Sherbourne din Londra, unde îşi găsise un post temporar.

— Sunteţi foarte departe de casă, fu primul lui comentariu.

Se uita la ea, observându-i rochia neagră de sub pardesiu. Pe sub rochie se zărea gulerul unei cămăşi albe imaculate, iar părul era prins la spate cu o fundă din catifea neagră.

— Eu sunt din Manchester, spuse ea.

— Cum aţi ajuns să ocupaţi un post de cameristă aici?

— Am auzit că angajaţi elevi pe timpul vacanţei şi am aplicat. Un alt bărbat m-a intervievat, dumneavoastră eraţi în concediu.

— Aşa este. Înţeleg că în septembrie veţi ocupa un post de profesoară?

— Da.

— Deci, veţi fi alături de noi şapte săptămâni?

— Şase. Voi petrece o săptămână aici cu prietena mea. Este asistentă şi asta este o bună ocazie să ne petrecem vacanţa împreună.

— Asistentă? Unde lucrează? Am o soră la Spitalul Middlesex.

— June este la un sanatoriu, unul privat.

Menţionă numele, iar el făcu ochii mari.

— Cel mai scump – şi exclusivist – din Londra.

— Da, cred că da. Îi place foarte mult aici. Am fost la şcoală împreună, adăugă ea, simţindu-se în largul ei cu acest tânăr şi se întrebă dacă era la fel de prietenos cu toţi subordonaţii.

— Ei bine, domnişoară Salway, acum că ne-am cunoscut, o să vă predau supervizoarei. Vă va spune de care camere vă veţi ocupa. Avem şi alţi elevi aici şi sunt sigur că vă veţi simţi foarte bine.

El apăsă pe semnal şi în timp ce o aşteptau pe supervizoare, ea îl întrebă dacă au celebrităţi în hotel, în prezent. El îi spuse că aveau mereu celebrităţi, îi menţionă două staruri de cinema care stăteau în două apartamente speciale şi că apartamentul albastru şi cel auriu, fără îndoială cele mai luxoase din toată Londra, erau ocupate de contele Ramiro Vicente Miguel de Castro, un nobil conte portughez.

— Este în vacanţă? spuse ea, întrebându-se dacă îl va vedea pe acest bărbat cu un nume atât de ilustru şi dacă trebuia să foloseşti tot şirul de nume când i te adresai.

— Nu ştim. Este foarte singuratic şi vorbeşte doar când este absolut necesar.

Eleanor îl văzu pe conte chiar a doua zi. Trebuia să aibă grijă de apartamentul de lângă al lui şi tocmai intra în acesta când el ieşea din lift. Ochii li se întâlniră o secundă, apoi el se întoarse şi porni pe holul cu covor gros spre apartamentul lui. Fascinată de înfăţişarea lui, Eleanor se uită lung după el până când nu-l mai văzu. Ce faţă impresionantă! Plină de caracter, de aroganţă şi de superioritate. Chiar în acea scurtă întrezărire fusese şocată de trăsăturile lui, folosind cuvântul perfecţiune pentru a-l descrie. Pielea bronzată şi linia formidabilă a maxilarului, fermă, proeminentă. Gura lui era încordată, ochii aspri, ca de metal. Avea o înfăţişare regală şi încrezătoare… şi totuşi, Eleanor avea senzaţia ciudată că văzuse un bărbat a cărui încredere şi mândrie tocmai primiseră o mare lovitură. Era felul în care arăta? O umbră ciudată de nelinişte în ochii lui? O văzuse, era sigură, dar avea impresia că mintea lui nu înregistrase nimic despre ea. El nu ştia dacă o va mai revedea, îşi spuse ea, dar urma să afle că nu era deloc aşa.

— Domnişoară Webber, spuse ea la şapte în acea seară, pot să ies când termin serviciul?

Supervizoarea păru puţin surprinsă.

— Desigur. Nu ţi-a spus nimeni?

— Nu. Eleanor făcu o mică pauză. Trebuie să mă întorc la o anumită oră?

— Te duci la un spectacol nocturn sau ceva de genul ăsta?

Eleanor scuturăde cap şi spuse că prietena ei lucra la un sanatoriu la câţiva kilometri depărtare şi când o sunase la ora ceaiului, aflase că o putea vizita când era de serviciu.

— Aş vrea să stau câteva ore, adăugă ea. Nu ne-am văzut de vara trecută.

— Nu e nicio problemă, domnişoară Salway. Poţi să te întorci când vrei.

Sanatoriul se afla pe o proprietate mare, care fusese reşedinţa unei familii nobile. June îi spusese Eleanorei că tarifele erau foarte mari şi doar cei foarte bogaţi îşi permiteau să facă un tratament acolo.

— Mă bucur foarte mult să te văd din nou! spuse entuziasmată June când ajunse Eleanor. Vino în camera de odihnă. Suntem mai multe decât e nevoie, aşa că dacă una dintre noi primeşte o vizită, celelalte se pot descurca foarte bine. Oricum, nu sunt multe de făcut în turele de noapte, după ce li se dau pacienţilor tratamentele şi sunt aşezaţi la televizor. Cred că jumătate din ei vin aici pentru odihnă. Avem mulţi care nu suferă decât de oboseală cronică!

Râzând, o conduse spre camera frumos mobilată, unde se odihneau

asistentele, ori dormeau cu rândul, noaptea sau dimineaţa devreme. Eleanor se aşează pe scaun şi se uită în jur la canapeaua mare cu scaunele asortate, la mese, la radio şi la flori.

— Este foarte plăcut aici, observă ea, zâmbind. Nu e de mirare că îţi place să lucrezi aici. Ţ

— Totul este aici foarte luxos, şi mie îmi place luxul, chiar dacă este la mâna a doua, spuse ea râzând. Dar tu? Lucrezi la Sherbourne! Ce norocoasă eşti! Este într-adevăr lux! Trebuie să-mi povesteşti despre oaspeţi, dar mai întâi o să aduc cafea. Sau preferi ceai?

— Cafeaua e foarte bună, mulţumesc, June.

— Sigur; revin imediat! June se opri la uşă şi se întoarse. Am uitat să te felicit că ai absolvit şi ţi-ai luat diploma. Este foarte impresionant – e scrisă în aur, cu onduleuri pe margine?

Eleanor râse şi spuse că n-a primit încă diploma, dar are un post unde o să înceapă în septembrie.

— Dar ţi-am spus asta, în scrisoare.

June aprobă şi ieşi, apoi se întoarse cu o tavă.

— Spune-mi despre celebrităţile care stau la hotel. Am citit despre starurile de cinema, desigur, şi ştiu că aveţi un conte portughez.

— Ştii? De unde?

June ezită puţin.

— Este cam secret, dar cred că ţie pot să-ţi spun. O avem pe sora lui aici, care trebuie să nască.

Eleanor spuse:

— Imaginează-ţi! Chiar mă întrebam ce face la Londra, pentru că am auzit că nu iese deloc în afară de câteva ore dimineaţa şi seara. O vizitează pe ea atunci?

June aprobă şi-i spuse că tocmai trebuie să vină.

— Dona Carlota are doar şaisprezece ani, adăugă ea încet, şi nu e măritată.

— Nu e măritată? Eleanor îşi aminti imediat impresia pe care o avusese că mândria lui primise o lovitură puternică. Ce îngrozitor, pentru o familie ca asta.

June aprobă din nou. Turnă cafeaua, cu faţa spre fereastra joasă, de unde lumina bătea direct pe drumul din faţa ei. Trecu o maşină; Eleanor văzu ceva argintiu deasupra radiatorului şi realiză că era un blazon. Bărbatul coborî aproape de fereastră şi aruncă o privire scurtă înăuntru în timp ce închise uşa la maşină. Eleanor realiză, surprinsă, că o recunoscuse, pentru că tresărise uşor înainte să se întoarcă spre intrare, care se afla câţiva metri la dreapta.

— Este atât de impunător… spuse Eleanor foarte încet, privindu-i spatele.

— Noi l-am supranumit regele Portugaliei, spuse June cu un zâmbet în

timp ce-i dădea cafeaua. Dizgraţia pe care i-a adus-o sora lui nu i-a ştirbit deloc măreţia.

— Mie mi s-a părut că arată preocupat când l-am văzut un moment, astăzi. Fata cum e?

— Extraordinar de frumoasă, spuse June repede. Mă întreb ce a spus fratele ei când a aflat. Cred că ea s-a ascuns câteva săptămâni! A adus-o aici pentru ca totul să rămână secret.

— Poate să rămână secret aşa ceva? Eleanor scutură din cap. Dacă abia a venit aici…

— Mi-a spus că a stat cu o mătuşă aflată la o altă moşie de-a fratelui său, într-o altă parte a ţării. A stat acolo în ultimele şase luni, până săptămâna trecută, când a venit aici. June ridică din umeri şi se aşeză pe partea cealaltă a mesei, cu ceaşca într-o mână şi farfurioara în cealaltă. E la fel şi la bogaţi şi la săraci – şi la baroni şi la ţărani. Toată lumea sfârşeşte rău când ajunge în faţa tentaţiei.

— Te-ai fi gândit că părinţii ei s-au asigurat să fie mereu însoţită.

— Nu are părinţi. Contele este tutorele ei. Nu ştim nimic mai mult, adăugă June, anticipând o întrebare. E evident că fata a primit instrucţiuni clare să nu vorbească, aşa că doar stă acolo cu gândurile ei.

Eleanor se încruntă.

— Totul este foarte trist. Când trebuie să nască?

— În următoarele ore.

Eleanor tăcu, încă încruntată, dojenindu-se pentru că se lăsa impresionată de problema unei fete necunoscute, care nici măcar nu avea aceeaşi naţionalitate. Era ridicol şi totuşi rămase foarte afectată. După plecarea contelui, când June o întrebă dacă vrea s-o vadă pe fată, acceptă nerăbdătoare.

— De obicei, eu îi duc ultimul tratament, un tonic pe care i-l dăm pentru că se pare că nu a mâncat prea bine în ultimul timp şi e cam slăbită, aşa că poţi să mergi cu mine. Mă ajuţi să-i aranjez patul; nu va avea de unde să ştie că nu eşti din personal.

— Dar n-am uniformă.

— Nu va observa.

— Şeful tău nu este aici?

— Doctorul Hartington? Nu, este sus, în apartamentul lui. Nu coboară niciodată noaptea, decât dacă e chemat.

Pavilionul era foarte luxos, dar avea totuşi un miros de spital. Fata, palidă şi trasă la faţă, stătea ridicată în pat, cu o carte deschisă lângă ea. Ochii ei mari căprui care se uitau în gol, se mişcară când intrară fetele, fără niciun interes sau surpriză că o însoţea cineva pe asistenta care-i aducea întotdeauna

ultimul tratament înainte de culcare.

Stând în uşă, Eleanor îşi muşcă buza, cuprinsă de tristeţe la vederea acestei fete frumoase cu părul negru arătând atât de pierdută şi de neajutorată.

— Haideţi, dona Carlota, spuse June blând, poftim băutura.

— Mulţumesc.

Vorbi cu un accent slab, cu o voce blândă şi răguşită, în cel mai plăcut mod cu putinţă. Ascultătoare, bău ce era în pahar şi i-l dădu înapoi. Numai când începură să-i aşeze cearşaful, ochii fetei se opriră pe Eleanor. Îşi puse capul pe pernă şi se întoarse spre ea.

— Eşti nouă? spuse ea, iar Eleanor clătină din cap automat, în semn de negaţie.

June se uită în sus şi zâmbi, dar se întoarse când auzi uşa deschizându-se. Asistenta care intră îi spuse ceva la ureche, iar June se scuză şi ieşi repede, să se ducă la un alt pacient.

— Cum te numeşti? întrebă fata.

Părea că se luptă cu instrucţiunile pe care le primise de la fratele său de a fi rezervată. Eleanor, care avea întotdeauna o putere stranie de înţelegere a sentimentelor celorlalţi, se uită cu compătimire la fată şi-i spuse numele.

— Avem acest nume şi în ţara noastră, spuse dona Carlota. Dar îl pronunţăm puţin diferit.

Ca să evite o tăcere apăsătoare, Eleanor începu să vorbească în timp ce-i aranja patul. Se părea că o atrăsese în discuţie, pentru că aceasta întrebă:

— Eşti căsătorită?

— Nu, nu sunt. Tocmai mi-am luat diploma de profesoară, continuă ea, o să încep să predau în septembrie.

— O… deci nu lucrezi aici.

— Nu; sunt prietenă cu sora Leyland. Am venit doar s-o văd.

Urmă o pauză, fata se uită atent la Eleanor, apoi spuse din senin:

— Presupun că n-ai avut niciodată un copil?

— Nu, n-am avut.

Mai urmă o pauză.

— Ştii că nu sunt căsătorită?

Eleanor stătea cu capul aplecat în timp ce o învelea.

— Da, dona Carlota, ştiu.

Fata se întoarse şi îşi duse o mână la ochi. Eleanor văzu lacrimile care curgeau pe sub mâna ei.

— N-ar trebui să vorbesc cu tine, cu nimeni. Fata tresări, ştergându-şi lacrimile cu o mână şi cu cealaltă căuta un şerveţel sub pernă. Fratele meu se va enerva dacă va afla.

— Nu va afla, draga mea, nu trebuie să-ţi faci griji pentru asta.

— Mi-e atât de teamă… Fata se opri şi începu să plângă în hohote, în timp ce Eleanor se simţea îngrozitor. Dacă ai fi avut un copil, ai fi putut să-mi spui ceva despre asta. N-am îndrăznit s-o întreb pe mătuşa mea, pentru că era foarte supărată.

Lacrimile continuau să curgă pe faţa Carlotei. Eleanor îi luă şerveţelul din mână şi o şterse cu blândeţe pe obraji.

— Nu plânge, te rog. Aici eşti pe mâini bune şi nu vor fi complicaţii. Sunt sigură.

Eleanor se încruntă, imaginându-şi că fusese, trimisă cu forţa la mătuşa ei, la ţară, ascunsă de ochii tuturor, fratele ei scuzând-o probabil în faţa prietenilor că s-a dus să se odihnească o perioadă la o altă moşie de-a lui. Poate chiar a spus că medicii i-au recomandat. Deşi nu-l văzuse decât de două ori, Eleanor îl putea vedea foarte uşor găsind tot felul de scuze pentru absenţa surorii lui de acasă. O vedea şi pe mătuşă, condamnându-şi nepoata neascultătoare, tratând-o cu atâta severitate, încât copila nu avusese curajul să-i ceară sfatul sau ajutorul, ca să înţeleagă prin ce avea să treacă. Dintr-odată, simţi o furie inexplicabilă pentru frate, pentru că nu-i arătase mai multă simpatie, pentru că nu se purtase mai uman. Era o greşeală regretabilă a fetei, o alunecare în păcat care o adusese într-o situaţie atât de dificilă. Se vedea clar în ochii ei inocenţi, pe faţa ei limpede că nu era rea. Fără să se gândească la instrucţiunile pe care Carlota le primise de la fratele ei, o întrebă:

— Vrei să vorbeşti cu mine, dragă Carlota? Sunt o străină pentru tine şi n-o să mă mai vezi niciodată, deci n-ai de ce să-ţi fie frică. Vorbeşte dacă vrei. Se opri şi-i zâmbi încrezător în timp ce fata îşi ştergea ochii. Vorbeşte dacă vrei, repetă ea, şi ai promisiunea mea că n-o să suflu o vorbă nici chiar prietenei mele, asistenta Leyland.

Spre bucuria ei, fata îi răspunse cu un zâmbet şi, după o ultimă tamponare a ochilor, puse şerveţelul sub pernă.

— Noi suntem o familie foarte distinsă, începu ea, şi-i spuse întregul titlu al fratelui său. Oamenii nu-i spun aşa, continuă ea. Acasă e cunoscut ca dom Miguel.

Eleanor deschise gura, vrând să-i spună că ştia cine e fratele ei, dar apoi se răzgândi. Voia ca fata să vorbească, măcar acum când era atât de aproape de naştere şi era atât de speriată. Îi va face bine, Eleanor sperând că June va fi reţinută mai mult.

— Locuim în Palacio de Castro din Sintra, continuă Carlota. Este una din casele fratelui meu, cea care îi place cel mai mult. Este foarte frumoasă şi se află pe un. Deal, înconjurată de un parc mare. Făcu o pauză, apoi reluă. Nu e frumos din partea mea să-ţi povestesc despre această măreţie. Voi o numiţi în

ţara voastră – fală.

Eleanor zâmbi şi o asigură pe Carlota că nu era deloc fală. Era foarte interesată şi o rugă să continue, apoi află că acest palat magnific era înconjurat de grădini frumoase, cu statui, lacuri şi fântâni, cu lămâi, portocali şi arbuşti. În grădini erau păuni şi alte păsări frumoase, iar în spatele grădinilor era parcul mare de care îi vorbise. Acesta era străbătut de alei şi de o apă peste care erau construite mici poduri. În el se găseau arbuşti, ferigi şi chiparoşi, şi părea un loc minunat în care să te plimbi, sau să stai cu o carte într-unul din pavilioanele sau căsuţele de vară despre care-i povestea Carlota.

— Acest palat i-a revenit fratelui meu când au murit părinţii noştri, când eram foarte mică. Au murit într-un accident de maşină, când făceau turul Franţei. Atunci, fratele meu mi-a devenit tutore pentru că nu aveam alte rude apropiate. Am… am întâlnit pe cineva şi m-am îndrăgostit…

Se opri, aşa cum se aştepta şi Eleanor când va ajunge în această parte a poveştii.

— Am crezut că ne vom căsători, dar Lourenço a fost un bărbat rău şi a plecat…

Eleanor stătea în picioare lângă pat, dar acum se îndepărtă, fiindcă i se păruse că aude voci. Nu voia ca fata să vorbească când June se va întoarce. Nimeni nu trebuia să afle că fata îi făcuse aceste confidenţe. Vocile se depărtară, iar ea se întoarse lângă pat.

— Carlota, cum ţi s-a permis să ieşi cu acest Lourenço? întotdeauna am crezut că fetele portugheze – mai ales cu poziţia ta – au însoţitoare.

— Avem, şi fratele meu a fost foarte strict în privinţa asta, dar el are şi alte moşii – quintas, le numim în Portugalia – şi trebuie să le viziteze uneori. Într-una din absenţele lui, am ieşit cu Lourenço. Vezi tu, eram singură…

Se opri şi îşi pierdu răsuflarea când îl văzu pe fratele său în uşă, trecându-şi ochii furioşi de la Carlota la Eleanor.

— Ce căutaţi în camera asta? întrebă el aspru, venind spre Eleanor. Cine eşti?

Luată pe nepregătite de apariţia lui, Eleanor rămase încremenită cu ochii la el. Se întreba cât de mult auzise, realizând acum că probabil uşa era întredeschisă, altfel ea şi Carlota ar fi auzit-o deschizându-se.

— Sunt o prietenă a asistentei Leyland, reuşi ea să spună în final, inima bătându-i din ce în ce mai tare, în timp ce se gândea că el o putea reclama pe June pentru că o lăsase în camera donei Carlota.

— V-am văzut la Sherbourne, unde stau eu.

— Acolo lucrez…

— Acolo lucrezi! spuse Carlota cu groaza. Cum ai putut să mă înşeli? Ochii i se umplură de lacrimi. Te-am crezut când mi-ai spus că eşti

profesoară. Lucrezi… se întrerupse şi suspină adânc. Lucrezi la un hotel.

— Lucrez acolo doar câteva săptămâni, îi explică Eleanor, evitând privirea pătrunzătoare şi tulburătoare care ştia că e fixată asupra ei. N-am vrut să te înşel, draga mea. Ultimele cuvinte îi scăpară atât de natural, încât nici nu remarcase că le spusese. Dar ochii contelui sclipiră ciudat şi Eleanor observă asta. Totuşi, era încă furios şi întâlnindu-i privirea ştiu instinctiv că auzise ceva din ceea ce spusese fata. Eleanor presupuse că auzise întrebarea ei despre Lourenço şi răspunsul Carlotei. Era foarte îngrijorată pentru fată. Oare fratele ei va fi furios pe ea? Sigur că nu; nu era deloc momentul. Totuşi, de teamă, Eleanor începu să vorbească, fără să se mai gândească decât la nevoia de a o proteja pe fată.

— Domnule, sora dumneavoastră se simţea singură şi, cum eram aici, o străină pentru ea, n-a contat că a vorbit puţin cu mine. Ochii ei erau mari şi sinceri; văzu că tonul ei implorator îi captase atenţia. Sunt de încredere, domnule. Ce mi-a spus sora dumneavoastră nu se va afla mai departe. Vă dau cuvântul meu.

Urmă o tăcere; Eleanor se uită la Carlota şi văzu că aceasta îl privea pe fratele său cu un amestec de respect şi de teamă, iar mâna părea să-i tremure uşor. Era clar că fetei îi era teamă de reacţia fratelui ei, iar Eleanor începu din nou să fie furioasă pe el.

— Senhorita, păreţi hotărâtă, fără niciun motiv după cât văd, s-o protejaţi pe sora mea de cearta pe care o merită. Prin confesiunile făcute dumneavoastră, nu numai că şi-a trădat demnitatea ei, şi pe a mea, dar nu mi-a ascultat instrucţiunile clare de a nu intra în discuţie cu nimeni de aici şi de a nu răspunde niciunei întrebări despre ea sau despre mine.

Se opri un moment, dar privirea lui întunecată rămase fixată pe Eleanor.

Ce bărbat îngâmfat, se gândi ea. Îmbrăcat atât de bine, părea un rege, recunoscu ea; acea nobleţe fiind moştenită, îi oferea probabil o scuză pentru aerul lui autoritar şi-l făcea s-o trateze cu atâta superioritate.

— V-am întrebat ce faceţi în această cameră?

Eleanor respingea ideea că dom Miguel ar putea-o reclama pe June, deşi comportamentul lui sugera contrariul.

— Am venit la spital s-o văd pe prietena mea; sunt liberă seara, adăugă ea ca o explicaţie. Asistenta Leyland venea s-o pregătească pe dona Carlota pentru noapte şi am venit şi eu cu ea.

— Pentru un motiv special, senhorita?

Ea îl privi, confuză.

— Sigur că nu. Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

Privirea bărbatului se îndreptă spre fata din pat. Se uită puţin la ea, apoi brusc, dom Miguel îi ceru Eleanorei să părăsească încăperea.

— Aşteaptă afară, spuse el.

— Domnule… conte… Adică se opri, roşind sub privirea lui arogantă. Cum ar trebui să-i spună? Dacă i-ar spune dom Miguel, şi-ar da seama imediat că sora lui i-a povestit despre el.

— Aşteaptă afară, spuse el din nou şi se întoarse cu spatele la ea.

Capitolul 2

June era cam palidă când se întoarse şi o găsi pe Eleanor la uşa salonului Carlotei.

— S-a întors fratele ei, şopti ea. S-a înfuriat că te-a găsit în cameră?

— Da. Mi-a spus să-l aştept afară.

— Doamne! Acum, voi avea probleme!

— Nu te va reclama, o asigură Eleanor.

— Eşti sigură?

— Cât se poate de sigură. Este un adevărat autocrat, însă nu e deloc meschin.

June o privi ciudat.

— Se pare că i-ai evaluat caracterul foarte repede, spuse ea, pentru moment distrasă. Ce, eşti fizionomist?

Eleanor râse, în ciuda îngrijorării pentru fată. Ce îi spunea oare fratele său? se întrebă ea.

— Trebuie să fii mai mult decât fizionomist ca să-i evaluezi caracterul. Ar trebui să trăieşti cu el pentru asta. Şi ce femeie întreagă la minte ar vrea aşa ceva?

— Ardem de curiozitate să ştim dacă e căsătorit sau nu, dar cu tot secretul ăsta şi cu instrucţiunile care ni s-au dat să nu-i punem nicio întrebare fetei, n-am reuşit să aflăm nimic. Şi nu vom afla niciodată.

— Probabil e căsătorit, spuse Eleanor gânditoare, uitându-se la uşa pe care va ieşi el. Cred că are peste treizeci de ani, nu crezi?

June aprobă, spunând că probabil are vreo treizeci şi patru, treizeci şi cinci de ani.

Revenind la întoarcerea lui neaşteptată, vru să ştie exact ce s-a întâmplat. Precaută, Eleanor îi dădu suficiente informaţii ca s-o mulţumească şi chiar dacă June ar fi vrut s-o întrebe mai multe, în acel moment apăru el pe uşă.

Se apropie de ele, fixând-o cu privirea pe June.

— Asistentă Leyland, spuse el scurt, este obişnuit în acest spital ca străinii să intre în saloanele private ale pacienţilor?

June se făcu roşie şi îşi netezi halatul alb.

— Îmi pare rău, domnule, dar n-am crezut că fac rău dacă o iau pe domnişoara Salway să mă ajute cu patul.

Privirea lui arogantă mai zăbovi puţin asupra ei. Chiar înainte să vorbească, Eleanor se gândi că fuseseră ultimele lui cuvinte cu privire la acest lucru; ar fi cu mult sub demnitatea lui să se certe cu o biată asistentă. Dar ceea ce spuse în continuare le surprinse pe fete.

— Senhorita, vă întoarceţi la Sherbourne acum? Dacă da, pot să vă duc eu?

Urmă o tăcere uimită. June şi Eleanor schimbară o privire pe furiş.

— Eu plec, acum.

Tonul lui exprima clar un ordin. Arogantul şi superiorul dom

Miguel îi spunea că trebuie să plece când vrea el, nu când vrea ea. Ea îşi ridică bărbia, dar după o scurtă reflectare se gândi că ar putea avea probleme la hotel dacă nu va face ce spune acest străin arogant şi hotărî să-şi ia la revedere de la prietena sa. După aceea, îl urmă pe dom Miguel în curtea mare şi impunătoare unde îşi lăsase maşina.

Călătoria a fost încordată. Contrar aşteptărilor ei, dom Miguel nu spuse nimic despre prezenţa ei în salonul surorii lui; doar a condus, în timp ce parcă se gândea la o întrebare foarte serioasă, uitându-se fix la drum. Eleanor îi aruncă o privire pe sub gene şi nu se putu abţine să nu-i admire profilul nobil, impunător. Dar imaginea lui avea ceva sobru şi amintindu-şi concluzia ei de mai devreme că ar fi căsătorit, încercă să şi-l imagineze ca soţ. Rece… distant… Ce fel de iubit ar fi? înfăţişarea formidabilă era oare înşelătoare? Acea răceală şi reţinere erau doar aparente? Avea un sentiment ciudat şi profund şi trebui să admită cu uimire că acest bărbat radia o atracţie aparte, care tăia respiraţia.

Gândurile i se schimbară repede şi în minte îi apăru Terry Kershawe, cu ochii apropiaţi, bărbia lată, gura subţire. De ce trebuia să se gândească acum la el? se întrebă ea, încruntându-se. Desigur, făcea o comparaţie, dar de ce naiba trebuia să-i apară acum în minte faţa lui Terry Kershawe?

Mintea ei rămase la el, în ciuda eforturilor de a-l alunga. Îşi imagina următoarele douăsprezece luni cu el director. Anul ei de probă va fi destul de dificil, ca pentru orice profesor, dar Terry Kershawe va putea să i-l facă mult mai dificil. Va fi şeful ei; va trebui să-i asculte ordinele. Ar putea să-i găsească tot felul de greşeli, dacă va dori; ar putea să vorbească urât despre munca ei inspectorilor care vor veni s-o evalueze. Doamne, ce ghinion!

Eleanor îşi dorea să poată scăpa de acest an, să-şi găsească alt post, ca să scape de omul care sigur o va urmări, la fel cum a urmărit-o şi a agasat-o în colegiu.

Gândurile ei fură întrerupte când maşina se opri şi realiză că erau în parcarea hotelului. Dom Miguel stinse farurile şi ezită un moment, apoi se întoarse spre ea.

— Cam cât v-a povestit sora mea, senhorita?

Ea tresări.

— N-aţi întrebat-o pe ea? spuse ea, înainte să se gândească.

— N-am putut s-o întreb… Copilul ei se va naşte în câteva ore.

Deci, n-o certase pe fată, se gândi Eleanor, uşurată. Observase ezitarea lui înainte să menţioneze copilul şi ştia că e jenant pentru el s-o facă, în faţa unui străin. Situaţia era ciudată. Dom Miguel repetă întrebarea şi după un moment de gândire Eleanor îi spuse tot ce vorbise cu Carlota.

— N-a fost doar o curiozitate stupidă care m-a făcut să vorbesc cu ea şi să-i pun întrebări, spuse Eleanor, amintindu-şi că el o întrebase dacă se dusese în salon cu un motiv special. Fireşte, mi s-a părut curios că sora dumneavoastră se află în sanatoriul unde lucrează prietena mea; era o coincidenţă, pentru că vă văzusem aici, la hotel. Dar domnule, nu sunt o persoană pe care o interesează bârfele, sau care pierde timpul amestecându-se în treburile celorlalţi. Se uită la el în întuneric; nu putea să-i vadă expresia, dar simţi un interes care o surprinse. Am simţit că mica noastră discuţie o poate ajuta pe sora dumneavoastră. Dona Carlota este doar o copilă şi este foarte speriată şi singură, printre străini. Îmi pare rău dacă sunteţi supărat, dar nu regret că am lăsat-o să vorbească. Avea nevoie să vorbească cu cineva. Se opri, întrebându-se cum ar trebui să i se adreseze. Sora dumneavoastră mi-a spus că acasă vi se spune dom Miguel.

— Aşa este.

— Pot să vă spun şi eu la fel? întrebă ea respectuos, iar el aprobă.

— Da.

Urmă o tăcere tensionată; el părea nehotărât. Îl văzu încruntându-se, dar se destinse când începu să vorbească.

— Trebuie să recunosc că sora mea părea mai liniştită după ce a vorbit cu dumneavoastră. M-am întors, pentru că mai devreme mi s-a părut agitată şi extenuată, iar starea ei m-a neliniştit. Ştiam că are nevoie de o femeie, dar ştiind ceea ce ştiţi, cred că înţelegeţi că n-o puteam lăsa să vorbească cu asistentele de aici, care ar bârfi între ele. Ştirile circulă repede.

Făcu o pauză, iar Eleanor observă vena care-i pulsa la tâmplă. Simţi compasiune pentru el, conştientă de ce înseamnă pentru un nobil conte portughez, să se umilească astfel.

— Carlota are nevoie de o femeie, spuse el încruntat, ca şi cum o amintire neplăcută îl făcuse să retrăiască un episod foarte nefericit din viaţa lui. Se pare că a căpătat o mare simpatie pentru dumneavoastră, într-un timp foarte

scurt. O privi cercetător. Cred că sunteţi foarte înţelegătoare şi că aveţi mult tact, senhorita… De aceea am o propunere pentru dumneavoastră.

Ea tresări. Îi apăru înaintea ochilor o imagine a ei şi a Carlotei, ascunse într-un loc îndepărtat, având grijă de copil…

— Dom Miguel, începu ea repede, pentru că voia să-l scutească de jena unui refuz, tocmai am terminat colegiul şi voi prelua primul post ca profesoară în septembrie… Se opri, pentru că simţi că el se crispase.

— Încă nu v-am spus propunerea mea, senhorita.

În tonul lui se simţea dezaprobare şi aroganţă.

— Îmi pare rău, dom Miguel. Am crezut că îmi veţi cere să am grijă de copil.

Urmă o tăcere apăsătoare; ea se întrebă dacă era provocată de menţionarea copilului. Îl compătimi din nou pe conte. Ruşinea ca sora lui să aibă un copil nelegitim îl apăsa probabil foarte greu, chiar dacă reuşise să păstreze secretul faţă de prietenii şi de cunoştinţele lui de acasă.

— Propunerea mea nu are legătură cu copilul, care va fi dat spre adopţie. Voiam să vă întreb dacă vreţi să acceptaţi postul de însoţitoare pentru dona Carlota. Făcu o pauză, iar Eleanor observă că strânsese din buze. Situaţia va trebui să nu se mai repete niciodată şi nu se va întâmpla, dacă sora mea va avea o însoţitoare, o persoană tânără pe care s-o placă. Sarcina dumneavoastră ar fi s-o protejaţi, pentru că eu am multe angajamente de afaceri şi nu pot fi cu ea tot timpul. Dacă aţi fi cu ea, nu mi-aş mai face probleme.

Aşadar, nu avea o soţie, se gândi Eleanor. Deşi era recunoscătoare pentru oferta lui, care implica încredere totală, în final scutură din cap. El nu spuse nimic şi în acest moment straniu, Eleanor se uită în gol la o maşină frumoasă care fusese adusă în parcare de un şofer în uniformă. Proprietarul fusese lăsat la intrarea în hotel; şoferul ieşi, încuie maşina şi se depărta. Eleanor se uită în jur la celelalte maşini. Atâta bogăţie, se gândi ea, întorcându-şi automat privirea la blazonul de pe maşina în care stătea, alături de ilustrul conte Ramiro Vicente Miguel de Castro, care trăia în Palacio de Castro, situat pe dealurile nobile din Sintra. Era o situaţie incredibilă, şi totuşi reală. Fata drăguţă, care poate în acest moment dădea naştere unui copil era foarte reală, şi la fel era şi fratele ei, a cărui expresie nerăbdătoare o făcu pe Eleanor să-şi amintească unde era. El îi aştepta decizia. Nevrând să-l dezamăgească, îi spuse că deşi aprecia faptul că avea încredere în ea, va trebui să-i refuze oferta. El păru dintr-odată abătut, sau doar relaxat, se gândi ea, neputând să şi-l imagineze abătut. Nu se putu citi nimic din tonul lui, când spuse:

— Foarte bine, senhorita, decizia dumneavoastră mă dezamăgeşte, dar nu pot decât s-o accept. Dacă vă veţi răzgândi, vă rog să nu ezitaţi să mă

anunţaţi.

Se aplecă peste ea şi-i deschise portiera. Ea ieşi, spuse noapte bună şi plecă, lăsându-l în singura maşină din parcare.

Cu toate că refuzase oferta contelui, Eleanor nu putea s-o uite, oricât încerca. Dar nu-şi putea scoate din minte imaginea acelei fete şi în după-amiaza următoare, aşteptă nerăbdătoare s-o sune pe June, care dormea până la patru, când era de serviciu noaptea. La patru şi jumătate, o sună s-o întrebe despre Carlota.

— Copilul, un băiat frumos, s-a născut mort.

— Carlota cum e? Eleanor îşi şterse o lacrimă, simţindu-se prost că plângea pentru o fată pe care o văzuse o singură dată şi pe care n-o va mai vedea niciodată.

— Cam slăbită, dar va fi bine. Copilul s-a născut la două dimineaţa, îi povesti June. Fratele ei e cu ea, cred. A fost anunţat dimineaţă că a născut şi a spus că va sta cu ea toată ziua.

— Îi permiteţi?

— Unuia ca el, da! Crezi că poate cineva să-i spună ce să facă?

— Nu, ai dreptate, spuse Eleanor, gânditoare. Se întreba cum îşi trata el soţia şi copiii. Mi-ar plăcea s-o mai văd pe dona Carlota, dar nu cred că se poate, nu?

— Nu ţi-a interzis fratele ei? întrebă June, curioasă.

— Nu, din contră, părea că se bucură că a stat şi ea de vorbă cu cineva.

— Ei bine… dacă vrei s-o vezi, ar trebui să-l întrebi pe el dacă poţi.

Eleanor i-a spus că ar putea s-o facă. Dar ştia că n-o va face. După ce îi refuzase oferta, nu se aştepta s-o lase să-i viziteze sora. Totuşi, îi trimise fetei un buchet de flori şi a doua zi, supervizoarea i-a spus foarte surprinsă să se ducă în apartamentul lui dom Miguel, pentru că vrea să-i vorbească.

— Mulţumesc, murmură Eleanor, grăbindu-se să scape de privirea cercetătoare a domnişoarei Webber.

Ciocăni timid la uşă şi auzi dinăuntru invitaţia să intre.

— Am vrut să vă mulţumesc pentru gestul dumneavoastră, spuse el, fără să o invite să ia loc. A fost foarte drăguţ din partea dumneavoastră să-i trimiteţi flori Carlotei.

Eleanor observă că el renunţase la rangul Carlotei.

— Aţi vrea să vă demonstraţi şi mai mult bunătatea şi s-o vizitaţi pe sora mea?

Nu menţionase nimic despre copil şi Eleanor se gândi că ghicise probabil că vorbise cu June.

— Aş fi încântată s-o vizitez, răspunse ea imediat şi pentru prima dată zări un mic zâmbet pe faţa lui arogantă şi-i mulţumi cu o mică înclinare din cap.

El urma să se ducă la sanatoriu în acea seară şi putea s-o ia şi pe ea.

— Mulţumesc, spuse ea, şi se îndreptă spre uşă.

Afară, pe hol, se opri un moment, pe gânduri. Oare se implica sufleteşte? Se încruntă. Poate nu era bine că o vizita pe fată; Carlota se putea ataşa foarte repede de cineva care-i arăta puţină bunăvoinţă în acest moment. Eleanor oftă şi se întoarse la treabă.

A fost agitată şi nerăbdătoare tot restul zilei, dar seara abia aştepta s-o vadă pe Carlota. Când se urcă în maşină, era bucuroasă. June, la telefon, a fost uimită că „Regele Portugaliei" îi ceruse să o viziteze pe sora lui şi mai ales că o aducea chiar el la sanatoriu.

— A fost un lucru normal, răspunsese Eleanor, cu simţul ei practic. Nu se aştepta să mă duc cu autobuzul, când el se ducea oricum acolo.

— Da, ai dreptate. Şi oricum, ai mai fost în maşina lui. Dar asta înseamnă că, la urma urmei, e tot o fiinţă umană.

Faţa palidă a Carlotei se însenină când o văzu pe Eleanor. Îi zâmbi, apoi se uită la bărbatul de lângă ea.

— Miguel, eşti foarte drăguţ că ai adus-o pe domnişoara Salway.

— M-am gândit că te vei bucura s-o vezi din nou. Cum te simţi, dragă? Se dusese lângă ea şi o luase de mână.

Stând puţin mai departe, Eleanor privea surprinsă schimbarea expresiei lui dom Miguel. Atitudinea lui era blândă, aproape tandră. Atât de sever cum era, dezamăgit de sora sa, avea totuşi şi compasiune, ceea ce era o revelaţie pentru Eleanor. El se întoarse spre ea şi îi făcu semn spre un scaun pe care asistenta îl adusese lângă pat.

— Staţi jos, domnişoară.

— Dar, dumneavoastră… începu ea, uitându-se în jur după un alt scaun. Asistenta deja îl aducea şi, după ce îl puse lângă pat, ieşi.

— Mulţumesc pentru florile frumoase, spuse Carlota uitându-se la ele, aflate într-o vază de sticlă înaltă pe o măsuţă lângă geam. Le-am apreciat foarte mult, mai ales că nu mă aşteptam.

Se uită la fratele ei într-un fel din care Eleanor înţelese că se aşteptase la flori din partea fratelui său. Şi erau acolo, lângă pat, nişte orhidee foarte frumoase.

Eleanor rămase cu Carlota şi dom Miguel mai mult de o oră şi niciodată nu se vorbi despre copil. Ea se gândi că nici nu va mai fi menţionat vreodată. I-a întrebat despre Portugalia şi a aflat că venitul lui dom Miguel vine din vin şi din plută, că deţine păduri de stejari şi o fabrică de producere a plutei, la Portalegre. A mai aflat că această ţară mică, Portugalia, asigură jumătate din. Consumul mondial de plută.

— Dacă vrei poţi să vorbeşti puţin cu prietena ta, îi spuse dom Miguel lui

Eleanor. Te voi anunţa când sunt gata de plecare.

— Mulţumesc, aş vrea să stau puţin de vorbă cu asistenta Leyland. Se ridică, nefiind prea sigură dacă dom Miguel era amabil, sau voia să scape de ea. La revedere, dona Carlota, zâmbi ea şi se întoarse spre dom Miguel, poate o să mai vin. Era pe jumătate o întrebare, iar dom Miguel înclină din cap.

— Mâine-seară? sugeră el, şi Eleanor aprobă imediat.

June era nerăbdătoare să afle motivul atitudinii prietenoase a contelui. Prefăcându-se că nu înţelege, Eleanor o întrebă ce vrea să spună, adăugând că el nu-i arătase niciun semn de prietenie.

— Îţi permite s-o vizitezi pe dona Carlota, spuse June, privind-o suspicios pe prietena sa. Cu noi a fost foarte rezervat şi, după cum ţi-am spus, am primit ordine clare de la şeful nostru să n-o întrebăm nimic pe fată.

— Nu pot să-ţi explic de ce a vrut s-o vizitez pe dona Carlota, în afară de faptul că ea pare că mă place, şi dom Miguel a simţit că era cam singură. O minciună nevinovată, într-un fel, iar Eleanor suspecta că dom Miguel încă nu renunţase la speranţa că ea îi va iiccepta oferta.

Spre uşurarea ei, June renunţă la alte întrebări şi discutară despre vacanţa pe care o vor petrece împreună. Voiau să se ducă la mare câteva zile şi în restul timpului să viziteze capitala.

— Voi veni şi mâine-seară, zise ea, când o asistentă veni să-i spună că dom Miguel era gata de plecare. Eleanor stătea în uşă cu prietena ei, aşteptându-l. Dar tu nu eşti de gardă, nu?

— Nu, ies dimineaţă şi mai intru marţi.

Se uită curioasă la Eleanor şi vru să mai spună ceva, dar apăru dom Miguel. Eleanor îşi luă repede la revedere şi se grăbi la maşină.

— Când va ieşi sora dumneavoastră? îl întrebă ea politicos, după un timp.

— O duc acasă într-o săptămână, de luni.

— Zece zile, murmură Eleanor. Va rămâne la sanatoriu până atunci?

— Până în seara dinaintea plecării noastre. Carlota e foarte slăbită şi e mai bine să rămână aici, unde este îngrijită cum trebuie.

Eleanor aprobă din cap. Tăcură apoi până când îşi spuseră noapte bună în parcarea hotelului.

După două zile Eleanor primi un telefon de la verişoara ei, femeia cu care stătuse după ce murise mama sa, cu doi ani înainte să intre la colegiu. Eleanor îşi petrecuse toate vacanţele la Margaret şi urma să stea din nou cu ea, din septembrie. Sunase Terry Kershawe, întrebând de Eleanor, iar Margaret îi spusese fără să-şi dea seama că lucra temporar la hotelul Sherbourne.

— Mi-a scăpat fără să mă gândesc, se scuză Margaret. Numai după ce mi-a spus că vrea să vină la Londra pentru câteva zile, în vacanţă, mi-am amintit

că nu-ţi place deloc de el. Sunt sigură că va veni să te vadă şi m-am gândit să te avertizez.

Eleanor se încruntă, ezită puţin pentru că era supărată pe Margaret, reuşind să nu folosească un ton furios.

— Păcat că i-ai dat adresa mea, spuse ea în final, adăugând că n-are rost să-şi mai facă griji, pentru că nu mai era nimic de făcut.

— Îmi pare rău. Crezi că o să te sâcâie?

— Asta a făcut în ultimii trei ani, răspunse Eleanor, ascunzându-şi cu greu enervarea.

— Mă simt îngrozitor.

Eleanor îşi muşcă buza şi oftă adânc.

— Uită, Margaret. Nu te puteai aştepta să-ţi aminteşti ce ţi-am spus despre el. A spus când vine?

— În seara asta; se pare că vine cu trenul. A spus că aşa vede mai multe lucruri, dar cred că o face pentru economie.

Eleanor nu spuse nimic. Terry Kershawe era recunoscut în colegiu pentru zgârcenia lui; chiar îi lăsa pe elevi să-i achite cafeaua, dacă se întâmpla să se întâlnească cu ei în barul de după colţ.

— Mulţumesc pentru avertizare, spuse ea înainte să închidă. Ne vedem peste vreo cinci săptămâni.

Terry ajunse chiar în acea seară. Eleanor fusese invitată de dom Miguel s-o viziteze pe Carlota din nou şi ea acceptase, aşa că avu o scuză să refuze invitaţia lui Terry la film. Oricum ar fi refuzat, dar aşa lucrurile erau mai simple. Nu putea să insiste.

— Atunci, ieşi cu mine mâine-seară, spuse el.

Se aflau într-un mic salon pentru angajaţi şi în timp ce vorbeau, Eleanor avea ochii fixaţi pe uşă. Dacă ar intra cineva, se gândea ea, Terry ar trebui să plece. Dar nu intră nimeni, şi pentru că erau singuri, el încercă de câteva ori s-o ia de mână.

— De ce nu poţi fi mai prietenoasă? Te iubesc… Se opri brusc, încruntându-se când ea se distanţă puţin de el. Sunt directorul tău, spuse el printre dinţi. Nu uita asta, Eleanor.

— Nu încă, îi reaminti ea, întrebându-se dacă arăta atât de palidă pe cât se simţea. Paloarea ei se datora pe jumătate furiei şi pe jumătate temerii pentru viitor.

Următorul an va fi foarte greu şi îşi dori din nou să poată schimba locul de muncă. Dar deja se înscrisese şi semnase şi doar simpla sugerare a unei schimbări putea însemna o pată pe calificarea ei profesională.

Şi nici măcar n-avea un motiv real. Nu putea spune că o va agasa directorul!

— În cinci săptămâni, Eleanor. Voi fi şeful tău. Un şef, este ca un căpitan de vas, ţine minte, şi cei care lucrează cu el ştiu asta.

— Faptul că voi lucra pentru tine nu-ţi dă niciun drept să-mi faci avansuri. Ţi-am spus că n-am de gând să-ţi ţin companie…

— Te-am cerut în căsătorie, nu să-mi ţii companie. Te iubesc, n-am iubit pe nimeni înainte. Eleanor, continuă el pe un ton mai blând, nu fi aşa.

Dacă ai şti cât de mult te iubesc, n-ai mai fi aşa de rea şi n-ai mai refuza chiar şi să ieşi cu mine la un film. Spune-mi că ei veni, te rog!

Ea se uita lung la el. Îi părea rău pentru el? Era evident că ţine. La ea, dar cum ea nu va ţine niciodată la el, n-avea niciun rost să iasă împreună. Îi spuse asta şi urmă o ceartă şi insistenţe, iar în final Terry o ameninţă.

— O să-ţi pară rău că m-ai tratat aşa! Sunt şeful tău şi o să vezi tu!

Se întoarse şi ieşi furios pe uşă, aproape lovindu-se de o altă cameristă.

— Doamne, ce furios era! E prieten de-al tău?

Albă la faţă şi obosită de toată cearta, Eleanor spuse, cu o voce răguşită:

— Dimpotrivă. Este inamicul meu, dar ce e mai rău, e că în următoarele douăsprezece luni va fi şeful meu.

Capitolul 3

Eleanor nu ştia când luase decizia; tot ce ştia, era că pe măsură ce treceau zilele şi se apropia plecarea lui dom Miguel, se simţea din ce în ce mai agitată, aproape speriată. Îi era ruşine că se simţea speriată de Terry, dar ideea că îi va fi şef douăsprezece luni o îngrozea atât de mult încât hotărâse că nu putea îndura, aşa că luase decizia să accepte oferta contelui.

O lua în fiecare seară la sanatoriu şi-i comunică decizia într-o seară când se întorceau la hotel. El tăcu şi ea se întrebă dacă nu cumva se răzgândise şi oferta nu mai era valabilă. Dar el încetini, se întoarse spre ea şi spuse:

— Mulţumesc, senhorita; mă bucur foarte mult să ştiu că sora mea vă va avea prietenă. Nici nu ştiţi cât a ajuns să ţină la dumneavoastră de-a lungul acestor vizite pe care aţi fost atât de drăguţă să i le faceţi.

Făcu o pauză şi Eleanor se gândi că era foarte formal, dar totuşi uman, când ajungeai să-l cunoşti. Apoi, spuse:

— Sunt multe lucruri de făcut, dom Miguel, nu pot fi gata în trei zile.

— Înţeleg. Putem aştepta.

— Mulţumesc.

Se gândi la scrisoarea pe care trebuia s-o scrie Comisiei de Educaţie, spunându-le că hotărâse să plece în străinătate pentru un timp; trebuia să-şi

facă paşaport şi să-şi cumpere haine cu banii pe care-i câştigase de când lucra. Trebuia să scrie câtorva prietene şi mai era şi June… Dar ea va înţelege. Şi ce surprinsă va fi!

Începu să se gândească la noua viaţă care o aştepta şi încercă să-şi imagineze palatul magnific în care trăia dom Miguel. La început va fi ciudat, dar Eleanor era o fire adaptabilă şi ştia că se va obişnui repede. Singura ei grijă era Carlota, la care deja ţinea foarte mult şi dacă ajungea să-şi ia la revedere, ştia că ar fi fost foarte greu pentru amândouă.

Într-o săptămână, Eleanor era deja instalată la Palacio de Castro, după ce ajunsese acolo împreună cu dom Miguel şi cu Carlota, cu două zile înainte. Camera ei avea vedere spre grădinile splendide ale palatului, plină de copaci, arbuşti şi flori exotice, multe dintre ele aduse din alte ţări de către strămoşii contelui. Avea propria ei baie, cu cadă mare, şi covor roz care se asorta cu draperiile.

Cu un oftat uşor de mulţumire, coborî la parter şi ieşi pe terasă. Cerul era albastru şi senin, soarele strălucea, în jur se împleteau o mulţime de culori minunate care încântau privirea, păunii mergeau ţanţoşi prin grădină, din loc în loc erau mici iazuri ornamentale… un paradis! Cum fusese ea atât de norocoasă încât să ajungă într-un loc ca ăsta? Atât de grăbită fusese plecarea din Anglia, atât de ocupată fusese cu pregătirile, încât nu avusese timp să se gândească la asta, dar acum se simţea foarte norocoasă că o întâlnise pe dona Carlota şi, în consecinţă, pe contele Ramiro

Vicente Miguel de Castro.

— Chiar sunt norocoasă, spuse ea, cu voce tare.

Stătea pe terasă, privind peste grădini marele parc cu zonele lui împădurite alternând cu pajişti verzi şi din loc în loc câţiva ananaşi. Greierii cântau, păsările zburau şi ciripeau prin arbuşti, păunii îşi desfăceau penajul minunat pentru a ademeni păuniţele.

În faţa ochilor visători ai Eleanorei apăru silueta înaltă a şefului său, fiecare pas fiind definit de acea aroganţă nobilă. Ajunse la ea şi o întrebă neliniştit despre sora sa, care de la întoarcerea în Portugalia nu se simţise foarte bine.

— Se odihneşte, dom Miguel, răspunse politicos Eleanor. Deja adormise când am lăsat-o.

Dom Miguel se mai linişti.

— Se simte din ce în ce mai bine, spuse el. Mi-a fost teamă că poate avea o cădere nervoasă.

— A fost într-adevăr cam morocănoasă, spuse Eleanor şi adăugă că acum depăşise acea perioadă şi se va recupera curând.

Ochii profunzi ai contelui îi întâlni pe ai ei o secundă.

— I-ai făcut mult bine, senhorita; am avut noroc că te-am găsit.

— Mulţumesc, dom Miguel, răspunse Eleanor jenată. Este foarte amabil că spuneţi asta.

— Este adevărul, senhorita, aşa că nu trebuie să mă consideraţi amabil, şi fără să aştepte un răspuns, plecă şi intră în casă.

Ea rămase mult timp pe terasă, gândindu-se la răceala şi reţinerea care-l caracterizau pe dom Miguel. Doar cu Carlota era mai blând. Şi totuşi, amintindu-şi cum se purtase cu ea când îi mulţumise că o vizitează pe sora lui, îşi aminti că simţise că era cu adevărat uman.

Pe măsură ce treceau săptămânile, Eleanor începea să simtă o umbră care plana deasupra palatului… însă, oricât s-ar fi străduit, nu putea să-şi dea seama ce era. Primul indiciu al misterului a ieşit la iveală când Carlota, după ce vorbiseră tot felul de lucruri, a rămas mută când Eleanor a spus:

— Fratele tău se va căsători într-o zi, nu? Adică, sigur îşi va dori un moştenitor.

Tăcerea a fost mai mult decât evidentă, foarte tulburătoare, iar Eleanor a schimbat imediat subiectul.

A doua oară s-a întâmplat într-o zi, după ce Carlota se dusese să-şi facă siesta, iar Eleanor hotărâse să-şi petreacă o oră în galeria de portrete. După ce a studiat tavanul magnific, pictat şi presărat cu ornamente aurii, a admirat statuile şi intrarea gotică spre o cameră frumos aranjată, apoi a început să admire tablourile. Strămoşii contelui… ce nobil arătau! Dar atât de sobri şi autocratici. Vicente Diego Laurenço Henriques de Castro părea chiar ameninţător, şi Leonor, soţia lui, părea prea rece ca să-l fi născut pe Nuno Jose Gonçalo Froylas de Castro. Erau acolo mulţi, de-a lungul a doi pereţi lungi, unii cu rame mari sculptate, alţii cu rame mai puţin deosebite, dar toate purtând emblema distinsă a aristocraţiei portugheze.

Eleanor tresări când se uită prima dată la bărbosul Martim Tavira Nuno Ordonho de Castro, atât de înfricoşător arăta cu roba lui, cu gura strânsă şi ochii cenuşii scrutători.

— Tu ai avut soţie? murmură ea, apoi tresări când auzi o voce în spatele său.

— Desigur.

Se întoarse, înroşindu-se brusc.

— Vorbeam singură… spuse ea, frământându-şi mâinile.

Dom Miguel continuă încet, ignorându-i comentariul:

— Putem să ne identificăm descendenţii pe linie masculină până în anul 987.

Tonul lui era arogant; era atât de înalt pe lângă ea, cu umeri laţi, cu părul închis la culoare şi ochi gri metalici. Era ca o stea de neatins, se gândi ea. Se

îndrepta spre uşa pe care intrase Eleanor; era chiar la capătul camerei lungi şi înguste, iar ea începu să meargă alături de el automat, nefiind conştientă ce făcea, altfel s-ar fi oprit să-l întrebe dacă-şi doreşte sau nu compania ei. Simţindu-se nesigură pe ea şi ciudat când realiză ce făcea, încercă să se reculeagă comentând câte ceva despre portretele pe lângă care treceau. La un moment dat, observă un spaţiu gol.

— A fost luat ceva de aici?

Tăcere. Aceeaşi tăcere tensionată care urmase după ce sugerase Carlotei că într-o zi fratele său se va căsători. În acea tăcere, Eleanor îi observă privirea… şi simţi un fior rece. Trăsăturile lui dom Miguel – pe care ea le descrisese ca fiind foarte frumoase – deveniseră cumplit de dure. Ce spusese ca să provoace această schimbare dramatică? Deşi nu înţelegea, deschise gura să spună că-i pare rău, dar el se întoarse şi ieşi.

Tremurând uşor, Eleanor rămase acolo, privind arcada prin care ieşise, şi după un timp îl urmă, uitându-se într-o parte şi-n alta, şi la un moment dat rămase mută de uimire. Portretul contelui se afla acolo, cel mai atrăgător şi mai frapant din toate. Frumos, mândru, superior… cu o blândeţe neaşteptată în ochi, care avu un efect ciudat asupra Eleanorei. Se uită la tablou mult timp; avea ceva fascinant, ceva care-i atrăgea privirea aşa cum i-o atrăsese prima dată când îl văzuse pe holul de la hotelul Sherbourne.

În final se îndepărtă, uitându-se un moment la spaţiul de lângă portretul contelui; acolo era un mister, dar deşi era intrigată, alungă gândul, conştientă că nu era treaba ei. Se afla acolo ca însoţitoare a donei Carlota, şi ca angajată, trebuia să-şi vadă de treburile ei.

Trecură încă trei săptămâni, fără evenimente. Eleanor şi Carlota se plimbau prin parc, înotau în piscina încălzită, se duceau la Lisabona pentru cumpărături. Singurele momente când nu erau împreună, erau când dom Miguel avea musafiri, dar nu se întâmpla prea des. Carlota avea desigur rol de gazdă, şi Eleanor, ca angajată, lua cina într-un salon mic, pe care dom Miguel îi spusese că poate să-l folosească oricând doreşte. Era un salon elegant, dar nu atât de luxos mobilat ca restul casei. Carlota îi spusese Eleanorei că era destinat angajaţilor „favoriţi”.

— Au mai fost şi alţi angajaţi favoriţi? întrebă Eleanor amuzată şi, conştientă de ce spusese, fata roşi.

— O, nu trebuia să te numesc angajată.

— Dar asta sunt, Carlota. Spune-mi despre ceilalţi favoriţi.

Carlota îşi muşcă buza şi se uită în altă parte; se vedea că încerca să evite privirea Eleanorei.

— Am avut un fel de menajeră a doamnei…

— Pentru tine?

— Da; o spuse atât de încet încât era evident o minciună. Da, pentru mine.

Eleanor nu mai insistă, dar cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât simţea că este un mister.

Şi se adeveri într-o zi, când se întâlni cu îngrijitoarea la capătul scărilor. Vorbea în engleză, plângându-se de reumatism, din cauza căruia nu putea să urce scările. Ţinea în mână un carneţel şi un stilou pe care dom Miguel le lăsase în salon; dar trebuia să stea pe măsuţa de lângă patul lui, îi spuse ea Eleanorei, că îi plăcea să le ţină acolo ca să-şi noteze câte ceva.

— Dacă nu vor fi acolo se va înfuria, termină ea pe un ton dramatic, şi Eleanor zâmbi.

Aşa cum îl ştia pe conte, nu şi-l putea imagina furios pentru un lucru atât de banal, mai ales că el le lăsase în birou.

— Vrei să le duc eu sus? se oferi Eleanor, când văzu cât de greu urca femeia scările.

— Aţi vrea, domnişoară Eleanor? Vă rămân datoare. Îi dădu carneţelul şi stiloul. Ştiţi care este camera lui dom Miguel?

— Da, desigur.

În camera lui se intra printr-o uşă ca o arcadă decorată cu auriu. Când o deschise, Eleanor era neliniştită, deşi ştia sigur că era plecat. Stătuse cu Carlota pe terasă acum o oră, şi-i văzuse maşina ieşind din curte. Dom Miguel ridicase mâna s-o salute pe sora lui, iar pe Eleanor o salutase cu o înclinare din cap.

Deci, n-avea de ce să se teamă şi intră fără ezitare, mergând pe covorul gros spre măsuţa de lângă pat. Dar se opri brusc, realizând că era cineva în camera alăturată. Uşa dintre ele era întredeschisă şi Eleanor se gândi că acolo era dressingul sau baia. Dom Miguel se întorsese fără să-l fi văzut ea sau Carlota? Tremurând, se uită speriată în jur, văzând mişcare prin uşa crăpată. Se panică şi, în loc să iasă pe hol, se ascunse după draperiile mari.

Proasto! îşi spuse ea. Dom Miguel se întorsese şi acum era prinsă în capcană. Poate va ieşi din cameră… sau poate se va hotărî să îşi facă siesta! Şi în cazul ăsta, mai întâi se va dezbrăca!

Ce putea să facă acum? îşi întrerupse gândurile când auzi uşa închizându-se uşor. Draperiile mari erau trase în lateral, iar cea unde era ascunsă lăsa un mic spaţiu prin care văzu surprinsă şi uşurată că era o femeie. Se îndrepta spre uşa camerei lui dom Miguel şi ţinea pe braţ o haină de blană. Nurcă… Foarte confuză, pentru că femeia era una din menajere, Eleanor se apropie mai mult şi o văzu pe femeie uitându-se pe furiş la uşa pe care o închisese, se duse înapoi la ea şi o încercă, apoi se întoarse şi ieşi pe uşa principală, în hol.

Eleanor ieşi din ascunzătoare, puse carneţelul şi stiloul şi rămase pe loc un timp, uitându-se la uşa care dădea în camera alăturată. O haină de blană… Ce

căuta o haină de blană în dressingul lui dom Miguel?

„Vezi-ţi de treaba ta”, îi şopti o voce interioară.

Dar era foarte intrigată şi, deşi ştia că era greşit, nu rezistă curiozităţii şi aruncă o privire în acea camera. Când o deschise, rămase blocată şi îşi pierdu răsuflarea.

Deci, dom Miguel fusese căsătorit…!

Încet şi condusă parcă de o forţă independentă de voinţa ei, ea, Eleanor se duse la măsuţa de toaletă. O piesă de mobilier mai elegantă decât toate pe care le văzuse. Pe măsuţă erau perii cu cozi aurite şi piepteni asortaţi. Sticluţe de parfum din cristal, îngeri de porţelan cu mâinile desfăcute, suporturi de bijuterii, inele, coliere şi brăţări. Dar acum nu era nimic pe ele. Luă automat una din perii şi citi iniţialele: D.A.P de C. Puse peria la loc, dar nu era în stare să se mişte, amintindu-şi unele incidente care în mintea ei plină de imaginaţie, formau un mister. Erau spaţiul de lângă portretul contelui, tăcerea forţată a Carlotei când îi sugerase că fratele său se va căsători într-o zi. Mai era menajera doamnei despre care vorbise Carlota. Toate astea puse cap la cap, dar nu erau un mister, cum presupusese Eleanor. Nu, acum totul era clar. Soţia lui dom Miguel era moartă. Sau nu? Era posibil să fi fost un divorţ?

Automat, Eleanor scutură din cap. Nu credea că dom Miguel ar fi fost de acord cu un divorţ.

Dom Miguel văduv, atât de tânăr. Eleanor îşi aminti expresia lui, în acea zi din galeria de portrete. Atunci, se gândise că expresia lui fusese dură, cumplită; dar acum ştia că era provocată de durere. Durere… Simţi că i se taie respiraţia.

În cele din urmă se mişcă, amintindu-şi de menajera cu haina de blană. Evident avea un motiv bufi pentru s-o ia, şi Eleanor presupuse că el îi ceruse s-o pună undeva, s-o protejeze de molii. De cât timp era moartă soţia lui? Nu de mult, dacă haina de blană era luată abia acum de aici. Se opri din nou şi rămase lângă patul mare, gândindu-se că ceva nu se lega. Haina ar fi trebuit luată de aici demult. Şi oricum, de ce Julia se comporta atât de ciudat, pe furiş? Dacă îi ceruse dom Miguel să ia haina, de ce se comporta ca şi cum ar fi furat-o? Şi mai era problema Carlotei şi a copilului ei. Carlota spusese că fratele ei era plecat la una din moşiile lui şi aşa ajunsese să fie singură cu bărbatul care devenise apoi tatăl copilului ei. Unde era în acest timp soţia contelui? Ar fi putut s-o ia cu el, desigur, dar ar fi luat-o şi pe Carlota. De fapt, i se păruse ciudat că dom Miguel plecase şi o lăsase singură pe sora lui atât de tânără, singură. Ultima şi cea mai importantă întrebare era de ce dom Miguel sau Carlota, nu spusese niciodată nimic despre soţia lui. Eleanor presupunea că, dacă s-ar fi apropiat de ceilalţi angajaţi, ar fi auzit ceva despre căsătoria contelui, dar simţise că şefului ei nu i-ar fi plăcut să se apropie de ei

şi de fapt nu se ivise nici nevoia, nici oportunitatea s-o facă.

Gândindu-se din nou la momentul când îi spusese Carlotei că fratele său va trebui să se căsătorească într-o zi, se întrebă de ce Carlota nu recunoscuse că fratele ei fusese căsătorit, pentru că în spital nu avusese nicio reţinere să i se confeseze.

Încruntându-se, Eleanor se enervă că nu putea să găsească răspunsuri la aceste întrebări, apoi se mustră pentru că făcuse atâtea deduceri fantastice; dacă n-ar fi făcut-o, n-ar fi avut atâtea întrebări. Deducerile ei erau probabil greşite. Dom Miguel probabil nici nu fusese căsătorit… dar instinctul îi spunea că, cel puţin în privinţa asta, nu greşea. Locul gol din galeria de portrete în mod sigur fusese ocupat de portretul soţiei contelui. Dar foarte îndurerat de moartea ei, pusese să fie luat de acolo.

— Iar încep, se mustră ea. Poate soţia lui n-a murit; poate au divorţat.

Iritată şi frustrată că nu putea lega lucrurile, încercă să alunge aceste gânduri din minte şi, realizând brusc că era acolo de mult timp şi că dom Miguel se putea întoarce oricând, închise uşa spre dressing şi ieşi din apartamentul contelui, îndreptându-se spre camera ei.

De ce venise sus? Eleanor nu-şi putea aminti; oftă adânc şi se aşeză pe pat. Era foarte tulburată şi simţea o un nod în gât. De ce se simţea aşa, doar pentru că descoperise că dom Miguel fusese căsătorit?

„Nu ştii sigur!” îşi spuse ea aspru şi se forţă să uite toate astea.

Dar nu pentru mult timp. Ceva i se întâmplase în acea cameră frumoasă, cu acel pat, cu draperii şi cu pereţii acoperiţi cu damasc albastru şi auriu. Şi întrebările stăruiau, refuzând să dispară. Se simţea foarte tensionată, mai ales la cină în acea seară, stând la masă cu dom Miguel şi cu sora lui, părându-i-se că se uita la ea cu mai mult interes decât înainte. Poate era imaginaţia ei, îşi spuse; totuşi, de câteva ori când ridicase ochii din farfurie, îl surprinsese privind-o insistent.

— Senhorita, murmură el cu vocea lui profundă, n-aţi mâncat deloc.

Îl privi şi roşi când realiză că avea dreptate, luând repede cuţitul şi furculiţa. Sentimentele ei erau haotice, pentru că deşi acum îşi coborâse privirea părea că se concentrează la mâncare, de fapt îşi dorea să se uite la el! La un moment dat îşi ridică privirea, dar o evită cu greu pe a lui. Se uită la Carlota, observând cu satisfacţie că părea mult mai bine şi era bucuroasă că experienţa prin care trecuse fata nu lăsase urme. Eleanor se gândi la viitor, întrebându-se dacă atunci când va apărea bărbatul potrivit, şi-i va cere contelui mâna Carlotei, greşeala ei o va împiedica să se căsătorească cu el. Se uită la dom Miguel pe furiş şi-l compătimi, conştientă că pentru un om ca el, mândria era cel mai important lucru din viaţă, şi nu şi-l putea imagina umilindu-se într-atât încât să vorbească unui pretendent despre greşeala

surorii lui. Pe de altă parte, ştia fără îndoială că el avea o corectitudine înnăscută care nu l-ar fi lăsat să ascundă asta. Oare se învinuia pentru această problemă? Se întrebă încă o dată de ce o lăsase singură pe Carlota, pentru că era evident că se simţea responsabil pentru sora lui, pe lângă dragostea pe care i-o purta.

După cină, toţi trei se retraseră într-un salon frumos cu vedere spre grădină. Într-o parte a pajiştii, cu faţa spre palat, se afla o fântână în formă de arcadă, sprijinită de patru piloni, decorată cu dale albastre. În faţă, sculptată pe o placă de piatră, se afla blazonul familiei Castro. În depărtare, strălucea în lumina lunii o capelă micuţă, locul privat de rugăciune al familiei. Construită în stil italian renascentist, era frumos decorată cu îngeri, pastori şi ghirlande pentru adoraţia lui Dumnezeu. În lumina felinarelor de pe faţada palatului, apa fântânii se vedea în culorile curcubeului, curgând parcă dintr-un izvor de basm.

Eleanor se lăsă pe spate în fotoliu, bând lichiorul servit alături de cafea şi îşi aminti ultima întâlnire cu Terry Kershawe, la hotel; îşi aminti refuzul ei de a-l avea ca şef în primul an de profesorat; îşi aminti teama şi groaza care o făcuseră să accepte oferta contelui. Atât de multe se schimbaseră de atunci! Privind scena de afară, din jurul palatului magnific, avea un sentiment de ireal, ca şi cum se afla într-un vis frumos din care trebuia să se trezească. Se uită la Carlota, care îşi înăbuşea un căscat. Odată ce fata se va căsători, nu va mai fi nevoie s-o protejeze. Eleanor îşi mută privirea spre fratele fetei, căzut pe gânduri, cu o mână sub bărbie. Era foarte atrăgător, se gândi ea, neputând să-şi ia privirea de la acea fată atât de nobilă. Contele Ramiro Vicente Miguel de Castro avea cam tot ce-i putea oferi viaţa în afară de faptul că deţinea o mare parte din bogăţiile pământului. Vin şi plută… de aici venea averea lui, în principal, deşi Carlota îi spusese odată că este implicat şi în faimoasa industrie de pescuit portugheză, având mai multe fabrici în care diverse specii de peşte sunt pregătite pentru export.

Eleanor oftă uşor, gândindu-se din nou la momentul când serviciile ei nu vor mai fi necesare şi va trebui să se întoarcă în ţara ei, să-şi reia cariera de profesoară pentru care se pregătise. Viaţa va fi foarte monotonă după asta, dar ştia că se va adapta uşor, iar această perioadă va deveni o amintire frumoasă de care se va bucura să-şi amintească şi să vorbească.

— Miguel, spuse Carlota, ducând mâna la gură, sunt foarte obosită. Mă scuzaţi dacă mă duc la culcare?

Îşi întoarse privirea spre Eleanor, care aprobă automat din cap, iar dom Miguel zâmbi şi spuse, cu blândeţe:

— Da, dragă, desigur. Eşti doar obosită? continuă el pe un ton îngrijorat. Te simţi bine?

Carlota zâmbi, spunându-i că se simţea bine.

— Dar m-am plimbat mult astăzi cu Eleanor şi acum se resimte efectul aerului curat. Se ridică în timp ce vorbea şi se uită la fratele său. Dar tu nu arăţi aşa de bine ca de obicei. Cred că lucrezi prea mult.

— Poate ar trebui să iau o pauză. Am putea să plecăm într-o vacanţă.

Faţa surorii lui se însenină.

— E minunat! Unde să mergem?

Miguel gesticulă uşor cu mâna şi spuse:

— Nu ştiu, Carlota. Poate tu şi cu Eleanor aţi vrea să hotărâţi, apoi eu pot face planurile.

Eleanor simţi că roşeşte când îşi auzi numele. Până acum, întotdeauna i se adresa cu formalul „senhorita”, rostit cu o anume rezervă pe care Eleanor o observase, deşi nu se vedea niciun fel de schimbare în comportamentul lui faţă de ea. Ea simţea că, deşi nu arătase în vreun fel anume, îi era foarte recunoscător că acceptase să vină în Portugalia şi să aibă grijă de sora lui.

— Adică, spuse ea confuză, vin şi eu în vacanţă?

— Desigur, spuse Carlota fără ezitare. N-aş putea pleca fără tiu Eleanor.

Contele zâmbi uşor când Carlota ieşi din cameră.

— Sunteţi foarte bună cu sora mea, senhorita, spuse el după ce se închise uşa. Sper că veţi rămâne mereu alături de noi.

Uimită de cererea lui neaşteptată, Eleanor ignoră faptul că revenise la modul formal de a i se adresa şi-l privi surprinsă.

— Carlota se va căsători într-o zi, dom Miguel şi atunci serviciile mele nu vor mai fi necesare.

— Se va căsători? El ridică din sprâncene. Din păcate, pentru Carlota căsătoria nu mai este posibilă acum, senhorita.

— Dar… Făcând un gest iritat cu mâna, Eleanor continuă spunând că o mică greşeală nu putea distruge viaţa surorii lui.

Contele se încruntă.

— Aici, senhorita, ce i s-a întâmplat Carlotei nu este considerată o mică greşeală. Aşa o consideraţi dumneavoastră?

Eleanor îşi simţea nervii întinşi la maximum; schimbarea din vocea lui, ochii pătrunzători, tensiunea din comportamentul lui… păreau să cântărească importanţa răspunsului. Ea răspunse cu atenţie, uitându-se în ochii lui.

— N-am tratat niciodată asemenea lucruri cu uşurinţă, dom Miguel, vă rog să mă credeţi. Dar pe de altă parte, nici nu-i judec pe alţii. Este o zicală, ştiţi: „Prin mila lui Dumnezeu, iată-mă în faţa voastră!” Nu avem dreptul să-i judecăm pe alţii, de ceea ce noi am scăpat.

Ochii ei erau mari şi sinceri şi aproape inconştient clătină uşor din cap.

— Sunteţi foarte generoasă, senhorita, spuse el grav, făcând o pauză

înainte să adauge: nu sunt chiar de acord cu cuvântul „scăpat”. Se poate scăpa dintr-o capcană. Sora mea a căutat deliberat nenorocirea.

Pentru câteva momente se lăsă tăcere; Eleanor ştia că e un moment dificil, mai mult, i se părea ciudat că dom Miguel vorbea atât de liniştit cu ea despre ceea ce făcuse sora lui. Ar fi fost mult mai normal să nu menţioneze nimic despre asta, se gândi ea. Desigur, discuţia fusese deschisă după menţiunea ei despre căsătoria Carlotei, aşa că probabil era de înţeles că discuţia ajunsese aici.

— Nicio fată tânără, mai ales una cu poziţia Carlotei, n-ar trebui să caute deliberat nenorocirea. Carlota mi-a spus că se simţea singură când eraţi plecat de acasă… Se opri, conştientă că nu trebuia să spună asta. Şi totuşi, acum că o spusese, voia să vadă efectul cuvintelor ei, acestea trebuind să-i amintească greşeala lui când o lăsase pe fată singură.

Urmă o tăcere profundă; ea îşi ţinu respiraţia, temându-se că urma s-o certe. Expresia contelui rămase indiferentă un moment, apoi înlemni când văzu transformarea expresiei lui. Oare ce îi provoca această cumplită schimbare? se întrebă ea cu teamă. Ce amintire îngrozitoare aducea acea deformare a gurii şi privirea aceea sălbatică? îşi aminti momentul din galeria de portrete, când vrusese să spună „îmi pare rău”, dar dom Miguel plecase, lăsând-o singură, gândindu-se dacă întrebarea ei banală îl făcuse să reacţioneze aşa. Acum, ca şi atunci, simţea nevoia să se scuze, dar se abţinu. Se simţea pe muchie de cuţit, aşteptând ca el să vorbească.

— A fost regretabil că a fost lăsată…

Se opri, schimbarea expresiei lui fiind din nou miraculoasă; acum, trăsăturile lui erau la fel de nobile ca întotdeauna.

— Mă învinuiesc pe mine pentru asta. Ar fi trebuit să fiu mai atent şi să observ…

Să observe? Eleanor îl privea fix, confuză. Dar el părea foarte distant. Instinctul o făcu să se ridice şi să-i spună noapte bună, să-l lase singur… cu amintirile lui. Era aproape în picioare când el se întoarse şi se încruntă, scuturând din cap ca şi cum n-ar fi vrut să plece, ci să rămână cu el, ca să nu fie copleşit de amintiri şi de acea durere insuportabilă.

— Eu… voiam să mă duc la culcare, murmură ea, aşezându-se din nou pe fotoliu.

— Sunteţi obosită, senhorita? Acum, era calm şi zâmbea uşor. Eleanor clătină din cap, vrând şi ea să rămână cu el… să fie singură cu el în această cameră frumoasă, în atmosfera caldă, în ciuda luxului din jur şi a neliniştii evidente din mintea contelui.

— Nu chiar, dar am crezut că vreţi să rămâneţi singur.

El părea surprins. Parcă nu era conştient de tensiunea din ultimele

momente.

— V-am dat impresia asta?

Ea făcu un gest cu mâna.

— Păreaţi puţin… preocupat şi m-am gândit că poate preferaţi să rămâneţi singur.

Dom Miguel îi cercetă faţa ca şi cum o vedea într-o altă lumină.

— Dumneavoastră aveţi un simţ aparte de a înţelege oamenii, senhorita, murmură el, şi adăugă că indiferent de impresia pe care i-o dăduse, nu voia să rămână singur, pentru moment.

O asemenea afirmaţie de la un om aşa de mândru ca dom Miguel de Castro, o surprinse pe Eleanor. Simţi un val ciudat de căldură şi în tăcerea ce urmă, fixată de privirea lui, avu un sentiment profund de aşteptare… şi de teamă.

După un timp, stând în patul confortabil şi cald şi neputând să doarmă, Eleanor îşi aminti din nou toată seara. Contele fusese diferit… şi ea la fel. Parcă pentru prima dată, fuseseră egali.

Capitolul 4

Eleanor era în grădină, plimbându-se în căldura soarelui în timp ce o aştepta pe Carlota să coboare din cameră. Urmau să se ducă la piaţa de duminică de unde, după cum aflase dintr-o scrisoare pe care o primise de curând de la o prietenă care stătuse aproape de Sintra, puteai să cumperi mici obiecte de antichitate şi alte suveniruri. Colecţionar de ocazie, Eleanor abia aştepta să găsească ceva frumos.

Se uită în sus la balconul Carlotei şi zâmbi. Ca toate fetele de vârsta ei, Carlota îşi petrecea prea mult timp aranjându-se. Resemnată, Eleanor continuă să se plimbe prin grădină, oprindu-se la Fântâna Sirenelor. Era formată din dale sculptate ciudat, cu modele, foarte vechi, cu flori, copaci şi frunze de vie pictate. Eleanor se gândi la ce-i spusese Carlota despre colecţia din palat de dale, că era depăşită doar de vechiul palat regal, care până la sfârşitul secolului şaisprezece a fost refugiul de vară favorit al familiei regale portugheze. De aceea atâtea familii nobile portugheze, cum au fost şi strămoşii lui dom Miguel, se aşezaseră în împrejurimile Sintrei, construindu-şi moşii mari pe tărâmul ca de basm care forma o frumoasă oază verde deasupra văilor aride, adăpostită de pădurile din Serra. Aceiaşi copaci frumos mirositori, veşnic verzi, fagi şi cedri magnifici, creşteau şi în grădinile palatului, şi arbori jacaranda, copaci de coral şi leandri parfumaţi.

Eleanor rămase un timp în faţa fântânii. Arcadele înalte şi pereţii joşi erau ornaţi cu îngeri şi cu heruvimi. Eleanor se gândi că portughezii erau înzestraţi cu un gust instinctiv pentru ornamente. Întoarse privirea spre păunii minunaţi care se plimbau pe pajiştile palatului, apoi spre izvoare şi cascade, spre pavilionul cu linii clasice renascentiste. Zidurile joase ale teraselor erau acoperite de steluţe frumoase roz, mov şi albastre de floarea pasiunii, flori de bouganvillea, de bignonia roşii şi portocalii amestecate cu rochiţa-rândunicii. Eleanor se întrebă câte varietăţi de Copaci şi de plante se aflau pe pământul palatului, pentru că strămoşii contelui aduseseră de-a lungul timpului diferite specii din multe ţări ale lumii, incluzând Australia şi Noua Zeelandă, China şi Japonia, Africa de Sud şi India de Vest. Asta îi spusese Carlota într-o zi când făceau plajă pe pajişte. Dom Miguel li se alăturase, îmbrăcat în pantaloni scurţi şi tricou, şi în felul său caracteristic, formal şi serios, completase ce spusese Carlota. Eleanor ştia acum toate etapele de degradare şi îmbunătăţire prin care trecuse clădirea şi pământurile din jur. Un lucru era clar, niciodată nu contaseră costurile. Familia Castro îşi permisese totdeauna ceea ce îşi dorise. Şi totuşi, în ciuda aerului de superioritate şi de aroganţă cu care era înzestrat ca nobil spaniol, dom Miguel vorbea cu multă modestie despre proprietăţile lui, ceea ce-i dădea Eleanorei impresia că era conştient că toate acestea erau moştenite şi el era doar norocosul moştenitor.

Îşi aminti acea discuţie şi modul cum o afectase atractivitatea contelui, ca în prima seară când o dusese la hotel, după ce o surprinsese în salonul surorii lui. Simţise din nou acele emoţii puternice, dar de data asta le alungase repede, negându-le. Şi de atunci, încercase cât putuse să evite conversaţiile cu contele şi să rămână singură cu el, pentru că nu se simţea bine să-l lase să-i domine gândurile aşa cum o făcuse după ce se dusese la culcare în acea seară. Stătuse trează multe ore, văzându-i faţa frumoasă, aspră şi totuşi fascinantă, mândră şi totuşi atrăgătoare, cu trăsături puternice.

Se uită din nou spre fereastra Carlotei, întrebându-se ce putea să facă atâta timp. Dacă ar şti că era foarte frumoasă, fără să fie nevoie să recurgă la artificii. Ochii ei negri frumoşi nu aveau nevoie de fard sau de rimei, iar buzele ei nu aveau nevoie de culoare în plus.

Ajungând la marginea din sud, unde grădina se contopea cu păduricea din marele parc din spate, Eleanor hotărî să se întoarcă tocmai când, spre surprinderea ei, văzu o mişcare în depărtare. Nu se vedea decât o mişcare colorată printre copacii din depărtare, şi deşi aştepta nemişcată, îşi spuse că fusese doar o pasăre în zbor. Tocmai când voia să uite toate astea, se simţi brusc tensionată cu pulsul accelerat şi, instinctiv se ascunse după un copac gros.

O femeie şi un bărbat… Erau la distanţă atât de mare, încât nu le putea

distinge trăsăturile. Vorbeau, iar femeia arătă o dată sau de două ori spre casă. Ce făceau în parcul lui dom Miguel? Cine erau? Primul gând al Eleanorei a fost la jaf. Apoi, alungă acest gând, era absurd. Niciun hoţ care avea de gând să fure nu stătea în parc, să vorbească despre planurile lui. Ce trebuia să facă? Eleanor se gândi să se apropie şi să-i întrebe ce fac, apoi se gândi că pot fi angajaţii lui dom Miguel şi aveau tot dreptul să fie acolo. Da, se hotărî în final, simţindu-se prost pentru suspiciunile ei, era normal să fie acolo; nimeni n-ar încălca proprietatea contelui.

— Eleanor… unde eşti?

Vocea Carlotei se auzi din grădină şi Eleanor întoarse capul… dar înainte îi văzu pe cei doi ascunzându-se după o arcadă ornamentală aproape de locul unde se aflau.

Carlota fugea spre ea şi Eleanor îşi părăsi locul ieşindu-i în cale.

— O, draga mea, iartă-mă, Eleanor, spuse Carlota, dar mi-a luat mult să-mi aranjez părul! Sper că-ţi place noul meu stil.

— Carlota, o întrerupse Eleanor, este un cuplu – o femeie şi un bărbat – în pădurice. Ştii cumva dacă au voie să fie acolo?

— O femeie şi un bărbat? Confuză, Carlota se uită în direcţia indicată de Eleanor. Nu ştiu. Sunt mulţi oameni care lucrează pe proprietatea noastră, chiar şi duminica.

— Femeia, ce ar putea căuta aici?

Încruntându-se uşor în timp ce vorbea, Eleanor se întrebă din nou dacă nu-şi făcea griji degeaba, imaginându-şi lucruri neadevărate. Adevărat, cei doi s-au comportat ciudat când s-au ascuns după arcadă când au auzit vocea Carlotei, dar se gândi că poate întâlnirea era de natură romantică şi secretă. Bărbatul era probabil angajat al lui dom Miguel şi vorbea cu prietena lui, care intrase pe furiş în parc, să-l vadă. Asta ar fi o explicaţie posibilă pentru faptul că s-au ascuns.

— Nu ştiu ce poate căuta o femeie aici, răspunse Carlota, încurcată. Unde sunt? Nu-i văd.

— S-au ascuns după arcada aceea când te-au auzit că mă strigi. Văzând-o pe Carlota confuză dar nu prea interesată, Eleanor adăugă: Probabil există un motiv. Dar nu e important pentru noi. Hai, să mergem, draga mea.

— Mi-aş dori ca Miguel să fie acasă, spuse Carlota pe neaşteptate când se urcară în maşină, la volan fiind un şofer în uniformă. I-am fi putut spune despre acea femeie.

— Da, încuviinţă Eleanor cu un oftat, am fi putut.

Dom Miguel era la moşia lui de lângă Portalegre, unde avea o pădure de stejari de plută. Spusese că va fi plecat cinci zile. Când se va întoarce vor pleca în vacanţă, dar fetele încă nu se hotărâseră unde vor pleca. Carlota

sugerase că Eleanorei i-ar plăcea să viziteze Lisabona şi Eleanor fusese de acord, dar nu luaseră încă o decizie, pentru că se îndoiau că lui dom Miguel i-ar plăcea o vacanţă în capitală. După cum vorbise, îşi imaginase că ar fi preferat o vacanţă relaxată, pentru că, la urma urmei, voia să se odihnească după atâta muncă.

Piaţa din Sao Pedro de Sintra depăşi cu mult aşteptările Eleanorei. Şi-a cumpărat două figurine, un ulcior lucios şi un şervet din dantelă făcut manual.

— Este prea târziu să luăm prânzul? întrebă Carlota, văzând că era ora două. Poate ar trebui să mergem acasă.

— Puteţi să luaţi prânzul la ora asta, senhorita, îi spuse Gregorio Eleanorei, văzând că cele două fete stăteau nehotărâte lângă maşină.

— Eşti sigur, Gregorio? întrebă Carlota, bucuroasă.

— Da, senhorita, răspunse el respectuos.

Apoi, plecară spre luxosul „Palat al Celor Şapte Suspine", construit de un comerciant danez de diamante, acum fiind un hotel deţinut de stat. După băuturile aperitiv luate pe terasa care dădea spre grădini şi spre mare, Eleanor şi Carlota savurară un prânz delicios cu şuncă servită cu pepene dulce la gheaţă, raţă la cuptor cu orez de culoarea şofranului, budincă de fructe şi mici pateuri cu brânză dulce, şi un pahar de vin.

— A fost minunat! exclamă Carlota şi Eleanor zâmbi.

— Vorbeşti de parcă n-ai mai luat o asemenea masă niciodată, Carlota.

Fata râse.

— A fost minunat să iau prânzul cu tine. Fratele meu a fost foarte bun să-mi găsească o însoţitoare atât de bună ca tine.

— Ce formală pari! Voi roşi dacă mă mai flatezi aşa. Îmi place foarte mult să fiu aici, Carlota. Eu sunt cea norocoasă că mi-am găsit un post atât de plăcut şi de uşor. Tot timpul îmi spun că nu merit banii.

— Bani. Carlota se încruntă şi clătină din cap. Nu-mi vorbi de bani, Eleanor, te rog. Nu-mi place deloc ideea că Miguel îţi dă salariu.

— Nu? întrebă Eleanor, amuzată.

Carlota zâmbi ezitant.

— Trebuie să fii plătită, dar ştii ce vreau să spun. Vreau să mă gândesc la tine ca la prietena mea. Eu n-am avut niciodată o prietenă, se confesă ea. Dora nu mă plăcea deloc, aşa că nu m-a luat nicăieri cu ea…

Se opri brusc, uitându-se speriată la Eleanor. Se apropiau de maşină, iar Gregorio stătea în picioare lângă ea, într-o poziţie aproape militărească. Urcară în maşină şi când porniră, Eleanor întrebă:

— Dora a fost cumnata ta? Se gândea la iniţialele de pe peria aflată pe măsuţa de toaletă în ziua când o văzuse pe Julia cu haina de blană.

Se lăsă o tăcere ciudată în timp ce Carlota părea că ezită să-i răspundă. Dar în final se întoarse spre ea şi aprobă din cap.

— Da, a fost cumnata mea.

Eleanor nu spuse nimic. Simţea o mare greutate asupra ei. O greutate de care voia să scape.

— N-ar fi trebuit să vorbesc despre Dora, spuse Carlota, pe un ton temător. Fratele meu a dat ordine clare ca nimeni să nu-i mai menţioneze numele. Dar mă bucur că ţi-am spus despre ea pentru că e foarte greu să fii mereu atent să nu scapi o vorbă. N-o să-i spui fratelui meu că ţi-am vorbit de Dora, nu?

— Sigur că nu, Carlota. Făcu o pauză. A murit, presupun?

De ce era aşa de tensionată? se întrebă Eleanor. De ce se minţea singură? Fără să-şi analizeze sentimentele faţă de conte, Eleanor ştia cel puţin că se va simţi uşurată dacă va afla că nu avea o soţie în viaţă.

— Da, a murit.

Tonul Carlotei era grav. Eleanor se gândi că regreta pentru fratele ei. După câteva momente, spuse:

— Fratele tău a iubit-o mult, nu?

Carlota aprobă din cap.

— A adorat-o, răspunse ea, pe un ton răguşit. Era foarte frumoasă. Eleanor, n-ai văzut niciodată o femeie mai frumoasă decât cumnata mea. I-a frânt inima fratelui meu, când a pierdut-o.

Eleanor înghiţi cu greu, încercând să scape de nodul din gât. Era aşa cum presupusese. Contele avea inima frântă, deşi reuşea să-şi ascundă durerea; a trebuit să ascundă portretul iubitei sale pentru că nu suporta să-l vadă. Cândva, îşi va reveni şi-l va pune la loc. Îşi aminti expresia lui chinuită şi înţelegea că blestema soarta care-i furase femeia pe care o iubea.

— De cât timp…? Eleanor se opri, conştientă că pentru Carlota discuţia era foarte dureroasă, nu neapărat pentru că pierderea ar fi fost foarte grea pentru ea, ci pentru nefericirea fratelui ei, pe care-l iubea foarte mult, la fel cum o iubea şi el. Îmi pare rău, Carlota; cred că nu vrei să vorbeşti despre cumnata ta.

— O, nu mă deranjează, acum că ţi-am spus despre ea. A murit acum aproape opt luni.

Opt luni… Eleanor privi gânditoare ceafa lui Gregorio, meditând la ce-i spusese Carlota, că Dora n-o plăcea şi că n-o lua niciodată cu ea.

— Mi-ai spus odată că te-ai simţit singură când pleca fratele tău

— O lua şi pe soţia sa cu el?

— Nu; ea rămânea acasă.

Eleanor se încruntă, vrând să mai întrebe ceva, dar se abţinu, pentru că era

o întrebare mult prea personală. Totuşi, uitându-se la Eleanor, fata păru că-i ghiceşte gândurile şi continuă să-i explice, fără ezitare, că Dora avea mulţi prieteni şi că întotdeauna avea pe cineva în vizită. Aşa că ea, Carlota, ajunsese să fie singură mult timp, şi ajunsese în compania omului care-i adusese atâta suferinţă.

— Oricât îşi iubea fratele meu soţia, continuă Carlota, pierzându-şi puţin culoarea, parcă amintindu-şi ceva neplăcut, s-a înfuriat îngrozitor când a aflat ce mi s-a întâmplat. Dora nu şi-a asumat nicio responsabilitate şi eu am încercat să-l fac pe fratele meu să înţeleagă că ea nu avea nicio vină. Eu… eu ştiam ce fac. A fost groaznic să fiu motivul certei dintre ei cu puţin înainte de moartea sa. S-a întâmplat doar cu o săptămână înainte să moară.

— Atât de repede? A fost un accident?

Carlota se întoarse spre ea.

— Nu ştiu, Eleanor. Părea încordată şi paloarea ei se accentuase. A plecat în vacanţă şi fratele meu a fost chemat la ea. Când s-a întors părea buimăcit şi apoi a devenit atât de aspru, Eleanor! Niciodată n-am crezut că o să-l văd atât de schimbat. A spus doar că Dora a murit şi că nu-i vom mai menţiona numele niciodată. Am concluzionat că era prea dureros pentru el. A dat ordine şi angajaţilor, dar probabil au mai discutat între ei. Totul a fost foarte ciudat. Miguel n-a vrut să spună nimic mai mult decât că a murit în străinătate şi a fost înmormântată acolo, în Grecia. Avea prieteni pe o mică insulă de acolo şi cadavrul trebuia înmormântat în douăzeci şi patru de ore. Aşa e legea, clima fiind foarte călduroasă.

Eleanor fixă din nou ceafa şoferului. Ce îngrozitor pentru conte să fie obligat să îngroape rămăşiţele iubitei sale pe pământ străin. Aici, aproape de capelă, se afla cripta familiei; era clar că aici ar fi preferat s-o îngroape. Pe măsură ce se gândea, Eleanor simţea că o doare sufletul pentru el. Să suporţi atâtea într-un timp atât de scurt, moartea soţiei sale, apoi problema surorii lui. Normal că era atât de distant, că prefera să se retragă în sine, să se lase copleşit de propriile gânduri, de amintirile vremurilor fericite. Eleanorei nu i se părea totuşi normal pentru o căsătorie fericită ca soţia să plece în vacanţă singură şi că el pleca să-şi viziteze celelalte moşii lăsând-o la palat. Ei i se părea că niciun soţ sau soţie n-ar putea fi fericiţi departe unul de celălalt. Presupunea că vieţile nobilimii erau diferite de cele ale oamenilor de rând. Aveau îndatoriri, atât de afaceri cât şi sociale şi probabil era imposibil să aibă intimitate totală.

— Cât timp au fost căsătoriţi? o întrebă pe Carlota, şi ea îi spuse că Dora şi Miguel îşi sărbătoriseră a cincea aniversare cu două săptămâni înainte de moartea Dorei. Cinci ani… şi niciun copil… spuse Eleanor, gândindu-se din nou la conte, care mai mult ca sigur îşi dorise un moştenitor.

— Niciun copil, repetă Carlota, clătinând din cap. Cât mi-ar fi plăcut ca Miguel să aibă un fiu! Dar n-au avut niciunul, adăugă ea oftând.

Eleanor se gândi la soţia contelui. O iubise la nebunie, se părea, dar Eleanor ajunsese la o imagine a ei care nu era deloc plăcută. Poate pentru că această femeie n-o plăcea pe Carlota, îşi spuse Eleanor vrând să găsească o explicaţie, şi pentru că ajunsese să ţină aşa de mult la sora lui dom Miguel, i se părea imposibil ca cineva să n-o placă. Era prietenoasă, afectuoasă şi avea un farmec înnăscut, în ciuda experienţei ei nefericite. Eleanor clătină din cap. Nu, nu-şi putea imagina de ce această Dora n-o plăcuse pe cumnata sa.

— Fratele tău ştia că Dora nu te plăcea? întrebă ea, apoi o privi pe Carlota parcă scuzându-se că era atât de curioasă cu privire la problemele din familia contelui, ceea ce putea fi considerat o impertinenţă.

La urma urmei, era doar o angajată şi trebuia să ştie care era locul ei. Spre uşurarea ei, Carlotei nu i se păru astfel şi-i zâmbi trist.

— I-am ascuns asta lui Miguel, sperând tot timpul că Dora îşi va schimba atitudinea faţă de mine. Mă întrebam mereu dacă e vina mea. Aveam doar zece ani şi jumătate când a venit la palat ca soţie a fratelui meu şi o proaspătă soţie nu vrea să fie deranjată de sora mai mică a soţului.

Nu era o explicaţie, se gândi Eleanor, dar amintindu-şi poziţia pe care o avea, n-o mai întrebă altceva pe Carlota, dar spuse:

— Am fost în galeria de portrete într-o zi şi am observat un spaţiu gol lângă portretul fratelui tău. L-a rănit probabil atât de tare moartea ei, încât a pus să fie luat de acolo.

— Aşa este, a făcut-o imediat după ce s-a întors din Grecia. A fost îngrozitor… Carlota se opri, cuprinsă de un tremur violent. Părea un om nebun, dar era atât de tăcut! Avea o expresie teribilă pe faţă, ca a unui criminal. Eleanor, nici nu poţi să-ţi imaginezi. Am plâns, am tot plâns, dar el nu mă lua în seamă. Ordinul de a lua portretul de acolo a făcut probabil angajaţii să se întrebe ce i se întâmplase stăpânului lor, pentru că i-a spus lui Gregorio să-l arunce în pod, unde punem toate lucrurile pe care voi englezii le numiţi vechituri.

— În pod? Eleanor o privi bănuitor. Ce ciudat. Îşi imaginase că portretul fusese pus într-un loc special, împachetat cu grijă, pentru ca frumuseţea şi perfecţiunea lui să fie păstrate până în ziua când dom Miguel va putea să-l pună unde îi era locul, lângă portretul său frumos executat, în galerie.

— A fost ciudat, Eleanor. Un timp, am crezut că fratele meu a înnebunit. Oamenii pot înnebuni din cauza şocului. Eleanor aprobă din cap şi Carlota continuă. Acum, este mult mai bine. Nu cred că poate observa cineva că poartă o mare durere în suflet. Nu crezi?

— Da, Carlota. Dar fratele tău este de multe ori foarte tăcut şi gânditor.

Cred că în acele momente îşi plânge pierderea.

— Şi eu cred la fel, pentru că înainte nu era niciodată tăcut, cel puţin, nu perioade atât de lungi. Câteodată îmi dă impresia că deşi este cu noi – după cină, de exemplu – ar prefera de fapt să fie singur.

Eleanor aprobă, pentru că şi ea avusese aceeaşi impresie. Şi totuşi, dacă dom Miguel prefera să fie singur, nu-l reţinea nimic să spună că se duce în birou sau într-unul din apartamentele liniştite din palat.

Erau aproape de finalul călătoriei şi până când ajunseră, fetele nu mai spuseră nimic, fiecare ocupată cu propriile gânduri. Opt luni… Nu era mult timp, se gândi Eleanor; rana probabil nici nu începuse să se vindece. Într-un final se va vindeca, pentru că timpul vindecă orice rană, dar va dura mulţi ani. Eleanor simţi din nou acea greutate asupra ei. Se simţea deprimată şi pentru un motiv neînţeles, învinsă.

Când ajunseră la palat, în capătul holului era multă agitaţie. Uitându-se la prietena ei, Carlota se opri.

— Ce zgomot îngrozitor!

Tonul vocii ei şi aroganţa din privirea fetei o luară prin surprindere pe Eleanor, ca şi comanda tăioasă dată în portugheză, pe care n-o înţelese. Îngrijitoarea apăru imediat, cu faţa roşie şi cu o expresie plină de regrete. Carlota puse o întrebare, urmă un răspuns, apoi alta. Tonul Carlotei era arogant şi rece şi îngrijitoarea părea aproape înfricoşată.

— Să se certe cu o menajeră aici, în holul principal! Carlota se întoarse spre Eleanor. Cum îndrăzneşte? Pot să se certe în zona angajaţilor. Dacă ar fi fost fratele meu acasă ar fi dat-o afară imediat; i-am spus asta! Se întoarse spre îngrijitoare şi-i dădu un ordin ţipând, iar îngrijitoarea fugi, recunoscătoare. O certa pe Julia, continuă Carlota, evident enervată de comportamentul femeii. Spune că fata tot pleacă undeva!

Carlota se îndreptă spre salonul în care ea şi cu Eleanor îşi beau de obicei ceaiul de după-amiază, iar Eleanor o urmă. Julia… Fata pleca mereu undeva.

— Carlota, spuse Eleanor, crezi că Julia putea fi femeia pe care am văzut-o dimineaţă în pădurice?

— Te rog să mă ierţi, o rugă Carlota, calmă acum. Nu-mi pierd prea des cumpătul, dar nu permitem un astfel de comportament din partea angajaţilor. Fratele meu ar fi făcut-o să tremure.

— Nici tu n-ai făcut o treabă prea rea, comentă Eleanor zâmbind. Începuse să-mi pară rău pentru Ina.

— Îşi făcea treaba, cred, dar ştie foarte bine că nu trebuie să ţipe în hol, unde o putem auzi toţi. Făcu o pauză, aşezându-se pe canapea. Femeia pe care ai văzut-o dimineaţă? Carlota clătină din cap. Cearta Inei ar fi cam tardivă, remarcă ea şi Eleanor fu de acord.

Totuşi, în timp ce desfăcea pachetele în camera ei, puţin mai târziu, Eleanor nu putea alunga ideea că femeia pe care o văzuse dimineaţă fusese Julia. Ar putea exista o explicaţie pentru cearta de mai târziu, sau poate fata mai plecase o dată, cum îi dăduse Ina de înţeles Carlotei, că Julia plecase de mai multe ori.

Eleanor îşi aminti de haina de blană şi de gesturile furişate ale Juliei, atât de asemănătoare cu ale cuplului de dimineaţă, când se ascunseseră imediat ce auziseră vocea Carlotei.

„De ce-ţi baţi capul cu asta?" se întrebă singură în oglindă. Chiar dacă se întâmplă ceva ciudat, n-are nicio legătură cu tine!

Capitolul 5

Pe măsură ce se apropia momentul întoarcerii lui dom Miguel, Eleanor devenea din ce în ce mai nerăbdătoare, şi în final recunoscu că prezenţa lui îi făcea plăcere, cu toate că de obicei era foarte distant cu ea. În contradicţie cu aceste momente erau celelalte, mult mai rare, când se deschidea şi vorbea cu ea, ca în acea seară când Carlota se dusese devreme la culcare, sau în cele câteva ocazii când venise după ea în grădină sau în acea după-amiază când Carlota hotărâse să-şi facă siesta. Eleanor abia aştepta să-i vadă zâmbetul atrăgător, acea sclipire caldă din ochii lui aspri, metalici, sau acel gest nonşalant cu mâna. Toate acestea îi dădeau o aparenţă umană şi o făcea să-l vadă doar ca pe Miguel, nu marele conte Ramiro Vicente Miguel de Castro, nobilul proprietar al domeniului de Castro şi al altor proprietăţi din alte zone ale ţării. Carlota abia aştepta să se întoarcă şi cu o zi înainte de venirea lui, arăta mult mai strălucitoare, vocea îi era plină de veselie când se plimbă cu Eleanor prin grădinile palatului.

— Mâine pe vremea asta, fratele meu va fi acasă! Abia aştept să vină, la fel cum simţeam şi când nu te aveam lângă mine. Nu e ciudat?

— Deloc, zâmbi Eleanor, întorcându-se spre ea. Aşa şi trebuie să fie.

— Dar înainte, eram singură. Acum, nu sunt deloc singură, de când Miguel mi-a găsit o prietenă aşa de bună ca tine.

— Mulţumesc că spui asta, Carlota. Ştiu că şi după ce voi pleca de aici, vom rămâne prietene.

Când va pleca… dom Miguel îi spusese odată că ar vrea să rămână mereu aici, dar deşi spusese că era sigur că sora sa nu se va căsători niciodată, Eleanor nu credea că fata va rămâne singură toată viaţa. Era mult prea frumoasă; bărbaţii sigur o vor admira şi într-o zi va apărea unul care va trece

cu vederea greşeala făcută când era doar o copilă. Când va veni acea zi, Eleanor va trebui să plece, pentru că nu va mai avea niciun motiv să rămână.

— După ce vei pleca? Carlota. Se opri brusc. Nu mă vei părăsi niciodată, Eleanor! Spune-mi că nu mă vei părăsi. Promite-mi!

Eleanor trebui să se oprească; se uită cu blândeţe la Carlota, care-şi pierduse puţin culoarea şi pusese mâna în dreptul inimii.

— Nu te voi părăsi până în ziua când nu vei mai avea nevoie de mine, promise ea cu seriozitate.

— Întotdeauna voi avea nevoie de tine. De ce crezi că va veni ziua când nu voi mai avea nevoie de tine?

Eleanor ezită, neputând să dea glas gândurilor ei despre căsătorie.

— Te vei maturiza, Carlota, spuse ea, şi atunci nu vei mai avea nevoie de mine tot timpul.

— Nu este asta, răspunse Carlota, înţelegând. Crezi că mă voi căsători într-o zi. Vocea ei deveni dintr-odată serioasă, după ce doar cu câteva momente înainte vibra de emoţie vorbind despre întoarcerea fratelui ei. Nu mă voi căsători niciodată… Nu, te rog, nu mă întrerupe, Eleanor, pentru că vreau să înţelegi, apoi vom putea să nu mai vorbim niciodată despre faptul că mă vei părăsi. Aici, în Portugalia, acordăm o importanţă foarte mare castităţii. Niciun bărbat nu-i va mai cere fratelui meu mâna mea.

Întoarse capul şi privi o mică cascadă artificială, izvorul care şerpuia prin grădină şi prin parc înainte să se unească cu râul Tagus, care se vărsa în mare la Lisabona.

— Nu înţeleg de ce eşti atât de sigură că nu te vei căsători niciodată, spuse Eleanor cu blândeţe, surprinsă că nici ea, nici Carlota nu erau jenate de această discuţie. Era o dovadă a prieteniei crescând dintre ele, în ciuda diferenţei de vârstă. Eşti foarte frumoasă, Carlota, şi într-o zi vei fura inima unui bărbat cu adevărat norocos. Este inevitabil.

Carlota clătină din cap.

— Va trebui să-i spună, şi ăsta va fi sfârşitul.

— Nu, dragă, nu va fi. Dacă te va iubi, va înţelege şi va trece cu vederea ce ţi s-a întâmplat când erai atât de tânără şi de inocentă, şi neprotejată.

Carlota se întoarse; era palidă şi buzele îi tremurau.

— Faci să pară ca şi cum nu ar fi fost în întregime vina mea.

— După părerea mea, nu a fost.

— Cât de mărinimoasă eşti! Dar nimeni de aici nu va vedea astfel lucrurile.

— Într-o zi, o vor face,. Carlota, cel puţin o persoană foarte specială, cel care contează cu adevărat.

Urmă o lungă tăcere şi fetele continuară să se plimbe prin parc, Eleanor

gândindu-se la cuplul care fusese aici duminica trecută. Când ajunseră la arcada unde se ascunseseră cei doi, Eleanor se uită în jos; ceva strălucea în iarba înaltă şi când îl ridică, văzu că era o clamă cu pietricele. Când o văzu, Carlota exclamă, surprinsă, că era a cumnatei ei.

— A Dorei? Eleanor o privi surprinsă. Pietrele astea sunt adevărate?

Probabil costau o avere, se gândi ea, privindu-le fascinată.

— Sigur că sunt. Carlota o luă în mână şi o privi la fel de uimită ca Eleanor. Ce ciudat să fie aici. Probabil a scăpat-o Dora cândva… Fata se opri, ridicând din umeri. Este… înfricoşător, Eleanor. Ia-o! Puse repede clama în mâna Eleanorei. Pune-o înapoi, spuse ea pe un ton speriat. Eu nu vreau să am de-a face cu ea!

— Prostii! Nu pot s-o pun înapoi. O s-o punem într-un loc sigur, poate o pui tu în camera ei?

— Nu, n-am s-o pun! Eu n-o să intru niciodată acolo, începu Carlota, apoi se întrerupse, încercând să-şi revină în fire, pentru că observase privirea ciudată a Eleanorei. Nu este o cameră veselă, şopti ea după un timp. Am intrat acolo o dată şi mi s-a părut încă plină de prezenţa cumnatei mele. Am avut impresia neplăcută că fratele meu se duce acolo des, noaptea, şi… comunică cumva cu… cu spiritul ei.

Involuntar, Eleanor se înfiora. Dar îşi reveni şi-i spuse Carlotei să nu-şi lase imaginaţia s-o ia razna, amintindu-şi că şi ea fusese în acea cameră şi nu observase nimic înfricoşător. O admirase, de fapt, şi i-ar fi plăcut să stea mai mult, dacă ar fi avut un motiv să fie acolo. Totuşi, nu i-ar fi plăcut să stea într-o astfel de cameră. Era prea rece, o cameră sumbră… Eleanor îşi aminti că era camera în care dom Miguel fusese foarte fericit de multe, multe ori. Şi acum… oare, cum sugerase Carlota, se ducea acolo noaptea, să fie cu Dora, cu spiritul ei? Ar fi complet necaracteristic lui dom

Miguel, aşa cum îl ştia. Un om cu o personalitate atât de puternică s-ar lupta cu durerea, nu s-ar lăsa copleşit de ea. Carlota vorbi, întrerupând gândurile Eleanorei şi ea se întoarse, recunoscătoare pentru întrerupere.

— Ce vei face cu ea, Eleanor? Nu poţi să i-o dai lui Miguel; l-ar face şi mai nefericit s-o vadă, pentru că a fost cadoul lui de ziua Dorei.

— Voi găsi un loc pentru ea, Carlota. Cu permisiunea ta, poate aş putea să intru în camera Dorei şi s-o pun într-un sertar, sau într-o cutie?

Eleanor ştia că era o cutie de bijuterii pe măsuţa de toaletă şi se gândi să pună clama acolo. Julia… Numele îi apăru în minte, văzând-o din nou, cu haina de blană. Se întrebă dacă avusese dreptate să suspecteze că pe Julia o văzuse, aproape în acelaşi loc, duminică dimineaţa. Era ciudat că niciunul dintre cei doi nu văzuse clama, în iarbă. Dar apoi se gândi că aşa cum se grăbiseră să se ascundă şi apoi se uitaseră printre copaci să vadă dacă pot să

iasă, ar fi putut foarte uşor să n-o observe.

— Sigur că ai permisiunea mea, spuse Carlota. Da, este o idee bună să pui clama în camera Dorei, pentru că toate lucrurile ei sunt acolo, aşa cum le-a lăsat când a plecat în vacanţă.

Toate lucrurile ei… Toate, în afară de haina de blană…

Imediat după întoarcerea lui dom Miguel discutară despre planurile de vacanţă şi hotărâră să se ducă la moşia lui din Minho, în nordul Portugaliei.

— Dar te vei odihni, da? spuse Carlota, uitându-se neîncrezătoare la fratele său. Ştii, dragă Miguel, că de fiecare dată când am mers la una din moşiile tale, ţi-ai petrecut tot timpul muncind.

El zâmbi. Erau toţi trei în micul salon stacojiu cu alb, aşteptând să fie servit ceaiul de după-amiază şi Miguel se lăsase pe spate în fotoliu, arătând mai bronzat ca oricând şi mult mai relaxat decât îl văzuse Eleanor vreodată.

— Atunci, draga mea, mergeam special pentru muncă. Acum, merg ca să-mi iau o pauză de la muncă.

— Foarte bine! Şi vom fi acolo pentru sărbătoare. Se întoarse spre Eleanor. O să-ţi placă foarte mult, spuse ea, entuziasmată. Are loc în oraşul Viano de Castelo şi toată lumea vine în oraş pentru că este cel mai frumos târg din nord. Femeile poartă costume tradiţionale – fuste cu dungi negre şi şorţuri brodate frumos cu inimioare, flori şi păsări. Toate bolerourile sunt cusute cu fire aurii şi argintii, şi desigur, poartă şaluri cu franjuri în cele mai frumoase culori.

Continuă să-i povestească entuziasmată şi după un timp contele se uită în ochii Eleanorei, zâmbi şi clătină din cap, iar Eleanor simţi cum îi creşte pulsul. Nu era nicio îndoială, personalitatea lui dom Miguel o tulbura şi-i plăcea atât de mult să fie în compania lui, încât aproape o înfricoşa. Senzaţia era foarte reală, şi Eleanor se gândi că asta îi putea provoca multă suferinţă.

Dar această temere nu-i putea afecta aşteptarea plăcută şi emoţia când, după două zile pline de cumpărături şi de pregătiri, se afla în maşina mare condusă de şoferul în uniformă, ieşind din curtea palatului. Prima dată când aflase că va merge şi ea cu contele şi cu sora lui, nu se gândise prea mult la haine, presupunând că va avea aceeaşi poziţie ca la palat. Dar dom Miguel i-a spus că va merge cu ei când vor pleca în vizită şi că va cina cu ei când vor avea musafiri. De aceea s-a hotărât să meargă la Lisabona pentru cumpărături, iar Eleanor a cheltuit aproape tot ce câştigase de când era în Portugalia. Şi-a cumpărat trei rochii de cocteil şi câteva rochii de zi, un costum scump cu pantaloni şi câteva bluze şi fuste. Se gândea că împachetase prea multe lucruri, dar când veni Carlota în camera ei, îi spuse:

— Doar atât îţi iei?

— Este doar pentru o săptămână, răspunse Eleanor zâmbind.

— Desigur, dar mie îmi place să mă schimb mereu, după cum ştii, şi mi-am luat mult mai multe lucruri decât tine.

Eleanor râse, imaginându-şi că fata luase cel puţin trei valize cu haine.

Cum drumul era de peste trei sute de kilometri, s-au oprit să ia prânzul la Hotel Grande din Figueira da Foz, unde au mâncat specialităţi locale delicioase şi au băut vin făcut în zona spre care se îndreptau, Minho.

Când veniră la maşină, Eleanor spuse, timid:

— Mulţumesc, dom Miguel, pentru acest prânz minunat.

El se uita spre mare, dar după cuvintele ei, se întoarse şi o privi cercetător. Se uită la faţa ei, la trăsăturile ei frumoase, la pielea transparentă prin care i se vedeau venele de la tâmple, la părul ei blond până la umeri şi ondulat la vârfuri, care străluceau ca aurul pur, la ochii ei mari şi sinceri care se uitau în ai lui. Se uita la ea ezitând, parcă gândindu-se concentrat la ceva. Eleanor plecă uşor privirea, simţind un nod în gât. Puţin surprinsă, realiză că dispăruse orice urmă de aroganţă de pe faţa lui dom Miguel.

— Mă bucur că ţi-a plăcut, Eleanor, spuse el pe un ton profund care ei i se părea atât de atrăgător. Dar nu-mi mulţumi, continuă el, amuzat. Ai tot dreptul la un pat şi o masă, să ştii.

Obrajii ei se înroşiră, nu din cauza afirmaţiei, ci pentru că îi spusese pe nume pentru prima dată. Carlota, observă ea cu coada ochiului, era puţin surprinsă şi acum se uita ciudat la fratele ei. Dar nu făcu niciun comentariu, dar ajunseseră la maşină şi Gregorio le deschise portiera din spate.

Un timp rămaseră tăcuţi, dar simţindu-i stingherealа, dom Miguel începu să vorbească despre moşia lui aşezată între dealuri pitoreşti, deasupra coastei. Acolo creşteau măslini şi viţă-de-vie din care se făcea vinul puţin înţepător care se numea Vinho Verde.

— E păcat că nu vom fi aici la culesul viei, zise Carlota. Eleanorei i-ar fi plăcut foarte mult.

— Poate mai venim. Culesul viei începe în octombrie, spuse el.

— Vom mai veni? Ce bine! îmi place mult conacul Calvares, pentru că e mult mai mic şi mai nepretenţios decât palatul.

— Da, fu de acord fratele său, după ce se gândi puţin. Este o schimbare totală şi una plăcută. Vedeţi, spuse el întorcându-se spre Eleanor care stătea între el şi Carlota, conacul este specific părţii de nord a ţării, dar nu este atât de impunător precum conacele englezeşti.

— În sud nu sunt conace? întrebă ea.

— Nu; după cum am spus, este specific nordului Portugaliei. De asemenea, majoritatea tradiţiilor noastre se găsesc în nord.

— Cred că şi toate festivalurile de vin provin din nord, nu?

— Da, sunt multe festivaluri în nord. De fapt, nu avem niciun festival al

vinului ca atare.

— Nu? Eleanor îl privi, surprinsă.

— La culesul viei e o mare sărbătoare şi toată lumea se bucură de ea, dar după cum am spus, nu este un festival al vinului. Dar avem multe festivaluri, adăugă el, observându-i expresia dezamăgită. Suntem un popor vesel şi ne place să facem o sărbătoare din orice, cum e culesul recoltei şi prin asta mă refer la orice recoltă, nu numai la struguri.

— Da, completă Carlota, fiecare fermă dă o petrecere la culesul recoltei.

— Şi aveţi desigur multe festivaluri religioase?

— Da, Eleanor, avem multe festivaluri religioase, peste tot în ţară.

Un timp, toţi trei tăcură şi Eleanor îşi imagină aceste petreceri. Când treceau prin sate, admira simplitatea caselor, zidurile şi verandele colorate, oamenii zâmbitori care făceau cu mâna! Aproape de coastă, peisajul era puţin diferit, cu stânci înalte sau plaje mici pline de turişti. Şi oraşele erau diferite; unele fiind sumbre şi neinteresante, iar altele, aflate în golfuri şi înconjurate de munţi, păreau imagini desprinse din cărţile poştale.

— Nu mai avem mult, spuse Carlota când soarele începu să coboare spre asfinţit. Eşti obosită, Eleanor?

— Nu; mi-a plăcut foarte mult drumul.

Ochii îi întâlniră pe cei cenuşii din faţa sa şi zâmbi, dom Miguel îi zâmbi şi el şi-i susţinu privirea câteva secunde înainte să-şi întoarcă ochii spre geam. Eleanor se gândea la incidentul care avusese loc când se opriseră la un butic de pe marginea drumului, ca să bea un ceai. Când se ridicase, reuşise cumva să-şi sucească glezna. El o sprijinise repede şi nici acum nu era sigură dacă îşi înclinase sau nu capul, ca şi cum ar fi inspirat parfumul părului ei, care ştia că era încântător, pentru că remarcase asta la coafor. Era unul nou, i se spusese, parfumat cu ceva special din Franţa. Deşi Eleanor îşi aranjase părul cu o zi înainte, parfumul încă persista, aşa cum îi promisese coafeza.

Nu înclinase capul, hotărî ea. Un astfel de gest nu putea fi făcut de un om care îşi plângea în taină mult iubita soţie…

Prima seară şi a doua zi la conac au fost petrecute în tihnă – au făcut plajă pe pajişte, au înotat în piscina încălzită şi au servit mâncarea delicioasă pregătită de Maria Viegas, îngrjitoarea şi bucătăreasa lui dom Miguel, care împreună cu soţul şi cu cele două fiice ale lor aveau foarte multă grijă de casa lui. Doi grădinari se ocupau de grădină, iar Jose era omul bun la toate care se ocupa de treburile care apăreau din când în când.

Ana, una din fiicele Mariei, a fost trimisă de mama ei s-o ajute pe Eleanor în a doua seară şi aceasta intră timid în cameră când Eleanor o invită, să intre după ce bătuse la uşă.

— Mama mi-a spus că dom Miguel oferă o cină specială prietenilor săi în

seara asta, începu ea pe un ton timid, şi ne-a trimis pe mine şi pe sora mea să vă ajutăm pe dumneavoastră şi pe dona Carlota să vă îmbrăcaţi.

Vorbea cu greu engleza, dar era uşor de înţeles. Eleanor se uită la ea nesigură, preferând să se descurce singură, dar nedorind totuşi să refuze ajutorul fetei. Ar putea fi o jignire atât pentru ea, cât şi pentru mama ei, se gândi ea şi-i mulţumi Anei, rugând-o să deschidă robinetele la cadă.

— Rochia dumneavoastră albă, senhorita, exclamă Ana când o scoase din dulap, este superbă!

— Mulţumesc, Ana.

Eleanor zâmbi, bucuroasă că acceptase ajutorul Anei, pentru că altfel n-ar fi fost gata la timp pentru cina specială pe care o dădea contele. Mâine-seară erau invitaţi să ia cina la vicontele Teixeira Gonçalo Sanches de Cavaleiro, la conacul Lucena, un conac frumos ridicat pe un teren care avea ieşire la râul Lima. Carlota roşise când auzise de invitaţia făcută de viconte şi când rămăseseră singure, îi spusese Eleanorei:

— Sanches este cel mai frumos bărbat pe care-l cunosc. Şi este foarte amabil şi bun. Îl vei plăcea foarte mult, Eleanor.

— Vicontele?

— Da. Carlota plecase ochii apoi adăugase: cred că el ştie despre copilul meu…

Urmase o tăcere tensionată, pentru că Eleanor nu ştia ce să spună. O uimea faptul că fetei i se părea mai frumos vicontele decât fratele său, pentru că Eleanor nu-şi putea imagina un bărbat mai frumos decât dom Miguel.

— Este… este important? întrebase Eleanor, negăsind altceva de spus.

— Nu chiar, dar cred că mă voi simţi foarte ruşinată când îl voi întâlni.

— Ce te face să crezi că ştie de… de copilul tău?

— Doar instinctul, Eleanor, recunoscuse Carlota după o mică pauză. Am plecat departe, după cum ştii, la începutul sarcinii şi nu l-am văzut pe Sanches de la întoarcerea mea. Dar îmi amintesc că odată, când a luat cina la noi, şi Miguel a spus că voi pleca la ţară să mă odihnesc, Sanches s-a uitat ciudat la mine şi a spus: „O să fii plecată mai multe luni?” Nu crezi că a fost ciudat să spună asta?

— Da, a fost, răspunsese Eleanor şi continuase spunând că dacă Sanches ghicise motivul plecării ei, n-a fost deloc diplomat s-o spună.

— Mi s-a părut că o spusese fără voia lui şi că ar fi vrut să-şi retragă cuvintele. Mi s-a părut că fratele meu n-a observat remarca, pentru că discuta cu altcineva.

Eleanora vrusese s-o întrebe unde era acum Lourenço, dar se abţinuse, sigură că dacă l-ar menţiona pe tatăl copilului ei, n-ar face decât s-o ruşineze pe Carlota, cu toate că ea deschisese subiectul. Dar deşi Eleanor nu ştia încă,

avea să afle curând mai multe despre Lourenço… şi despre Dora Amelia Paula de Castro, frumoasa soţie a contelui.

Cina a fost servită în sufrageria mare. La masa ovală, Carlota a stat în dreapta fratelui ei, iar Eleanor în stânga. Lângă ea a stat Sanches, un bărbat frumos, observă Eleanor, dar într-un fel deosebit de gazda sa. Lângă Sanches s-a aşezat sora lui, Inéz, al cărui soţ era în faţa ei, lângă Clara, soţia lui dom André Garcia, a cărui moşie era despărţită de cea a lui dom Miguel de râul Lima. Vărul lui Sanches şi cealaltă soră fuseseră invitaţi dar nu putuseră să vină deoarece acceptaseră înainte o altă invitaţie. Erau aşadar patru cupluri, un număr potrivit de persoane pentru prima ei cină importantă, se gândi Eleanor, simţindu-se bine datorită rochiei frumoase şi faptului că dom Miguel făcuse o remarcă galantă când apăruse. O măsuraseră şi alte priviri, mai ales a lui Sanches, care în timpul băuturilor aperitiv o întrebase politicos despre poziţia ei ca însoţitoare a Carlotei. La început păruse timid, dar apoi destul de în largul lui în compania ei, şi ea la fel. Îl plăcea foarte mult; avea o expresie sinceră şi o gură generoasă. Era blond, ca multă lume din nordul ţării, iar ochii lui albaştri pătrunzători aveau o blândeţe care nu era prea des întâlnită în privirea contelui. Părea foarte bucuros că se aşezase la masă lângă Eleanor şi începu imediat să discute cu ea.

— Va fi o plăcere să vă am oaspete mâine-seară, senhorita, spunea el, când Eleanor surprinse privirea contelui.

El îi zâmbi, dar ei i se păru că este nemulţumit.

— Te superi dacă îţi spun Eleanor? continuă Sanches.

— Cum? Eleanor clipi, scuzându-se din priviri.

— Am întrebat dacă pot să-ţi spun Eleanor.

— Desigur.

— Şi te rog să-mi spui Sanches; toţi prietenii îmi spun aşa. Nu-mi place deloc Teixceira.

Avea o anumită înflăcărare şi Eleanor se gândi la Carlota şi la sentimentele ei faţă de el pe care i le dezvăluise fără să vrea. Ar fi minunat, se gândi Eleanor, dacă şi el ar simţi acelaşi lucru, pentru că i se părea că se potriveau foarte bine.

Dom Miguel vorbi cu ea, întrerupându-i gândurile.

— S-a întâmplat ceva cu apetitul tău, Eleanor? N-ai mâncat prea mult.

— Sunt prea ocupată să vorbesc, râse ea luând furculiţa.

Nemaifiind apoi implicată în nicio discuţie, se uită apreciativ la masă. Vasele erau din porţelan de Sevres, iar tacâmurile erau din argint. În faţa fiecărui invitat se afla un mic aranjament floral, în cupe de cristal asortate cu paharele de vin. Două boluri Meissen erau pline cu trandafiri roşii şi galbeni, cele două culori heraldice ale familiei Castro. Pe candelabrul auriu erau

lumânări lungi, ale căror lumină o suplimentau pe cea a lustrei. Invitaţii erau îmbrăcaţi frumos, iar discuţiile era vesele, însoţite de râsete. Brusc, Eleanor se întrebă cum de era aici, într-o companie atât de distinsă. Doar norocul o scosese în calea contelui, una dintr-un milion de şanse, care atunci când se întâmplă, schimbă inevitabil vieţile celor implicaţi. Nu se putea abţine să nu se gândească la şcoala unde trebuia să se ducă în septembrie… şi unde Terry Kershawe era director.

— Aşa e mai bine, murmură dom Miguel, cu o expresie mulţumită, când se uită la farfuria Eleanorei. Începusem să cred că nu-ţi place mâncarea.

Ea se întoarse spre el, roşind delicat când observă că o tachina, pentru că în ciuda tonului grav, avea în ochi un anumit licăr. Se gândi la Dora, soţia lui decedată, şi se întrebă dacă sub aparenţa liniştită, dom Miguel nu-i simţea foarte mult lipsa.

După masă, cafeaua se servi în salon, ale cărui ferestre mari era deschise ca să lase să intre aerul rece al nopţii. Eleanor se trezi din nou lângă Sanches, când se aşeză pe locul liber de lângă ea, pe canapea.

— Eleanor, începu el timid în timp ce amesteca în cafea. Te plac foarte mult şi simt de parcă te cunosc de mult.

Se opri, puse linguriţa pe farfurioară, şi duse ceaşca de cafea la gură. Eleanor se crispă puţin la cuvintele lui, întrebându-se ce urma să-i spună tânărul viconte. Când vorbi din nou, Eleanor deveni tensionată şi roşi când surprinse privirea lui dom Miguel, care stătea de vorbă cu Clara şi cu André Garcia.

— Simt că pot avea încredere în tine… Eleanor; pot să-ţi vorbesc despre Carlota?

— Depinde, Sanches, murmură ea precaut, după o mică pauză.

— Voi începe prin a spune că l-am abordat pe Miguel, cu câteva săptămâni în urmă, întrebând dacă pot să vin la palat să fac curte surorii lui, dar a refuzat. Probabil realizezi că ar fi o insultă pentru un bărbat cu poziţia mea, dar ştiind ceea ce ştiu, am putut să-i înţeleg reţinerea de a avea un pretendent pentru Carlota, de aceea, l-am iertat şi nu m-am simţit ofensat.

Sanches începuse să vorbească ezitant, dar după primele cuvinte, devenise mai încrezător.

— Ceea ce ştii? întrebă Eleanor, conştientă despre ce era vorba, mai ales după ce-i spusese mai devreme Carlota.

În mod normal Eleanor ar fi evitat orice discuţie despre acest subiect, nu numai datorită poziţiei ei de angajată a familiei Castro, ci şi pentru că i se părea o lipsă de loialitate, într-un fel, faţă de şeful ei. Dar Carlota spusese ceva din care Eleanor înţelesese că era atrasă de Sanches; şi acum era clar că Sanches era mai mult decât atras de Carlota. Evident, voia să se căsătorească

cu ea. În aceste condiţii, Eleanor nu putea rămâne indiferentă.

— Ceea ce ştiu… repetă încet tânărul viconte, uitându-se în jur parcă pentru a se asigura că nu putea auzi nimeni. I-ai cunoscut pe Carlota şi pe fratele ei la Londra, cred? Aşa a spus Miguel. El şi cu Carlota erau în vacanţă.

— Da, i-am cunoscut la Londra, Sanches.

Era încă foarte prudentă; Sanches trebuia să facă prima mişcare.

— Mi-e greu să-mi imaginez că te puteai întâlni cu cineva ca Miguel – Se opri, apoi adăugă ezitant: nu vreau să sugerez, Eleanor…

— Nu-ţi face griji, îl întrerupse ea cu indulgenţă. După cum ai sugerat şi tu, poziţiile noastre sunt atât de diferite, încât este puţin probabil să ne întâlnim în condiţii normale.

— Cred, spuse vicontele, că şi tu ştii despre Carlota ce ştiu şi eu. Am simţit asta din prima clipă când am vorbit cu tine, deşi când am aflat că Miguel a adus cu el o fată din Anglia, am crezut că aceasta este omul lui de încredere. Vrei să-mi spui cum l-ai cunoscut pe Miguel?

— Lucram în hotelul unde a stat el, răspunse ea şi văzu că provocase o reacţie ciudată lui Sanches.

— Credeam că erai asistentă, murmură el, muşcându-şi buza. Dar după o pauză, o privi insistent. Dar tu ştii, Eleanor, pentru că altfel ai fi arătat mult mai multă curiozitate.

— Sanches, spuse Eleanor, întorcându-şi privirea spre şeful ei, care stătea confortabil într-un fotoliu mare, cu faţa spre ea, dacă vrei să-mi spui ce crezi tu că ştii, te rog s-o faci.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să-ţi sugerez să vorbeşti tu prima, îţi admir foarte mult reţinerea, Eleanor, şi loialitatea. Dar atitudinea ta mă face să cred că nu vei refuza să mă ajuţi s-o câştig pe Carlota ca să-mi fie soţie.

— Eşti hotărât să te căsătoreşti cu ea?

— Nu există pe pământ ceva ce doresc mai mult, răspunse el înfocat. Continuă spunând că, atunci când Miguel spusese că o duce pe Carlota la mătuşa ei, bănuise că o face din cauza unei probleme ruşinoase.

Când Eleanor îl întrerupse şi-l întrebă cum a ajuns la această concluzie, el răspunse pe un ton care vibra de durere:

— Din cauza a ceva ce mi-a spus soţia lui Miguel. Dar trebuie să-ţi spun restul mai întâi; apoi vei înţelege totul.

Eleanor se lăsă pe spate în timp ce el îi povestea, uimită de relaţia sinceră care se formase între ea şi viconte. După cum spusese şi el, parcă se cunoşteau de mult. Ea îl ascultă atent şi află că după ce bănuise motivul pentru care Carlota fusese dusă departe, aşteptase să vadă ce se va întâmpla şi când Miguel spusese prietenilor şi cunoştinţelor că o duce pe Carlota la

Londra în vacanţă, el ghicise că o interna într-un sanatoriu.

— Momentul era potrivit, adăugă el, roşind din nou. Când am auzit despre tine, am ştiut că rolul tău este de protecţie, un rol complet neglijat de soţia lui Miguel, adăugă el tăios. Am presupus că erai asistentă la spital şi, fiindcă ştiai secretul, Miguel ţi-a oferit postul de însoţitoare pentru Carlota.

— Îi ştiam secretul. Ea îi povesti cum aflase, explicându-i doar cât era necesar ca să înţeleagă.

Atunci, el întrebă pe un ton care trăda durere:

— Ce s-a întâmplat cu copilul? A fost adoptat?

— A murit, Sanches, răspunse încet Eleanor şi după o pauză lungă, continuă. Ai fi în stare să treci peste asta?

— O iubesc foarte mult pe Carlota. Şi ştiu sigur că n-a fost vina ei. Ea era doar un copil, Eleanor. Este şi acum, inocentă în ochii mei. Îşi ridică privirea şi observă că Miguel şi Inéz se duseseră la pian. Cred că vom dansa. Vor căuta piesa favorită a surorii mele. După această întrerupere, continuă să-i spună cum el şi cu Carlota se plăceau când Miguel venea aici des, cu soţia lui. Ar fi trebuit să-l abordez pe fratele ei mai devreme, adăugă el cu un regret profund. Dar ea era mult prea tânără pentru vârsta ei şi la cincisprezece ani era încă o fetiţă. Miguel trebuia să plece, normal, pentru că avea şi alte moşii, dar a crezut că Dora are grijă de Carlota. În schimb, ea… Sanches se opri şi se încruntă. Dora nu şi-a făcut datoria, spuse el după o pauză. Ea a prezentat-o pe Carlota lui Lourenço, un nimeni care sunt convins că a primit o sumă foarte mare de bani de la Miguel ca să părăsească Portugalia şi să se ducă undeva în sudul Franţei. Eu cred că încă primeşte bani de la Miguel, şi va mai primi.

— Miguel a trebuit să-i cumpere tăcerea?

— Aşa cred. Omul e un nenorocit. A fost angajat la tatăl Dorei – acum decedat – şi aşa l-a cunoscut Dora. Aveau o relaţie ciudată…

Sanches se opri din nou, dar părea să nu regrete că insinuase ceva suspicios în legătură cu relaţia lor.

— Ai spus că Dora ţi-a sugerat ideea că… nu era totul în regulă cu Carlota?

Conştientă acum de privirea atentă şi încruntată a lui dom

Miguel, care era încă lângă pian, dar o lăsase pe Inéz să caute singură piesa, Eleanor simţi că ar trebui să termine discuţia cu Sanches. Vorbiseră în şoaptă, apropiaţi şi se gândi că era posibil să nu fie pe placul contelui.

— Într-o zi, a văzut că sunt îndrăgostit de Carlota, pentru că m-am încruntat când am văzut că pleacă să se plimbe cu acest Lourenço şi, râzând în felul ei caracteristic, Dora a spus: „Bietul Sanches! Mai bine o uiţi. Acum, n-ai s-o mai vrei, nici tu, nici nimeni altcineva!” Şi felul în care s-a uitat…

Faţa lui Sanches era tristă. Am ştiut, Eleanor, după privirea Dorei! O ura pe Carlota, dar era foarte atentă să nu-l lase pe soţul ei să vadă.

Ură… Cum putea cineva s-o urască pe această copilă drăguţă care, chiar şi acum, părea că are o inocenţă şi un farmec accentuate de rochia pe care o purta? Era o rochie din tul lila, cu multe straturi, care părea să-i ascundă curbele corpului, în timp ce

i le dezvăluia uşor. Sanches vorbea în continuare, în ciuda acordurilor piesei pe care Inéz începuse s-o cânte.

— O să mă ajuţi, Eleanor? Da, ştiu că o să mă ajuţi.

Eleanor tăcu; ezita, dar nu de îndoială, pentru că n-avea de ce să refuze să-l ajute pe Sanches. Dar care va fi poziţia ei după ce Carlota se va căsători? dom Miguel îi spusese că speră să rămân.1 cu el şi cu Carlota mereu, dar asta fusese când era convins că sora lui nu se va căsători niciodată. Acum situaţia se schimbase şi Eleanor acceptase ideea că va trebui să plece şi să se întoarcă în Anglia. Să plece… îşi întoarse privirea spre figura aristocratică a contelui şi simţi un nod în gât. Să nu-l mai vadă niciodată, i se părea ceva imposibil; şi totuşi nu putea fi altfel. Ea şi cu Carlota vor ţine legătura, dar Eleanor nu-şi putea imagina că se vor vizita. Buza îi tremură inconştient şi observă sprânceana ridicată a şefului său.

Era nedumerit, se vedea, şi îşi mută privirea de la ea la bărbatul de alături.

— Mi-ar plăcea să te ajut, îi spuse ea vicontelui, dar pentru moment nu văd nicio posibilitate. Mă voi gândi, promise ea, şi sunt sigură că voi găsi o modalitate.

El zâmbi şi faţa i se însenină.

— Eşti foarte drăguţă şi vei avea recunoştinţa mea eternă dacă ne vei ajuta.

Îşi ridică privirea şi-l văzu pe conte care-l fixa cu o expresie foarte ciudată.

— Vrei să dansezi cu mine, Eleanor? Dom Miguel vorbi pe un ton plin de curtoazie, dar avea ceva în privire care-i provocă Eleanorei un fior. Ghicise oare despre ce vorbiseră? Nu, ar presupune că Sanches nu s-ar sfătui cu ea, după ce îi refuzase cererea de a-i face curte Carlotei.

Braţele contelui o cuprinseră şi peste câteva secunde, Eleanor era învârtită spre centrul camerei, purtată de paşii siguri ai partenerului ei. Se dădură fotoliile la o parte şi se mai ridică un cuplu – Clara şi André Garcia – apoi Sanches şi Carlota. Eleanor îi urmări, întorcând inconştient capul după ei.

— Pari foarte interesată de Carlota… şi de partenerul ei.

Vocea calmă i se păru Eleanorei încordată şi se întristă, în ciuda fiorului pe care-l simţea aflându-se în braţele lui dom Miguel.

— Vicontele şi cu mine am stat de vorbă, reuşi ea să spună.

— Am observat, spuse el pe un ton insinuant, care o invita pe Eleanor să spună mai mult.

Ar fi trebuit să-i spună totul? Nu. Trebuia să găsească un mod mai subtil de a-i ajuta pe cei doi.

— Este un tânăr fermecător, deşi cam timid, spuse ea în final, şi deşi nu-l privea, simţi încordarea contelui. La ce se gândea? Poate, se gândi ea şocată, interpreta complet greşit scena care avusese loc pe canapea. Dar n-avea cum! În primul rând, vicontele era mai tânăr decât Eleanor şi oricum, deja îi dăduse de înţeles lui dom Miguel că o iubea pe sora lui. Eleanor se uită din nou la cei doi; Carlota îşi pusese capul pe umărul lui Sanches şi părea că nu poate privi în ochii lui. El vorbea şi ea aprobă din cap de câteva ori, dar refuza să-i întâlnească privirea.

— Deci, vicontele ţi se pare fermecător? Vocea contelui întrerupse gândurile Eleanorei, iar ea îşi ridică ochii. Privirea lui urmărea cuplul, dar se întoarse brusc spre ea. Cred că multor fete li s-a părut fermecător.

Tonul lui era distant şi cumva tulburător. Parcă îl deranjase faptul că Eleanor spusese că vicontele i se pare fermecător.

— Da, cred că multe fete îl găsesc atrăgător, răspunse Eleanor. Dar vicontele…? Pe el îl interesează aceste fete?

— Cum nu-mi vizitez moşia foarte des, răspunse contele pe un ton rece, nu ştiu prea multe despre asta.

Descurajată de tonul lui, Eleanor tăcu, urmându-l unde o conducea şi pentru că îşi ţinea privirea fixată pe reverul lui, nu observă interesul celorlalte cupluri din încăpere. Chiar şi Sanches spunea că dansează minunat împreună, după cum îi spuse Carlota mai târziu.

Muzica se opri şi valsul se termină. Dom Miguel îşi coborî mâinile, dar rămase pe loc o secundă sau două, uitându-se la Eleanor cu o expresie indescifrabilă.

Dar zâmbi neaşteptat şi Eleanor îi răspunse imediat… dar îi observă maxilarul încordat. Părea că nu-şi poate lua ochii de la ea, lucru evident pentru toată lumea.

A fost un moment scurt clar foarte profund, care va rămâne în amintirea Eleanorei.

Nu mai putea să nege… Trebuia să admită că era irevocabil îndrăgostită de şeful ei.

Capitolul 6

Discuţia cu Sanches o preocupă inevitabil pe Eleanor mult timp după aceea. De fapt, a ţinut-o mult timp trează în acea noapte, gândindu-se îndelung la fiecare lucru pe care i-l spusese vicontele. La un moment dat, a înţeles cum s-a simţit dom Miguel şi de ce refuzase cererea tânărului nobil. Se chinuise foarte mult să ţină secretă problema surorii lui şi mândria nu-i permitea să ajungă în situaţia de a fi nevoit să recunoască ce făcuse Carlota. Această atitudine avea la bază presupunerea că secretul nu era cunoscut decât de trei persoane: el, Carlota şi Eleanor – în afară de mătuşa la care stătuse Carlota, dar care nu era intra în discuţie, deoarece ducea o viaţă retrasă şi nu vorbea cu nimeni. Dacă dom Miguel ar fi ştiut că şi Sanches cunoaşte secretul şi că vrea să se căsătorească cu Carlota în ciuda faptului că avusese un copil, evident n-ar mai fi fost nicio problemă. Eleanor se gândise la asta înainte de terminarea petrecerii şi-i sugerase lui Sanches să-i scrie lui dom Miguel şi să-i spună, cu tact, că ştia că ar putea exista un motiv pentru refuzul lui, dar că el o iubeşte foarte mult pe Carlota şi orice s-a întâmplat în trecut nu-l interesează.

— E foarte simplu, adăugase ea, fericită că găsise o soluţie.

— Pare simplu, răspunsese el. Dar, vezi tu, Eleanor, Miguel va insista să afle de unde ştiu despre problema Carlotei. El şi-a adorat soţia; îi deplânge profund pierderea şi-i preţuieşte memoria. N-aş putea să-i spun că mi-a râs în faţă şi mi-a dat de înţeles că sora lui aşteaptă un copil de la nenorocitul de Lourenço, că mi-a spus s-o uit pe Carlota fiindcă nici eu şi niciun alt bărbat n-o va mai dori. Sanches clătinase din cap. M-am gândit deja să-i scriu o scrisoare lui Miguel, dar am renunţat repede la idee.

Eleanor s-a încruntat, recunoscând că Sanches avea dreptate, dar i-a amintit că Miguel trebuia să fie conştient că soţia sa nu-şi făcuse datoria s-o protejeze pe Carlota. Eleanor ştia sigur, deoarece Carlota îi vorbise despre cearta dintre fratele ei şi soţia sa, dar nu-i spuse asta lui Sanches.

— A realizat că nu şi-a făcut datoria – a avut dovada acestui lucru – şi cred, cunoscându-l pe Miguel, că Dora a avut probleme cu el, atunci. Dar nici asemenea probleme nu pot ucide dragostea şi când soţia sa a murit, probabil a uitat şi a iertat-o. Morţii nu se vorbesc de rău, Eleanor, mai ales cu soţul îndurerat. Nu, nu pot să-i pătez amintirile.

— Chiar crezi că suferă atât de mult?

Ce ar fi vrut să-i răspundă? se întrebă Eleanor. Ştia că Sanches ar fi vrut să-i spună că i se pare că durerea lui se mai potolise, că Miguel aproape trecuse peste moartea soţiei sale. Dar nu era aşa; faptul că nu suporta să vadă portretul Dorei dovedea că rana era încă prea proaspătă.

— Îşi ascunde foarte bine sentimentele, pentru că demnitatea nu-i permite altfel. Dar se ştie că şi-a adorat soţia. Nici nu se putea altfel, pentru că era cea

mai frumoasă femeie pe care ai văzut-o vreodată. O ura pe Carlota pentru tinereţea, nu pentru frumuseţea ei, oricât ar fi Carlota de frumoasă. Dora avea treizeci şi cinci de ani, era cu un an mai tânără decât Miguel.

Asta era, caracterul femeii se dovedea că fusese inacceptabil. Sanches insinuase infidelitatea… o „relaţie ciudată” cu unul din angajaţii tatălui ei. Bărbatul pe care-l prezentase unei copile inocente de cincisprezece ani, apoi îi lăsase singuri deşi ştia că soţul ei avea încredere că va avea grijă de Carlota. Şi când s-a întâmplat tragedia, râsese şi făcuse aluzii vicontelui, ştiind că este îndrăgostit de fată.

Era foarte clar că femeia nu fusese demnă de un bărbat ca dom Miguel. Părea incredibil că el o iubise, pentru că trebuia să fi avut dovezi despre caracterul ei, oricât ar fi încercat ea să-l ascundă. Carlota îi ascunsese faptul că soţia lui o ura, astfel că Dora chiar reuşise probabil să-i ascundă adevăratul ei caracter.

— Probabil a reuşit, şopti Eleanor, somnoroasă dar încă nereuşind să adoarmă, pentru că altfel n-ar fi iubit-o la nebunie.

Adormise aproape în zori… şi imaginea care i-a rămas în minte n-a fost alta decât a şefului ei, privind-o cu acea expresie profundă, încât părea că nu e conştient de nimeni altcineva.

Carlota lua micul dejun în pat, îi spuse dom Miguel când coborî dimineaţă.

— A trimis vorbă jos, ce copil leneş! Dar tu…? Observase umbrele de sub ochii ei. N-ai dormit bine? adăugă el, neliniştit.

Ea clătină din cap, luă şervetul şi îl desfăcu.

— Cred că a fost emoţia de aseară, spuse ea, reuşind să zâmbească. A fost minunat.

Ochii lui sclipiră ciudat.

— Emoţia te-a ţinut trează? De obicei, gândurile ţin oamenii treji.

Ea roşi uşor.

— Da, gândurile au fost. Au fost… puţin tulburătoare…

Se opri, uitându-se la el. De ce Dumnezeu spusese asta?

— Au fost despre viconte? întrebă el, pe un ton aparte.

Eleanor clipi. Ce atitudine avea? Părea supărat şi mâna cu care ţinea cuţitul era încordată.

— Dom Miguel, începu ea timid, nu sunt atrasă de viconte, dacă asta sugeraţi.

Se uită în farfurie, aşteptând un cuvânt de mustrare pentru că îndrăznise să-i vorbească astfel.

— Vrei să-mi torni cafea?

Asta a fost tot ce a spus pentru moment şi ea se supuse, deşi mâna îi

tremura serios pe ceainic. Nu era în stare să-l ţină nemişcat şi, ca să nu-l scape, dom Miguel se ridică şi i-l luă din mână.

— Ceva nu e în ordine, spuse el, punând ceainicul pe suportul de argint, apoi îşi puse zahăr în cafea. Nu arăţi deloc bine, în dimineaţa asta.

Ea înghiţi greu. Această preocupare îi provoca suferinţă în loc să-i facă plăcere. Cum putuse să fie aşa de proastă încât să-şi permită să se îndrăgostească de un bărbat atât de departe de poziţia ei, cum era contele Ramiro Vicente Miguel de Castro? Ar fi putut aproape să râdă de prostia ei, dacă n-ar fi simţit acea greutate pe suflet pentru nefericirea altora şi a ei. Nu plângea des, dar acum simţea că e pe punctul s-o facă şi se întrebă dacă nu putea să se scuze şi să plece de la masă, ca să nu se facă de râs şi să-l stânjenească pe conte.

— Dacă sunt palidă, spuse ea în final, este din cauza lipsei de somn.

— Eu am sugerat că ceva nu este în ordine, îi aminti el. Vrei să vorbeşti cu mine despre asta?

— Nu… adică…

Se opri, dar observând din nou acea sclipire din ochii lui, o cuprinse panica, pentru că era evident hotărât s-o facă să vorbească.

— Da, Eleanor, spuse el blând, adică…

Ea îl privi rugător.

— De ce mă chestionaţi? tremură ea, uitând complet că era şeful ei de origine nobilă. În acel moment, i se părea un om obişnuit. G… gândurile mele sunt intime.

Ochii i se umplură de lacrimi şi clipi repede, dom Miguel o fixa cu privirea. Era gânditor; ştia că e conştient de starea ei emoţională şi se întrebă dacă va renunţa la întrebări. Privirea ei rugătoare îl lăsase complet indiferent, realiză ea când el spuse, pe un ton arogant:

— Te-am întrebat dacă vrei să vorbeşti cu mine despre ce te supără. Mănâncă, ordonă el, indicându-i grepfruitul neatins. Poţi să vorbeşti în acelaşi timp.

Ea clătină din cap, panicată.

— Dom Miguel… începu ea, dar el o întrerupse.

— Dacă n-aş fi fost convins că problema mă afectează pe mine, n-aş fi insistat să vorbeşti.

Observă tresărirea ei şi îmbujorarea, şi aprobarea lui din cap, aproape imperceptibilă, era o dovadă că bănuia despre ce e vorba, iar vorbele lui confirmară.

— Dacă Sanches nu flirta cu tine, înseamnă că se confesa.

Eleanor simţi că i se opreşte inima. Ceea ce o obliga să-i povestească, mai mult ca sigur îl va înfuria. N-avea niciun drept să vorbească despre el sau

despre sora lui cu invitaţii săi… şi mai ales cu acest invitat. Brusc, se gândi că dacă nu ar fi fost Sanches cel cu care avusese acea conversaţie aparent intimă, contele n-ar fi fost atât de interesat. Se gândi că ar fi putut omite anumite aspecte ale poveştii şi se mai linişti. Da, se gândi ea, încercând să hotărască ce va trebui să omită, ar putea chiar să scape de furia lui dom Miguel.

— De fapt, spuse ea forţându-se să zâmbească, s-a confesat.

Făcu pauză, iar dom Miguel o privi fix şi spuse:

— Da? pe un ton care era de fapt un ordin să continue.

— Vicontele Sanches mi-a vorbit despre dragostea lui pentru Carlota. Este foarte supărat că nu i-aţi permis să-i facă curte şi mi-a cerut ajutorul.

Dom Miguel continuă să se uite în ochii ei, dar ea observă că privirea lui se întunecase şi că avea o expresie arogantă.

— Mi-am dat seama! Sanches nu avea niciun drept să te abordeze pe tine, o străină. Şi tu, senhorita, nu aveai niciun drept să ai o discuţie despre şefii tăi!

Senhorita… revenise la modul formal de adresare. Nimic n-ar fi durut-o mai mult şi ochii i se umplură din nou de lacrimi. Nu spuse nimic, dar tăcerea fu întreruptă de cârâitul unui papagal pe pajiştea de afară.

— Ştiam că vă veţi supăra, spuse în cele din urmă Eleanor, şi vocea ei trăda tristeţe. De aceea n-am vrut să vă spun despre discuţia mea cu vicontele.

Cu aceeaşi expresie arogantă, el luă o felie de pâine prăjită şi o puse pe farfurie.

— Continuă, ordonă el după câteva momente. Prefer să ştiu totul, în ciuda faptului că îmi displace subiectul.

Eleanor îl privi cu spaimă.

— Nu… nu mai e mult de… spus, bâigui ea, nervoasă.

— Senhorita, spuse el pe un ton ameninţător. Aş vrea să-ţi amintesc că ai vorbit cu vicontele aproape o jumătate de oră.

Ea roşi şi plecă ochii. Deşi păruse absorbit de discuţiile cu ceilalţi invitaţi, de fapt fusese foarte atent.

— Am… vorbit şi despre alte lucruri…

Se opri brusc când el trânti cu paharul în masă.

— Am spus că prefer să ştiu totul! îi aminti el pe un ton poruncitor, păstrându-şi demnitatea, în ciuda gestului furios. Vreau să ştiu tot ce aţi vorbit despre Carlota şi despre mine!

Tot… Era îngrozită; începea să-şi dorească din toată inima să fi terminat discuţia cu Sanches când îi trecu prin minte că lui dom Miguel îi displăcea ca angajata lui să vorbească atât de intim cu invitatul lui. Tot… însemna să-i

spună că Sanches ştia despre copil… şi atunci cu siguranţă îl va întreba pe Sanches de unde ştie, din moment ce credea că nimeni, în afară de el, Carlota şi Eleanor nu ştia. Nu i-ar fi trecut niciodată prin minte că propria lui soţie i-a spus, şi asta îi va provoca şi mai multă durere.

— Nu pot să vă spun tot! exclamă Eleanor, realizând cum s-ar simţi dacă i-ar spune. Vă rog, dom Miguel, nu-mi cereţi să vă spun mai mult!

El o privi uimit de ieşirea ei, la a cărei semnificaţie Eleanor nu se gândise în acele momente. Acum, realiză că ceea ce spusese îi oferise o dovadă în plus că fuseseră spuse mai multe lucruri pe care contele n-ar dori să le audă. Se vedea pe faţa lui că se înfuriase şi mai tare. Avea din nou acea expresie cumplită pe care Eleanor o văzuse în alte două ocazii. Era înfricoşător să vadă acea expresie pe faţa lui, pentru că acum ea era cauza şi se temea de repercusiuni. Dar nu era conştientă de faptul că ochii ei erau şi mai mari acum, reflectându-i amărăciunea şi regretul că avea loc o asemenea scenă între ea şi conte, cu care până acum avusese o relaţie atât de bună.

— Să înţeleg, spuse dom Miguel pe un ton rece şi arogant, că subiectul discuţiei tale cu vicontele a fost unul care, dacă l-ai repeta, m-ar deranja foarte tare.

— V-ar răni, răspunse ea repede, din nou fără să se gândească şi contele ridică din sprâncene.

— M-ar răni, doamnă? se răsti el.

Doamnă… era mult mai rece şi mai formal decât până acum şi Eleanor îşi muşcă buza, chinuindu-se să-şi reţină lacrimile. Se uită la el cu regret. Spre dezamăgirea ei, se văzu forţată să caute un şerveţel în buzunar şi să-şi şteargă ochii, neobservând expresia ciudată de pe faţa contelui şi încordarea gurii, care dovedeau remuşcare. Totuşi, remarcă schimbarea tonului lui când spuse:

— Trebuie să-ţi cer să fii sinceră cu mine, lăsând la o parte convingerea că ceea ce vei spune mă va răni.

Era evident curios şi ea trebui să admită că avea toate motivele. Şi era de asemenea de înţeles că îi cerea să-i spună întreaga discuţie care ştia că-i privea pe el şi pe Carlota. Ce putea să facă? Dacă refuza să-i spună, s-ar fi pus într-o poziţie imposibilă… după ceea ce simţea pentru el. Era destul de rău că nu avea niciun interes pentru ea; ar fi de nesuportat dacă ar arăta animozitate faţă de ea. O rănise deja cu furia şi cu modul formal cu care i se adresa; era sigură că putea s-o rănească şi mai mult. Totuşi, dacă i-ar spune, atunci, după cum spusese, va fi rănit şi umilit şi asta se va reflecta asupra ei, asupra comportamentului lui faţă de ea. Oftă adânc; situaţia era prea delicată pentru ea şi-i spuse ezitant că ar vrea să-i acorde puţin timp să se hotărască dacă să-i spună întreaga discuţie sau nu. Se gândea să-l contacteze pe viconte şi să-l avertizeze, să se gândească ce să-i spună lui dom Miguel când îl va

întreba de unde ştie. Dar dom Miguel probabil ghici ce voia să facă, pentru că o ameninţă că-i va da preaviz de o lună dacă va refuza să-i spună totul imediat. Eleanor era şocată, nu se gândise că ar putea s-o concedieze. Se gândi la Carlota şi spuse, pe un ton nesigur:

— Sora dumneavoastră… va fi din nou singură…

Contele îşi lăsă capul în jos. Eleanor ştia că ultimul lucru pe care-l voia era s-o concedieze, dar ştia că ameninţarea era serioasă.

— Dacă va fi necesar, voi angaja pe altcineva, răspunse el încet. Ochii lui cenuşii erau fixaţi asupra ei, provocator. Vorbesc serios, adăugă el pe un ton blând.

Eleanor avu un gest de resemnare şi începu să-i povestească aproape tot ce vorbiseră, lăsând deoparte faptele care o implicau pe soţia lui.

Faţa lui dom Miguel rămase încremenită în timp ce Eleanor vorbea. La ce se gândea? se întrebă ea, necitind nimic pe faţa sa. Simţi uimită că furia lui dispăruse şi asta o făcu să se simtă puţin mai bine. Poate ştiind că Sanches era dispus să se căsătorească cu Carlota, îl făcuse să treacă peste mândrie. După un timp vorbi şi-i puse întrebarea care o speria cel mai mult, pentru că se referea la unul din lucrurile pe care Eleanor le omisese.

— Sanches ţi-a spus de unde ştie că sora mea a avut un copil?

Clătină din cap automat, fără voia ei, fiind nevoită să mintă, forţată de privirea lui scrutătoare.

— Nu, nu mi-a spus.

— Nu minţi!

Ea tresări, roşind instantaneu.

— Dom Miguel, ezită ea, aş prefera să-l întrebaţi direct pe viconte.

Ochii lui se îngustară. La orice concluzie ar fi ajuns, nu spuse nimic.

— Ţi-am amintit că ai vorbit cu Sanches aproape o jumătate de oră, spuse el pe un ton calm, şi ceea ce mi-ai spus a durat doar trei sau patru minute. Ea nu spuse nimic şi el continuă pe acelaşi ton calm. Realizezi că nu mi-ai spus mai mult decât ce mi-ai spus mai devreme.

Ea îşi umezi buzele, şi-l privi rugător, implorând parcă să înceteze cu întrebările.

— Nu mai este mare lucru de spus, dom Miguel. Vicontele mi-a vorbit despre momentele când el şi cu Carlota erau împreună, când veneaţi la moşie mai des, şi mi-a spus că spera ca ea să se îndrăgostească de el. Mi-a spus că regretă că nu v-a abordat mai devreme, dar Carlota era doar o copilă… Eleanor se opri, pentru că el părea nerăbdător şi avea o privire tăioasă. Este foarte dificil pentru mine, spuse ea. Poziţia mea, dom Miguel…

Când el vorbi după un timp, din vocea lui dispăruse aroganţa. Eleanor avea impresia surprinzătoare că n-o mai privea ca pe o angajată, ci ca pe o

confidentă. Îşi aminti seara când Carlota se dusese la culcare şi-i lăsase singuri, iar dom Miguel se deschisese şi-i vorbise despre sora lui şi despre ceea ce i se întâmplase şi ea avusese curajul să-i spună că fata n-ar fi trebuit să fie lăsată singură, îşi aminti şi impresia că pentru prima dată fuseseră egali. Asta simţea şi acum, chiar înainte ca dom Miguel să rupă tăcerea şi să întrebe:

— Sanches ţi-a vorbit şi despre soţia mea?

— Da. Dom Miguel.

— Îţi înţeleg reţinerea, Eleanor şi apreciez grija pentru sentimentele mele.

Ea ridică ochii, uşurată şi în mod ciudat fericită, deşi ştia că el trebuia să fie foarte îndurerat în acest moment.

— Mulţumesc, spuse ea şovăielnic. Mi-a fost foarte teamă să… să nu vă înfuriaţi.

El zâmbi aproape imperceptibil.

— Am fost gata să mă înfurii, recunoscu el.

Adăugă însă imediat că n-ar fi fost corect din partea lui, când ea era atât de preocupată de sentimentele lui.

El zâmbi uitându-se la ea şi ea îi răspunse recunoscătoare cu mintea blocată pe cele câteva cuvinte pe care i le spusese de când îi spusese din nou pe nume. Era ciudat cum folosirea numelui ei îi alunga orice urmă de supărare.

— Ştiai mai demult despre soţia mea? întrebă dom Miguel, şi după o mică ezitare, Eleanor încuviinţă.

Era un moment de sinceritate totală, nu mai putea să-i spună o altă minciună.

— Carlota a spus ceva odată, fără să vrea, adăugă ea repede.

El căzu pe gânduri, dar spre surprinderea ei în expresia lui nu se citea nimic asemănător cu suferinţa, ci o seninătate neobişnuită.

— Nu se vorbeşte niciodată despre soţia mea, spuse el cu răceală. Nu vreau să vorbesc despre motiv.

Terminase micul dejun şi se lăsă pe spate în scaun, uitându-se cum Eleanor se chinuia absentă cu grepfrutul, de care abia se atinsese.

— Am tras singur concluzia de unde a aflat Sanches despre Carlota, continuă dom Miguel după câteva momente oftând adânc. Totuşi, acum nu mai contează. Cel mai important lucru este că Sanches este dispus să se căsătorească cu Carlota. Făcu o pauză, apoi continuă. Ţi-a cerut ajutorul, ai spus?

Ea ridică uşor din umeri.

— N-am discutat despre cum aş putea să-l ajut. I-am spus că mă voi gândi şi voi încerca să găsesc o soluţie.

— Problema era refuzul meu, nu?

— Da. Vedeţi, Sanches… vicontele, se corectă ea repede, ştia de ce l-aţi refuzat, dar n-a putut să vă spună.

— Normal.

Eleanor presupuse că dom Miguel se gândea că problema era prea delicată şi după o pauză spuse:

— Nu vă veţi menţine poziţia, nu?

— Eşti evident nerăbdătoare s-o vezi pe Carlota căsătorită cu Sanches? întrebă el.

Se uita atent la Eleanor, iar ea răspunse:

— Da, dom Miguel, sunt.

Tăcură, uitându-se fix unul la altul. Eleanor fu prima care plecă ochii.

— Înţeleg că nu veţi mai avea nevoie de mine…

Clipi rapid ca să-şi alunge lacrimile. Ce se întâmpla cu ea? se întrebă, furioasă. În viaţa ei nu fusese aşa plângăcioasă. Se ridică în picioare nesigură, punând şervetul pe masă.

— Vă rog să mă scuzaţi, bâigui ea, trebuie să… să…

— Eleanor, spuse dom Miguel cu blândeţe, ridicându-se şi venind lângă ea, vom avea nevoie de tine.

Ca şi cum ar fi acţionat fără să se gândească, îi luă mâinile, simţindu-le tremurul, în timp ce ea se uita la el printre lacrimi, profund uimită.

— Da, draga mea, vom avea nevoie de tine.

Şocată, ea clătină din cap.

— Nu pot fi… adică, în ce calitate?

El se încruntă şi spuse, uşor nesigur:

— Nu ştiu în ce calitate, dar va fi un… un post pentru tine.

Îi întoarse mâinile şi se uită la ele îndelung, iar Eleanor rămase pe loc uimită… şi totuşi conştientă de bătăile accelerate ale inimii şi de speranţa ciudată care creştea în ea.

— Promite-mi că o să rămâi, Eleanor, spuse el pe un ton imperativ, ţinând-o strâns de mâini. Promite-mi!

— Promit, răspunse ea, cu o voce răguşită.

Faţa lui era acum mai relaxată, şi zâmbi.

— Mulţumesc, draga mea, spuse el încet.

Înainte ca ea să înţeleagă pe deplin totul, el îi ridică o mână şi o apropie de buzele lui.

Capitolul 7

Eleanor se gândi la gestul lui mult timp după ce plecase, sigură că fusese involuntar şi că dacă s-ar fi oprit un moment să se gândească, sigur s-ar fi retras. Chiar acea spontaneitate sugera că atitudinea contelui faţă de ea nu era complet impersonală cum fusese şi momentul profund din seara anterioară, când se terminase valsul şi el rămăsese pe loc privind-o ca şi cum nu putea să-şi ia privirea. Se părea că o place, măcar puţin, îşi spuse ea, neliniştită şi plină de speranţă, fiindcă spusese că avea nevoie de ea. Fusese ciudat să spună asta, din moment ce ea venise în Portugalia cu scopul precis de a o proteja pe sora lui. Dacă ea se căsătorea cu Sanches, însemna că datoria ei se termină, dar dom Miguel spusese că va exista în continuare un post pentru ea. Cuvintele lui fuseseră vagi şi privind situaţia dintr-o perspectivă mai puţin emoţională, Eleanor recunoscu că era ceva ciudat. Totuşi, pentru ea era de-ajuns că rămânea aproape de bărbatul pe care-l iubea. Poate n-o va iubi niciodată sau s-ar putea întâmpla după mulţi ani, când amintirea primei lui soţii s-ar estompa. Între timp, ar fi mulţumită doar să ştie că e acolo, că el vrea să fie acolo.

În acea seară, la cina dată de Sanches, Eleanor avu ocazia să-şi informeze gazda despre ce se întâmplase în acea zi şi-i potoli repede neliniştea, spunându-i că totul era în regulă, că dom Miguel nu fusese nici furios, nici umilit, cum se aşteptase ea.

— Aşteaptă să-l abordezi, zâmbi ea. Şi vei primi desigur răspunsul pe care-l doreşti.

— Carlota, spuse el, puţin speriat. Dacă ea nu vrea să se căsătorească cu mine?

Zâmbetul larg al Eleanorei îl linişti, chiar înainte să-i spună:

— Dom Miguel a vorbit cu ea dimineaţă şi a întrebat-o ce simte pentru tine. Nu cred că vei întâmpina nicio problemă, Sanches.

— Carlota ţi-a spus asta… că Miguel a vorbit cu ea despre mine?

— Da, mi-a spus, şi părea foarte fericită.

— Totul ţi se datorează ţie, Eleanor, spuse el recunoscător. Probabil ai avut o influenţă foarte bună asupra lui Miguel.

— Eu i-am spus doar ce am vorbit. A trebuit să-i spun, pentru că m-a obligat.

— Dar modul cum i-ai spus l-a influenţat, insistă Sanches. Îţi mulţumesc din toată inima.

O mişcă sinceritatea lui. Cât de drăguţi erau toţi aceşti oameni. Eleanor ştia că şi dacă nu l-ar fi iubit pe dom Miguel, tot ar fi putut să trăiască printre ei. Nu că ar fi avut ocazia, desigur. Avusese mare noroc să-l întâlnească pe conte, să i se ofere şansa de a veni în această ţară minunată şi să se

stabilească aici.

Ca şi în seara trecută Inéz cântă la pian şi, după ce dansase cu sora lui, contele veni la Eleanor, care stătea de vorbă cu Clara şi cu soţul ei. Îi zâmbi şi întinse o mână, cu un gest de proprietar. Eleanor se ridică, îşi puse mâna într-a lui şi zâmbi. Începură să danseze şi în următoarele minute, pluti într-o stare de încântare; simţea că numai e nimeni în cameră în afară de ea şi de Miguel. Nu vedea decât faţa lui şi nu era conştientă decât de prezenţa lui, de trupul lui puternic atât de aproape de al ei. Buzele îi tremurau şi observă un licăr neobişnuit în ochii lui. Ajunseră lângă uşa-fereastră, care era larg deschisă. Ieşiră valsând pe verandă, apoi muzica se opri. Era încă în braţele lui, în colţul întunecat unde reuşiseră să ajungă.

— Eleanor, draga mea… şopti el, pe un ton emoţionat; o sărută uşor pe obraz, apoi îi cuprinse faţa în palme.

Ea se simţea plutind în nori; îşi ridică faţa spre el, aşteptând cu respiraţia tăiată sărutul lui. El păru că înghite greu, dar îl văzu scuturând din cap.

— Trebuie să mergem înăuntru, draga mea, murmură el şi, luând-o de mână, o conduse înapoi.

Până când ajunseră la uşă, Inéz era din nou la pian, de data asta cântând Fado de Vila Riscosa şi majoritatea persoanelor dinăuntru dansa. Miguel se opri, privind înăuntru. Sanches dansa cu Carlota şi-i şoptea ceva la ureche, care o făcu să roşească.

— Carlota e fericită, murmură Eleanor, uitându-se la el.

Se întrebă de ce nu se simţea ciudat, după ceea ce se întâmplase. De fapt, nu se aşteptase s-o sărute; era mulţumită că îi arătase pentru prima dată că o place. Nu se putea aştepta la mai mult, cum îşi plângea încă soţia pierdută. Şi dacă el se simţise puţin mai bine în acel moment tandru, era suficient ca ea să fie fericită.

— Şi Sanches la fel…

Se opri. În vocea lui se simţea un regret profund? Ea se încorda brusc, iar el păru conştient şi o strânse puţin mai tare de mână.

— Ce faceţi voi doi? întrebă soţul lui Inéz, Barrolo, venind spre ei şi privind mâinile lor strânse.

Dacă era surprins, reuşi să ascundă, dar ceea ce o uimi cu adevărat, fu faptul că dom Miguel nu făcu niciun gest de a-i elibera mâna. Era uimitor că nu-l deranja să fie văzut ţinând-o de mână.

— Luaţi o gură de aer proaspăt? întrebă Barrolo.

— Dansam pe verandă, răspunse dom Miguel. După cum ai sugerat şi tu, aerul proaspăt ne-a atras.

Se uită la Eleanor şi zâmbi, ca şi cum ar fi invitat-o să intervină. Dar ea se simţea jenată în prezenţa lui Barrolo şi nu reuşi decât să aprobe din cap,

sperând să nu fi roşit.

— Este foarte plăcut afară, zâmbi Barrolo şi Eleanor simţi că voia doar să facă conversaţie. Clima noastră este minunată, nu-i aşa, domnişoară Salway?

— Da, într-adevăr, răspunse ea. Îmi plac foarte mult zilele călduroase şi serile încântătoare.

— Vă va lipsi când vă veţi întoarce în ţara dumneavoastră?

Era o întrebare subtilă; Barrolo nu făcea doar conversaţie. Se uita fix la dom Miguel, în ciuda faptului că întrebarea fusese adresată Eleanorei.

Dom Miguel păşi înăuntru şi spuse:

— Eleanor nu va pleca în viitorul apropiat.

— Nu? El întoarse capul şi se uită la Carlota şi la Sanches, care dansau, Sanches cu capul plecat şi Carlota cu faţa ridicată spre el. Ei, sunt veşti foarte plăcute, îi spuse Barrolo Eleanorei, fiindcă nu ne-ar plăcea să vă pierdem când abia v-am cunoscut.

— N-ai de ce să-ţi faci griji pentru asta, spuse dom Miguel, trăgând-o uşor pe Eleanor de mână în timp ce mergea alături de Barrolo.

La puţin timp după asta, dom Miguel şi Sanches au stat de vorbă şi tocmai înainte de terminarea petrecerii, a fost anunţată logodna dintre Carlota şi Sanches.

Eleanorei i se părea că toată lumea din provincie se adunase la Viano de Castelo pentru romaria – festivalul Fecioarei în Agonie, care se ţine întotdeauna în august. Era cea mai mare sărbătoare a anului, îi spusese Carlota, şi hotelurile erau atât de pline, încât turiştii dormeau şi în maşini.

— Lui Miguel nu-i prea place aglomeraţia, spuse Carlota, în timp ce ea şi cu Eleanor mergeau în spatele fratelui ei şi al lui Sanches.

Cei patru veniseră la sărbătoare împreună, dar Carlota îi spusese că ea şi cu Sanches ar prefera să se plimbe singuri. Eleanor, imaginându-şi că ar rămâne singură cu contele, s-ar fi bucurat foarte mult să rămână singură cu el, dar pentru liniştea ei, ar fi preferat totuşi să rămână cu Carlota şi cu logodnicul ei. Totuşi, când se opriră la o cafenea, puţin mai târziu, Sanches îl întrebă direct pe dom Miguel dacă poate să o ia pe Carlota la o plimbare cu barca pe râu, şi după o mică ezitare, contele acceptă.

— Aşadar, o să mă ai doar pe mine drept companie, spuse dom Miguel, după plecarea lor. Sper că n-o să te plictiseşti.

Eleanor întoarse capul spre el.

— În mod sigur n-o să mă plictisesc. Cum aş putea, cu atâta veselie în jur?

În piaţă erau grupuri de cântăreţi şi de dansatori, femeile erau îmbrăcate în costume tradiţionale frumos colorate şi purtau podoabe de aur – brăţări, coliere şi cercei. Peste tot în jur se auzea muzică, aerul era înmiresmat şi cu toate că era cald, dansatorii nu se opreau.

— Îţi place aglomeraţia şi zgomotul? o întrebă dom Miguel, încercând să o conducă prin mulţimea de oameni, care, după ce urmăriseră procesiunea, se îndreptau spre piaţă.

— Este foarte interesant, prima mea festa, răspunse ea încântată, dar adăugă. Dumneavoastră vă place acest gen de sărbătoare?

Spre surprinderea ei, el aprobă din cap.

— Ca schimbare, da, Eleanor, îmi place.

Ea răsuflă uşurată. N-ar fi putut să se bucure cu adevărat de sărbătoare dacă dom Miguel ar fi părut plictisit.

— Carlota crede că nu vă plac aglomeraţiile.

— În general, nu-mi plac aglomeraţiile. Dar sărbătoarea de aici, de la Viano de Castelo, este una pe care n-aş vrea s-o pierd. Este o tradiţie să venim aici şi o schimbare plăcută după liniştea şi izolarea de la palat.

— Mă bucur că vă place, spuse ea impulsiv şi remarcă imediat privirea lui.

— Contează pentru tine dacă îmi place sau nu?

O inflexiune ciudată din vocea lui o uimi şi pentru o clipă el se încruntă puţin şi privirea i se întunecă, amintindu-şi parcă ceva neplăcut.

— Da, răspunse Eleanor simplu, contează.

Ajunseseră în piaţă şi cum era foarte aglomerat, Miguel o luă de mână. Ea îi simţi mâna caldă şi avu o senzaţie nouă şi emoţionantă de aşteptare, şi când îi simţi în sfârşit mâna pe umăr, n-o surprinse. Se uită în sus şi văzu un licăr în privirea lui. Eleanor îşi simţi inima uşoară, ştiind că motivul era că se simţea bine în compania ei. Această atitudine familiară părea atât de diferită de personalitatea lui obişnuită; aroganţa şi aerul superior erau total absente.

— Ţi-am spus cât de fermecător arăţi? întrebă el pe neaşteptate, iar ea roşi. Ea îşi coborî capul şi fu surprinsă când el i-l ridică. Şi roşeşti foarte frumos, adăugă el, amuzat că părea confuză. Spune-mi, Eleanor, ai avut vreodată un prieten?

— Nu unul serios.

El râse.

— Adică, el n-a fost serios, sau tu?

— Niciunul. Făcu o pauză, uitându-se la ceilalţi dansatori, care se învârteau în hainele lor colorate atât de potrivite cu dansul popular. Am ieşit cu mai mulţi băieţi, spuse ea, amintindu-şi cele câteva întâlniri pe care le avusese în colegiu. Fuseseră câţiva elevi care o invitaseră la cinema sau la dans şi mai era, desigur, Terry Kershawe. Eleanor începu să-i povestească despre el şi admise că gândul că o va sâcâi încă un an îi influenţase foarte mult decizia de a accepta oferta contelui de a veni în Portugalia ca însoţitoare a surorii lui.

— Noi am avut noroc că te-a sâcâit, observă dom Miguel.

Eleanor avu impresia că ezitase o clipă înainte să folosească cuvântul „noi”, în loc de „eu”? Simţi un fior plăcut la acest gând şi fu copleşită de emoţie când mâna lui coborî pe spatele ei, acum practic ţinând-o în braţe. Era atât de neobişnuit pentru arogantul conte Ramiro Vicente Miguel de Castro să se deschidă astfel, se gândi ea, dar nu constatase de la început că era uman, sau putea fi, odată ce ajungeai să-l cunoşti? Eleanor încercă să pară neafectată de atitudinea lui intimă, dar în sinea ei nu era deloc calmă. Niciodată nu-şi imaginase că poate simţi ceea ce simţea acum, aici, la sărbătoarea din Viano de Castelo. Nu va uita niciodată această zi, şi-i spuse asta contelui, la cină. Sanches se întorsese la moşie împreună cu ei şi după cină Miguel le permisese lui şi Carlotei să plece împreună, o dovadă a încrederii lui în sora sa şi în logodnicul ei.

— Deci, am rămas din nou singuri.

Zâmbetul lui îi provocă Eleanorei un fior şi după ce stătură un timp pe verandă după plecarea celor doi, el se ridică şi spuse:

— Ieşim din nou?

— Desigur, dacă vreţi. Se simţea prost că o lăsase pe ea să decidă şi adăugă stângaci: cum vreţi dumneavoastră.

El râse şi ochii îi licăriră.

— Ce este, Eleanor? întrebă el blând, luându-i mâna şi ridicând-o uşor în picioare. Nu fi timidă, draga mea. Sunt o persoană obişnuită, adăugă el pe neaşteptate şi, ca şi în cealaltă ocazie, îi ridică mâna şi o duse la buzele lui. Ea roşi şi ochii lui licăriră din nou uitându-se la ea. Vino, spuse el, pierdem toată distracţia!

Când ajunseră, era un foc de artificii şi mai multă veselie, iar muzica se auzea de peste tot pe malul râului Lima. Eleanor şi contele fură atraşi în dans şi, spre surprinderea ei, dom Miguel acceptă vesel. La început, Eleanor protestă că nu ştia să danseze, dar cedă repede şi după câţiva paşi săltăreţi intră în ritm, râzând la dom Miguel, simţindu-se tânără şi liberă de orice inhibiţii.

— A fost minunat! exclamă ea când muzica se opri şi ieşiră din cercul de dansatori. O, Miguel, niciodată nu m-am simţit atât de bine… Se opri, ruşinată, şi se uită cu teamă în ochii contelui. Spre surprinderea ei părea amuzat de scăparea ei şi deşi era pe cale să se scuze, n-o mai făcu şi spuse: o, Doamne! înainte ca el să o întrerupă.

— Nu te scuza, Eleanor. E momentul să renunţăm la formalităţi.

— Doar… mi-a scăpat…

— Şi a sunat foarte bine, spuse el, dar amuzamentul dispăruse şi-i luase locul acea atitudine parcă neputincioasă şi fără speranţă pe care o observase

mai devreme.

Privirea lui era umbrită de ceva ce nu putea fi descris decât ca regret, şi ea se întristă imediat. Era clar că o plăcea, dar ceva îl împiedica să recunoască, chiar şi faţă de el… ceva mai mult decât dragostea şi loialitatea pentru soţia lui moartă! Eleanor simţea din nou un mister, derutant şi frustrant. Sau era doar imaginaţia ei? se întrebă ea şi văzu o schimbare a expresiei lui şi un zâmbet – un zâmbet, care şterse acea privire fără speranţă şi care o înveseli şi pe ea.

— Mergem acasă? întrebă el, şi Eleanor încuviinţă imediat.

Pe drumul spre casă, îi mulţumi pentru acea zi superbă.

— Nu-mi mulţumi mie, Eleanor, spuse el. Mai degrabă cred că eu ar trebui să-ţi mulţumesc ţie. A trecut mult timp de când nu m-am mai simţit atât de bine.

Eleanor ştia că Miguel fusese fericit şi că asta încercase să-i spună. Îşi simţi inima plină de speranţă, dar încercă să se liniştească. Nu exista nicio posibilitate ca Miguel să se îndrăgostească de ea în viitorul apropiat şi de aceea, nu trebuia să-i dea niciun semn al sentimentelor ei.

— Este foarte drăguţ din partea dumneavoastră să spuneţi asta, murmură ea timid. Mă bucur că v-a plăcut la fel de mult ca mie.

El aprobă, dar acum părea concentrat să conducă şi nu mai spuseră nimic până când ajunseră la moşie. Miguel parcă maşina în curte şi o ajută pe Eleanor să coboare. Coloanele renascentiste străluceau în lumina lunii şi deasupra arcadei înalte de la uşă se vedea blazonul Castro, lucrat în aur. Pe fiecare parte erau sculptate cariatide cu robe lungi susţinând capetele frontonului. Aerul era înmiresmat de florile din grădină şi liniştea era tulburată de zgomotul cascadei din apropiere. Era o atmosferă magică; Eleanor era foarte emoţionată, în ciuda eforturilor de a rămâne calmă.

— Ce frumos e totul, şi ce liniştit! E foarte bine să te întorci acasă, departe de aglomeraţie…

Se opri când Miguel o întoarse cu faţa spre el. Mâna lui îi atinse bărbia şi i-o ridică. Buzele ei se mişcară, dar nu mai spuse ce gândea, pentru că în acel moment intim Miguel înclină capul şi o sărută pe buze. Când se retrase, clătină din cap într-un mod ciudat, ca şi cum s-ar fi scuturat de o plasă care-l ţinuse mult timp. Eleanor zâmbi, tremurând, şi ochii lui se umplură de o lumină care-i făcu pulsul să crească, apoi o trase spre el şi o sărută din nou.

Atât durase efortul ei de a-şi respecta hotărârea de a-şi ascunde sentimentele. Nimic nu va mai schimba ceea ce fusese făcut, se gândi ea. Dar conta? Miguel nu era omul care ar fi sărutat-o dacă nu ţinea la ea. Se gândi la soţia lui şi se miră că el putea să-şi îndrepte atenţia către o altă femeie atât de repede după moartea ei, mai ales că toată lumea credea că o plânge încă în

tainã. Dar Eleanor era şi ea om şi era îndrăgostită de frumosul conte; de aceea, alungă gândul la frumoasa Dora. Când el îi ridică din nou bărbia şi-i căută buzele, i le oferi bucuroasă, răspunzându-i chiar şi când sărutul deveni atât de pasional încât se simţi cuprinsă de dorinţă. Neputând nici să respire, când sărutul se termină, rămase aproape de el, uitându-se în ochii lui, gura tremurându-i caldă de săruturile lui. El îi zâmbi, ţinând-o blând de umeri.

— Eşti foarte frumoasă, spuse el încet, şi foarte, foarte dulce. Rămâi aşa, draga mea… rămâi întotdeauna aşa.

Eleanor fu surprinsă de ultimele lui cuvinte, pentru că veneau din inima lui.

— Nu mă voi schimba niciodată, şopti ea, spunând exact cuvintele pe care ştia că vrea să le audă. Nu sunt o persoană schimbătoare.

Miguel o privi lung, cu o expresie profundă. În final, spuse pe un ton puţin aspru:

— Toţi credem asta, dar totuşi ne schimbăm.

Vocea lui schimbată o duru şi probabil observă, pentru că faţa lui deveni mai blândă şi zâmbi.

— Nu, Eleanor, tu nu te vei schimba, murmură el liniştitor, de parcă ar fi împăcat un copil. Tu ai o stabilitate pe care am simţit-o imediat. Tu vei fi fidelă soţului tău.

Ea îl privi fix, dar faţa lui era o mască imposibil de citit. Îi păsa? se întrebă ea, fiindu-i teamă că greşea şi că o sărutase doar din distracţie şi din cauza zilei frumoase pe care o petrecuseră împreună. Inima lui era copleşită încă de pierderea soţiei sale? Şi dacă era, va rămâne aşa pentru totdeauna? Se mai întâmplase şi înainte, de multe ori, şi cunoscând caracterul lui Miguel, Eleanor îşi putea imagina foarte uşor că va rămâne credincios Dorei până la sfârşitul vieţii.

Capitolul 8

La vreo săptămână după întoarcerea lor la palat, Eleanor se trezi cu o după-amiază liberă. Carlota se dusese să-şi facă siesta, iar Miguel era plecat la Lisabona, cu afaceri. Eleanor luă o carte şi se duse pe pajişte. Dar cartea rămase închisă în poala ei în timp ce stătea pe spate în scaun, contemplând priveliştea – grădinile colorate cu flori exotice, frumoasa Fântână a Sirenelor şi izvorul care şerpuia până când dispărea în parc. În spatele parcului se vedea lanţul de munţi stâncoşi, oferind o imagine sălbatică şi romantică, cu pantele abrupte care coborau până la mare. Pe culmi stăteau aliniate castele şi

palate, în timp ce pantele mai line şi cărările aminteau de faptul că Sintra fusese numit odată „Eden fertil”.

Eleanor oftă, îşi luă cartea, dar privirea ei visătoare rămase fixată pe casă, admirându-i eleganţa stilului şi structurii. Faţada de granit strălucea în lumina soarelui, iar verandele lungi, alb cu albastru, ofereau un spectacol de flori colorate care se reflectau în cele trei ferestre imense ale salonului. Eleanor ridică ochii şi rămase blocată. Julia era la fereastra camerei Dorei, uitându-se în grădină. Eleanor deschise repede cartea, prefăcându-se că citeşte. Dar continuă să se uite pe sub gene. Julia intră şi reapăru la o altă fereastră. Probabil făcea curat, se gândi Eleanor, dar n-avea de ce. Era din nou convinsă că exista un mister. Ce să facă? Trebuia să găsească o cale de a-i împărtăşi lui Miguel suspiciunile ei, dar se întrebă care erau concret acele suspiciuni şi nu găsi niciun răspuns. O văzuse pe Julia cu haina de blană, luând-o din camera fostei stăpâne, dar după cum se gândise deja, ar fi putut avea un motiv legitim s-o ia. Mai era şi cuplul din parc; bănuia că femeia fusese Julia, dar n-avea nicio idee despre ce putea fi vorba. Şi acum… Faptul că Julia era la fereastră nu însemna nimic. Acea cameră, ca oricare alta din casă, trebuia curăţată.

Totuşi, suspiciunile rămaseră în mintea Eleanorei şi, condusă de o forţă pe care nu putea s-o înţeleagă, pentru că fusese întotdeauna fusese o persoană care-şi vedea de treburile ei, se duse în casă peste o jumătate de oră şi urcă scările. Se opri în faţa acelei camere şi ascultă, cu un ochi la scări. Era linişte; nu se auzea niciun sunet; apăsă uşor clanţa, apoi deschise uşa. Camera era goală şi intră, închizând uşa după ea, uitându-se fix la uşa camerei alăturate. Dacă ar deschide-o Miguel? Dar era plecat, îşi aminti ea. N-avea de ce să se teamă.

Rămase acolo un timp, uitându-se în jur la camera frumos decorată şi apoi la cutia în care pusese clama cu diamante. Ridică încet capacul şi scoase o exclamaţie când văzu că nu numai clema dispăruse, ci şi brăţara de aur cu safire. Îi îngheţă sângele în vene când se gândi că fata fura. Fura… şi dădea bunurile unui complice? Aşa se părea. Da, Eleanor era acum foarte sigură şi se întrebă încă o dată ce trebuia să facă. Cum putea să-i spună lui Miguel fără să apară şi alte întrebări? Nu era posibil, dar se simţea obligată să facă ceva.

— Nu pot, murmură ea, fără să-mi divulg implicarea.

După ce rămase acolo un timp analizând situaţia, ieşi din cameră. Dar paşii o conduseră inconştient spre o mică scară care ducea în pod. Ştia că voia să vadă portretul, soţiei lui Miguel şi după ce intră şi nu găsi decât genţi vechi şi câteva piese de mobilă acoperite de praf, trecu mai departe. Înţelese imediat că aici trebuia să fie portretul, fiindcă erau multe tablouri înrămate pe pereţi. Cel pe care-l căuta era acolo, chiar în faţă. Eleanor îl ridică, apoi se

dădu înapoi, uluită. Era fascinată de frumuseţea femeii care se uita la ea. Şi Carlota şi Sanches îi vorbiseră despre frumuseţea Dorei, dar cuvintele n-o puteau descrie. Ochii, foarte mari şi expresivi, erau evidenţiaţi de nişte gene curbate care păreau aproape ireale. Fruntea înaltă nu avea niciun rid, iar conturul feţei era atât de frumos încât părea opera unui mare sculptor.

Eleanor se uită lung la portret; nu putea să-şi ia ochii de la el, părea vrăjită. Spusese de la început că Miguel se bucurase de tot ce putuse să-i ofere viaţa; Dora fusese la fel de binecuvântată şi Eleanor şi-i imagină împreună, toate privirile întorcându-se după ei. Ar fi vrut să-i poată găsi un defect, dar urma de răutate care ar fi trebuit să existe în ochi sau în expresia gurii, nu era acolo. Din contră, frumuseţea feţei era sporită de o expresie de inocenţă, de bunătate şi de sinceritate feminină. Normal că soţul ei o iubea atât de mult!

În final Eleanor se mişcă. Se simţea secată, goală, întrebându-se cum putuse să spere că Miguel se va îndrăgosti într-o zi de ea. Era adevărat că o plăcea, dar cu viziunea soţiei mereu prezentă, nu era sub nicio formă posibil să se îndrăgostească vreodată de cineva atât de şters ca ea. Se simţea atât de deprimată, încât ochii i se umplură de lacrimi.

Clătinându-se, încercă să pună portretul cum îl găsise, când se opri brusc şi se întoarse speriată, văzând silueta înaltă din uşă.

— Miguel! Portretul îi scăpă din mâini şi căzu pe podea.

Se îngrozită când văzu pe faţa lui expresia cumplită pe care o mai văzuse de două ori. Gura lui era încordată, iar ochii erau întunecaţi şi reci. Ea înghiţi cu greu, făcând un pas înapoi.

— Ce cauţi aici? întrebă el tăios, măsurând-o din cap până în picioare. Cum ai îndrăznit să cauţi portretul?

Clătină din cap, neputând să dea nicio explicaţie şi observă îngrozită că furia lui devenea din ce în ce mai mare.

— Răspunde-mi! Nu sta acolo!

— Eu… eu… întinse mâinile, neputincioasă. Îmi pare rău…

— De ce eşti aici? De ce îţi vâri nasul peste tot? Ce făceai cu portretul?

Tonul lui era acuzator şi furios; Eleanor simţea că făcuse un sacrilegiu numai prin faptul că ţinuse în mână portretul.

— Nu pot să explic, Miguel, şopti ea, vag conştientă că nu era momentul să i se adreseze astfel. Am… am vrut să-l văd…

Întoarse capul, îngrozită, conştientă că n-avea cu adevărat un motiv să fie acolo.

— Cine ţi-a spus că e aici? Miguel se opri, ridică portretul şi-l puse pe perete. Apoi luă bucata ruptă din ramă şi o ţinu în mână.

Eleanor se uită fix la el, muşcându-şi buza. Ce credea oare despre ea?

Lacrimile care-i umpluseră ochii când realizase că el nu o va putea iubi niciodată începură să-i curgă pe obraji şi le şterse repede.

— I-am vorbit despre portret Carlotei; adică… se opri când el îşi ridică întrebător sprânceana… i-am spus despre spaţiul din galerie şi am întrebat-o dacă… dacă acolo fusese portretul soţiei tale. Făcu o pauză, dar el spuse, nervos:

— Continuă, te rog!

— Carlota mi-a spus că ai pus ca portretul să fie dus în pod.

— Şi te-ai hotărât să-l vezi?

— Dintr-un impuls inexplicabil, murmură ea. Iartă-mă, n-ar fi trebuit s-o fac.

Privirea cumplită dispăru, dar când se întoarse spre tablou reapăru, înfiorând-o pe Eleanora. Părea în stare să comită o crimă!

— Ei bine, l-ai văzut! Ce crezi despre soţia mea? Vorbeşte! ţipă el, văzând că tace.

— A fost foarte frumoasă, răspunse Eleanor. N-am văzut niciodată o femeie mai frumoasă.

Spre surprinderea ei, el râse, un râs sarcastic, neobişnuit. Nu-l recunoştea pe rafinatul, impunătorul, nobilul dom Miguel de Castro.

— Frumoasă? Se uită din nou la portret. Da! Nicio femeie care a trăit vreodată n-a fost mai frumoasă. Toate celelalte femei sunt şterse în comparaţie cu ea.

Ochii lui erau arzători când se întoarse spre ea. Ea făcu un pas înapoi, înspăimântată de acest om pe care ajunsese să-l iubească, amintindu-şi ce-i spusese Carlota odată, că mintea îi fusese afectată de moartea soţiei sale.

— Te-ai uitat bine? I-ai invidiat frumuseţea?

Râse din nou, râsul răsunând ciudat. Locul era slab luminat de la o fereastră aflată pe acoperiş.

— Răspunde! I-ai invidiat frumuseţea? Mai uită-te o dată! Inegalabilă, nu? Uită-te, ţi-am spus!

Îi vârî portretul în faţă. Ea îl privi tremurând, vrând doar să scape de acest om nebun, care o speria.

— Da, şopti ea, vrând să-l liniştească. Da, dom Miguel, l-am văzut.

— Ei bine, uită-te din nou! Asta ai vrut, nu? Atunci, uită-te bine să nu-i uiţi niciodată!

— Vă rog, şopti ea. Vă rog, puneţi-l jos.

Se înecă de teamă, pentru că ura să-l vadă aşa; se simţea îngrozitor, plină de remuşcări, şi începu să plângă. Cuvintele îi scăpau printre suspine, cuvinte de scuze că l-a rănit, cuvinte de regret că se lăsase condusă de curiozitate.

— Sunt ultima persoană care vrea să vă provoace suferinţă! ţipă ea.

Credeţi-mă, eu sufăr mai mult… Se opri, înfricoşată, când el aruncă portretul în colţul cel mai îndepărtat. Dom Miguel!

— Coboară! ordonă el, îndreptând o mână spre uşă. Să nu mai îndrăzneşti niciodată să-ţi vâri nasul aici!

Tremurând din cap până în picioare, Eleanor stătea în centrul camerei ei, simţind că ia foc, retrăind momentul când se întorsese şi-l văzuse pe conte în uşă. Cum de venise acolo? Se întorsese mai devreme decât se aşteptase ea, dar asta nu era o surpriză; îşi terminase treburile mai repede decât anticipase. Surprinzător era faptul că venise în pod. Dar poate era ceva acolo pe care-l voia… sau poate voia să vadă portretai. Oricare ar fi fost motivul, incidentul fusese foarte umilitor pentru Eleanor şi i-a stricat toată relaţia cu el. Sigur îi va rămâne foarte clar în minte şi Eleanor se întrebă cum va putea să mai dea ochii cu el.

Era îngrozită de gândul că-i provocase atâta suferinţă şi furioasă pe slăbiciunea ei de a se lăsa condusă de curiozitate. Înainte, avusese puţină speranţă; acum, nu mai avea deloc, pentru că

Miguel trebuie să fie foarte dezamăgit de ea şi, desigur, o învinuia pentru durerea pe care o simţise fiindcă aruncase portretul pe jos. Unde era acum? Tot sus, privind iubitor portretul şi cerând scuze Dorei pentru ce făcuse?

Se purtase ca un nebun, se gândi ea, încă uimită de violenţa cu care se comportase când îi vârâse portretul în faţă şi-i ordonase să se uite la el şi să nu-l uite niciodată. Vrusese să spună că nu trebuie să uite frumuseţea femeii şi să realizeze că nu avea nicio şansă?

— Toate celelalte femei sunt şterse în comparaţie cu ea… îşi aminti cuvintele lui şi îşi strânse ochii tare. Ea era ştearsă în comparaţie cu ea, asta îi spusese şi acum credea că a înţeles. Miguel, realizând că o plăcea pe Eleanor, făcuse lucruri pe care acum le regreta. Acolo sus, îi spusese clar că nicio altă femeie nu se putea compara cu soţia lui şi că dacă Eleanor credea că ar putea fi necredincios memoriei ei, ar trebui să se mai gândească o dată.

Era convinsă de această idee şi în final hotărî că trebuia să părăsească palatul cât mai curând posibil. Se gândi că Miguel putea s-o concedieze, dar alungă acest gând; îi va solicita serviciile până în ziua nunţii Carlotei. După asta, chiar dacă el va mai dori să-i solicite serviciile sau nu, intenţiona să se întoarcă în ţara ei. Acolo, îşi spuse ea, va reuşi să-l uite pe conte care o fermeca într-un moment şi în următorul o înfricoşa de moarte. Nu fusese niciodată atât de înfricoşată ca acum câteva minute.

Carlota observă imediat expresia deznădăjduită a Eleanorei şi când se întâlniră la ceai, spuse:

— Te simţi rău? O privi încruntată pe Eleanor. Ai plâns, spuse ea, fără să-şi dea seama că remarca era lipsită de tact.

— Mă doare capul, minţi Eleanor, întinzând mâna după ceainic. Nu-i nimic, va trece după ce voi bea o ceaşcă de ceai.

Carlota clătină din cap.

— E mai mult decât o durere de cap. N-ai primit veşti proaste de acasă, sau ceva de genul ăsta?

Eleanor zâmbi forţat.

— Nu, Carlota, n-am primit. Te rog să nu-ţi faci griji pentru mine. După cum am spus, mă voi simţi mai bine după ce voi bea o ceaşcă de ceai.

— Dar…

— Gata, Carlota… Vocea calmă o întrerupse pe Carlota.

Ridicară capul şi-l văzură pe Miguel în uşă.

— Eleanor ţi-a spus că nu are nimic.

Carlota roşi, dojenită de tonul şi de privirea lui.

— Îmi pare rău, Miguel. Apoi schimbă tonul, parcă pentru a-l împăca. Iei ceaiul cu noi?

Eleanor se uita în altă parte, dar cum urmă o pauză după întrebarea Carlotei, se întoarse şi se uită în sus, obrajii înroşindu-i-se delicat, mâna tremurându-i pe ceainic în timp ce-şi turna ceai, după ce-i turnase deja Carlotei. Miguel îi întâlni privirea şi spre surprinderea ei, nu văzu nicio animozitate în ochii lui.

— Da, spuse el, sigur că iau ceaiul cu voi.

Scena care se petrecuse cu mai puţin de o oră mai devreme parcă nici nu avusese loc, aşa de normal se comporta Miguel cu ea şi, spre uşurarea ei, în comportarea lui nu se vedea nici urmă de aroganţă sau de rezervă. Însă până la sfârşitul discuţiei începu, să se schimbe puţin şi Eleanor simţi că voia s-o pună în poziţia în care fusese la început când venise aici. Accepta asta, recunoscând că o merita, dar în acelaşi timp era hotărâtă să se comporte la fel, pentru că mândria nu-i permitea să-şi dezvăluie sentimentele cum o făcuse în cele două ocazii intime dintre ea şi Miguel.

Astfel, relaţia lor se răci tot mai mult pe măsură ce treceau zilele, Eleanor reuşind să-şi ascundă nefericirea ajutată de pregătirile pentru nunta Carlotei. Eleanor era prima domnişoară de onoare, celelalte fiind rude ale lui Sanches. Rochia Carlotei era făcută de cea mai mare casă de modă din Lisabona şi a Eleanorei la fel. Nunta urma să aibă loc în catedrala de acolo, iar recepţia la palat.

— Toată munca asta doar pentru mine! Carlota era încântată şi fericită, privind muncitorii de pe scări care montau lumini pe clădire.

Întreaga grădină va fi luminată de la casă, în timp ce sute şi sute de lumini colorate vor fi montate pe crengile copacilor. Fântânile vor fi colorate şi va fi montat un podium unde va cânta orchestra. O altă orchestră va cânta

înăuntru, pentru cei care vor dori să danseze.

— Nu-i aşa că fratele meu este minunat?

Întorcând privirea de la muncitori, Eleanor zâmbi.

— Da, răspunse ea. Este minunat, Carlota.

Nu era conştientă de micul tremur al gurii, dar Carlota îl observă şi spuse:

— Cred că te preocupă ceva, Eleanor. Ai fost schimbată în ultimul timp.

Eleanor râse forţat.

— Ce să mă preocupe?

— Nu ştiu… Carlota se încruntă. Fratele meu mi-a spus că vei rămâne aici după ce eu voi pleca… Vei rămâne, Eleanor, nu-i aşa?

Eleanor realiză cu durere că timpul ei aici se apropia de final. Foarte curând se va afla în Anglia.

— Răspunde-mi, te rog, Eleanor. Ştiu că poziţia ta se va schimba, pentru că eu îl voi avea pe dragul meu Sanches care va avea grijă de mine, dar am vorbit cu fratele meu despre asta şi el a spus că trebuie să rămâi la palat. Eu vreau să rămâi prietena mea şi deşi vom trăi la distanţă, ne vom vedea destul de des, Miguel te va aduce la moşie când va veni acolo şi noi vom veni să-l vizităm pe Miguel. Făcu o pauză, dar Eleanor nu spuse nimic. Am crezut că e stabilit, insistă ea. Miguel mi-a spus că ai promis să rămâi.

Eleanor vorbi în cele din urmă, după ce oftă adânc.

— Nu sunt sigură că pot să rămân, Carlota dragă. Vezi tu, nu există un post pentru mine.

— Miguel va face unul, răspunse Carlota repede. Vrea să rămâi, de dragul meu.

— De dragul tău… Eleanor oftă din nou, dar Carlota vorbea şi nu remarcă.

— Ştie cât de mult ţin la tine; a recunoscut că mi-ai fost o foarte bună prietenă şi ştie că îmi vei lipsi foarte mult dacă vei pleca din Portugalia. Nu e nevoie să pleci, Eleanor. Nu te-ai fi gândit să pleci dacă nu m-aş fi căsătorit, nu?

— Nu, cred că nu.

Carlota se uită la ea, surprinsă…

— Sună ca şi cum ai putut s-o faci;’ spuse ea pe un ton îndurerat. M-ai fi părăsit?

— Sigur că nu, spuse ea. Să nu mai vorbim despre asta, Carlota. La urma urmei, sunt multe lucruri interesante despre care putem să vorbim, adăugă ea zâmbind, indicând muncitorii de sus, de pe faţada palatului. Nunta ta va fi subiectul principal de discuţii în tot oraşul!

Carlota încuviinţă, tulburată. Evident, i-a spus ceva fratelui ei, pentru că în acea seară Miguel a venit la Eleanor în curte şi se aşeză în faţa ei. Carlota se

îmbrăca pentru cină şi-i lua mult timp ca de obicei.

— Carlota are impresia că nu vei mai rămâne aici după ce se va căsători. Aşa este? o întrebă el direct, pe un ton calm.

— Da, dom Miguel, aşa este. Voi pleca acasă imediat după plecarea ei.

Nu-l privi să vadă cum reacţionează, simţindu-se ruşinată la amintirea scenei din pod.

Urmă o tăcere profundă înainte ca el să spună pe un ton care implica supunere totală:

— Îmi amintesc că ai promis să rămâi aici după ce Carlota se va căsători. Mă aştept să-ţi ţii promisiunea.

Ea îl privi uimită.

— Vreţi să rămân după… după…? Nu puteţi, dom Miguel. A fost foarte greşit din partea mea să…

— Să uităm asta, Eleanor, o întrerupse el.

Pentru o clipă pe faţa lui se văzu furie şi ea ştiu instinctiv că îşi amintise faptul că scăpase tabloul din mâini.

— O să-ţi ţii promisiunea?

Acelaşi ton impunător; voia să se i se respecte dorinţa şi să se supună, şi dacă va întâmpina rezistenţă, Eleanor era convinsă că o va distruge. Ce trebuia să facă? Hotărâse, pentru protecţia ei să plece din Portugalia. Pentru că era sigură că va suferi mult dacă va rămâne, şi dragostea ei pentru Miguel va creşte.

— Nu, şopti ea, luptând cu tremurai din voce. Nu este posibil… Se uită la el rugător şi în acelaşi timp scuzându-se. Vreau să mă întorc acasă. Gura îi tremura şi ochii îi străluceau.

Miguel, a cărui comportare fusese rece şi distantă în ultimele săptămâni, părea acum blând, iar masca dură se transformase în îngrijorare.

— Care e motivul? întrebă el, lăsându-se pe spate în scaun. În mod sigur ai un motiv? — Ea aprobă încet din cap, trăgând de timp, încercând să găsească un motiv credibil pentru care voia să se întoarcă în ţara ei.

– Nu veţi mai avea nevoie de mine aici.

Era tot ce găsise, dar el îi reaminti că deja discutaseră, iar ea promisese că va rămâne.

— Există un alt motiv pentru care ai decis atât de brusc să pleci? adăugă el şi cum ea nu spuse nimic, el continuă. Mă aştept să-ţi onorezi promisiunea, repetă el inflexibil. Nu găsesc nicio scuză pentru care să-ţi încâlci promisiunea.

Eleanor nu era în stare să vorbească; încerca să găsească în expresia lui o confirmare a faptului că îi ghicise sentimentele. Da, se pare că în sfârşit avea o idee despre ce simţea pentru el. Se gândi la atitudinea lui rece faţă de ea

după incidentul din pod. Din această perspectivă, Eleanor nu se aşteptase să se împotrivească plecării ei.

— Este evident că nu vreţi să plec… Se opri, pentru că nu asta voia să spună. Îşi spusese gândurile cu voce tare.

— Evident, Eleanor.

Ea clătină din cap, uimită.

— Dar de ce? Nu există cu adevărat un post pentru mine.

— Totul este foarte confuz pentru tine, recunosc, răspunse el cu blândeţe. Dar nu putem, pentru moment, să lăsăm totul cum era înainte… când ai promis că vei rămâne?

Ea gesticulă, neputincioasă. Voinţa lui era prea puternică pentru ea, sau poate hotărârea ei era prea slabă. Adevărul era că deşi ştia că era mai prudent să plece, ar fi mult mai uşor să rămână, evitând astfel durerea de a-şi lua adio de la el. Motivul pentru care voia să rămână era mai mult ca sigur faptul că o plăcea, şi deşi era convinsă că n-o va putea iubi niciodată, mai păstra o slabă speranţă.

— Voi rămâne, dom Miguel, fu ea de acord.

— Ce fată bună! zâmbi el.

Ea se însenină când el adăugă, pe un ton cald de data asta:

— Şi gata cu acest „dom”. Ai înţeles?

Ea se uită la fântâna care strălucea în lumina reflectată din casă şi murmură, stingherită, fără să-l privească:

— Da… am înţeles.

Faptul că-i evita privirea păru să-l amuze, pentru că-l auzi râzând uşor.

— Pot să-ţi aduc ceva de băut, Eleanor? Mai durează până când va fi servită cina. Şi fără să aştepte răspuns, se ridică şi intră în salon.

Capitolul 9

Data nunţii fu fixată pentru nouă septembrie şi în palat era multă agitaţie. Sanches venea în fiecare weekend, rămânând până luni dimineaţă, şi cum cei doi voiau să fie cât mai mult timp împreună, Eleanor rămânea ori singură, ori cu şeful ei. Miguel revenise la comportamentul anterior şi incidentul din pod părea că nu se întâmplase niciodată. Dar era o enigmă pentru ea, de vreme ce într-un moment credea că este foarte îndurerat şi în următorul îl surprindea privind-o cu afecţiune. Şi deşi n-o mai sărutase, în unele momente simţise că era foarte aproape s-o facă.

Se gândea des la problema bijuteriilor lipsă când era singură, dar

abandonase ideea de a împărtăşi suspiciunile ei lui Miguel sau surorii lui. Nu era treaba ei şi oricum, nu voia să deschidă un subiect care o implica pe soţia lui Miguel. Dar problema nu putea fi abandonată, pentru că într-o după-amiază, când Carlota se dusese la Lisabona cu Sanches, iar Miguel se dusese să se plimbe, Eleanor aproape se lovi de Julia, care ieşea din dormitorul Dorei, în timp ce Eleanor se ducea în camera ei.

— Domnişoară! exclamă Julia, schimbându-se la faţă şi atrăgând astfel şi mai mult atenţia Eleanorei. Avea în mână o geantă de piele. Eu… am crezut că vă faceţi siesta… Fata îşi reveni repede, dar realiză că era prea târziu.

— Da? spuse calm Eleanor. De ce?

Fata ridică din umeri, vrând să pară nepăsătoare.

— Câteodată aşa faceţi.

— Câteodată, da.

Eleanor se uită la geantă, iar fata o lăsă repede în jos, ţinând-o de toartă. Era încă un gest de nepăsare, dar deja era foarte palidă.

— Am avut treabă în camera donei Dora, spuse ea.

— Duminica? întrebă Eleanor, uitându-se la geantă. Lucrezi duminica?

Fata îşi umezi buzele; părea speriată, dar avea în ochi un licăr de sfidare.

— Dacă vreau să lucrez duminica, atunci o fac! Engleza ei era ezitantă şi termină bâiguind ceva în portugheză, aruncând o privire genţii din mână. Este mult de lucru, cu nunta donei Carlota, aşa că trebuie să lucrez şi duminica.

— Ai făcut curăţenie?

Fata se încruntă.

— Domnişoară, n-are nicio legătură cu dumneavoastră. Lucraţi pentru conte, ca şi mine.

— E adevărat, recunoscu Eleanor. Probabil ai folosit cârpe de şters praful?

— Desigur!

Julia îşi ridică bărbia. Totuşi, era încă speriată şi se uita pe hol ca şi cum se temea să nu apară cineva.

— Atunci, presupun că le ai în geantă?

— Da, le am!

Julia ridică geanta şi o strânse cu ambele mâini. Era clar că se temea că Eleanor vrea s-o pipăie.

— E o geantă prea frumoasă ca să ţii cârpe de praf în ea, remarcă Eleanor, întrebându-se vag ce făcea. Oricâte suspiciuni ar fi avut, n-avea ce să facă. Julia îi spusese că avusese treabă în camera fostei sale stăpâne şi nu avea dovezi care să indice că minţea, în afara lipsei obiectelor de curăţat, desigur, pentru că nu credea că în geantă erau cârpe de praf.

— Trebuie să plec, spuse Julia, ignorând comentariul despre geantă. Vru

să plece, dar se opri şi, după un moment de ezitare, spuse, pe un ton speriat: nu veţi spune nimănui că m-aţi văzut ieşind din camera asta, nu?

Eleanor clipi, uimită. Suspiciunile ei nu erau nefondate! Nu se aştepta să aibă o dovadă atât de clară. Cât luase fata deja? se întrebă ea, furioasă la gândul că Miguel era furat.

— Dar dacă munceai, Julia, nu e niciun motiv pentru care să ţin secret, nu?

— Nu-i veţi spune şefului! spuse ea vehement. Nu, nu veţi spune nimănui!

— Aşadar nu munceai? Pot să văd ce ai în geantă?

— Nu! Sunt… sunt cârpe de praf, cum aţi zis!

— În acest caz, răspunse Eleanor, n-ai de ce să te temi să o deschizi.

— Credeţi că fur, spuse ea după o ezitare. O văd în ochii dumneavoastră!

— Te-am văzut luând haina de blană din acea cameră, spuse încet Eleanor.

Fata păru că uitase de geantă şi-şi duse mâinile la faţă.

— N-am furat!

Se uită îngrozită la geanta care căzuse pe jos, din care sărise ceva. Eleanor se aplecă şi luă un inel cu diamant şi smarald şi-l ţinu în palmă, uşor uimită de frumuseţea lui.

— Eşti sigură, Julia? întrebă ea încet.

— Da, sunt sigură! N-am furat…

— Atunci, unde duci astea? Eleanor se aplecă din nou, luă restul bijuteriilor care căzuseră, luă şi geanta şi le puse pe toate înăuntru. Toate astea sunt din cutia cu bijuterii?

— De unde ştiţi de cutia cu bijuterii? întrebă Julia, ridicând capul.

Eleanor se uită lung la ea.

— Am găsit din întâmplare o clamă cu diamante pe care cineva o pierduse în parc şi am pus-o în cutia cu bijuterii, dar cineva a luat-o de acolo…

— N-am fost eu! Julia se uită din nou în jur şi apoi la geanta din mâna Eleanorei. N-am furat! Era încă foarte palidă, dar avea încă acea privire sfidătoare.

Eleanor avea impresia că fata avea un as în mânecă, dar nu voia încă să-l folosească.

— E mai bine să nu spuneţi nimic, domnişoară Salway, nimănui.

— Şi să te las să scapi pentru că furi de la şeful tău?

— Am spus că e mai bine. Chiar am luat clama…

— Pe care o mai luaseşi o dată, dar ai pierdut-o, interveni Eleanor şi fata încuviinţă din cap. Ai un complice?

— Un complice? Fata se încruntă, confuză, şi Eleanor îi explică. Nu, n-am pe nimeni căruia îi vând lucrurile astea.

— Cred că ar trebui să lăsăm baltă toată problema până se întoarce dom Miguel, care o va rezolva cum va crede de cuviinţă.

— Nu! După această exclamaţie, Julia tăcu, uitându-se din nou pe hol. Este mai bine, domnişoară Salway, să uitaţi că m-aţi văzut cu aceste lucruri. Veni mai aproape şi spuse, încet: am spus că nu fur, dar cred că nu mă credeţi.

— Sigur că nu! Geanta asta nu e dovada că furi?

— Nu, senhorita, nu este. Fata tremura uşor, dar părea încă încrezătoare, ca şi cum cartea pe care o deţinea le bătea pe toate celelalte.

— Haina de blană? Unde este?

— Am dat-o cuiva…

— Care te-a plătit pentru ea! izbucni Eleanor.

— Nimeni nu m-a plătit, senhorita… 0, uitaţi toată povestea asta! Daţi-mi geanta înapoi şi uitaţi!

Rosti cu atâta vehemenţă ultimul cuvânt, încât se înroşi. Derutată, Eleanor o privi lung înainte să vorbească.

— Eşti absurdă, spuse ea, derutată de comportamentul fetei. În acelaşi timp, nu putea să permită ca Miguel să fie furat. Şi totuşi, nu se putea imagina dându-i geanta lui Miguel şi spunându-i că o prinsese pe Julia cu ea. Mi-e imposibil să uit. Făcu o pauză. Uite, Julia, dacă vei returna tot ce ai furat şi vei promite solemn că nu te vei mai atinge de nimic niciodată, promite să nu-i spun lui dom Miguel ce am aflat.

— Nu pot să returnez ce am luat, spuse Julia. Nu le am.

— Le-ai vândut. Îmi pare rău, dar trebuie să-i spun lui dom Miguel. Ar fi o lipsă de loialitate, ca angajată a lui, să te las să-l furi, mai ales că ai furat aceste lucruri pe care, după cum probabil ştii, le preţuieşte foarte mult.

— Le preţuieşte? Gura Juliei se strâmbă. Este amuzant – da, amuzant! Şi, spre uimirea Eleanorei, chiar începu să râdă. Le preţuieşte! Doamnă, aveţi de gând să uitaţi ce aţi văzut?

— Nu fi ridicolă!

— Sunteţi hotărâtă să-i spuneţi şefului că am furat bijuteriile şi hainele donei Dora. Da, mare parte din rochiile ei şi alte haine nu mai sunt, senhorita. Îi veţi spune lui dom Miguel că m-aţi prins furând?

Eleanor îşi muşcă buza, ezitând. Cum putea să-i spună lui dom Miguel că atâtea lucruri ale soţiei lui fuseseră furate? Pe de altă parte, n-o putea lăsa pe fată să continue. Orice va decide mai târziu, acum era hotărâtă s-o ameninţe. Într-adevăr, nu avea altă soluţie, din moment ce nu putea să facă ce voia fata.

— Da, Julia, o să-i spun lui dom Miguel că te-am prins furând.

— Este ultimul dumneavoastră cuvânt, senhorita?

— Da, îmi pare rău. Dacă ai fi fost de acord să înapoiezi lucrurile…

— Lucrurile, senhorita, o întrerupse Julia, au ajuns înapoi la proprietara lor.

Tăcere. Eleanor deschise gura, dar nu scoase niciun sunet. Simţi o durere bruscă de cap, în tâmple; faţa ei era albă şi simţi o uscăciune în gât.

— La… la proprietara lor…? şopti ea.

— Dona Dora, soţia lui dom Miguel. Ochii fetei străluceau; brusc părea plină de ură. Stăpâna mea, frumoasa mea stăpână pe care o iubesc! A trebuit să plece, a fost alungată de soţul ei! Eu dau hainele bărbatului cu care s-a împrietenit şi el i le dă ei. Şi acum, senhorita, aveţi de gând să uitaţi ce aţi văzut? V-am spus că n-am furat nimic; poate acum mă credeţi?

Confuză, Eleanor clătină din cap, ca şi cum trăia un coşmar. Miguel era căsătorit…

— Dona Dora… de ce a plecat?

— V-am spus, a fost alungată. O, senhorita, am văzut cum vă uitaţi la dom Miguel, pentru că am fost atentă. Credeţi că este – cum spuneţi în limba dumneavoastră? Minunat – da, asta credeţi, pentru că am văzut-o în ochii dumneavoastră, când v-am servit la cină. Poate v-aţi făcut idei, adăugă ea cu dispreţ, pentru că aţi crezut că e văduv. Este amuzant, nu? Voi trimite mesajul iubitei mele stăpâne, care e izgonită pe o mică insulă din Grecia. I se va părea foarte amuzant că însoţitoarea Carlotei, o englezoaică, îl consideră pe soţul ei minunat…

— Opreşte-te! Opreşte-te înainte să te lovesc! îi aruncă geanta. Trimite-o stăpânei tale iubite!

— Mulţumesc, senhorita, spuse Julia pe un ton calm, luând geanta. Acum, n-o să mai spuneţi nimănui ce aţi aflat, nu? Eleanor nu răspunse şi fata adăugă: sigur că nu, pentru că dom Miguel se va supăra dacă află că una din angajatele lui cunoaşte secretul, că soţia lui nu e moartă. Şi nu vreţi să-l vedeţi supărat, nu?

— Nu voi spune nimic, răspunse Eleanor tăios.

— Foarte bine. Acum o să plec, senhorita.

Eleanor o urmări cu privirea pe hol. Miguel era căsătorit… Era atât de greu de crezut, şi totuşi n-avea nicio îndoială că Julia spusese adevărul. Ar fi vrut să ştie mai multe, dar ultimul lucru pe care voia să-l facă era să chestioneze o servitoare a lui Miguel. Căsătorit… Cuvântul îi revenea continuu în minte, îngrozind-o. Acum nu mai avea nicio şansă.

Miguel o alungase pe soţia sa, o trimisese pe o mică insulă din Grecia. Nu era credibil; exista un alt motiv pentru despărţire, se gândi Eleanor, neputând să admită că ar fi fost vina lui Miguel. Sanches sugerase ceva despre infidelitate, îşi aminti Eleanor. Îi spusese despre o „relaţie ciudată” între Dora şi Lourenço, tatăl copilului Carlotei. Eleanor îşi făcuse imediat o imagine nu

prea bună a soţiei contelui, ceea ce era normal, văzând şi că îşi neglijase datoria de a-şi proteja cumnata. Atât de multe lucruri care i se păruseră ciudate, se lămureau acum. Miguel nu jelea deloc, ci era înfuriat, ceea ce explica reacţia lui faţă de portret. Se înfuriase când îl văzuse din nou, după ce ordonase să fie dus în pod, ca să nu-l mai vadă. De ce venise sus în acea zi? Atunci crezuse că a vrut să-l vadă, dar acum nu mai credea. Poate auzise paşi; da, asta era, pentru că podul era chiar deasupra dormitorului lui.

Eleanor se îndreptă încet spre dormitorul ei, cu inima grea. Un lucru era sigur: Miguel ţinea la ea şi de aceea insista să rămână la palat. Dar cum credea că se va termina totul? Nu putea exista niciodată un divorţ şi, în orice caz toată lumea credea că Dora este moartă, chiar şi Carlota. Eleanor clătină din cap încruntată, intrând în camera ei. Era incredibil că putuse pune la cale un asemenea plan… Evident, era cu încuviinţarea soţiei lui; părea că pe ea n-o deranja să se creadă că e moartă. Asta însemna că nu se va mai întoarce niciodată şi pentru o clipă Eleanor se mai însenină, dar se întristă din nou amintindu-şi că nu vor putea divorţa niciodată. Mintea îi fugi la omul cu care se împrietenise Dora. Era acelaşi bărbat pe care-l văzuse în parc, evident, şi care lua lucrurile Dorei de la Julia. Clama căzuse şi Eleanor se gândi că probabil îi dăduse multe bijuterii, dacă nu remarcaseră lipsa ei.

Erau multe lucruri pe care nu le ştia, se gândi Eleanor. Şi niciodată nu va şti mai mult; nici nu voia, deoarece oricum era hotărâtă să părăsească Portugalia imediat după plecarea Carlotei, în ziua nunţii ei. În următoarea dimineaţă va pleca, oricât va insista contele să rămână.

Miguel se întorsese când coborî peste o jumătate de oră şi i se alătură să ia ceaiul.

— Carlota şi Sanches sunt încă plecaţi, spuse ea văzându-i sprânceana ridicată întrebător.

— Tu… eşti foarte palidă; nu te simţi bine?

— Mă simt bine, răspunse ea, şi el se încruntă.

— Ceva e în neregulă, văd pe faţa ta.

Ea îl privi cu teamă şi clătină din cap cu putere.

— Nu e nimic în neregulă. Nu ştiu de ce crezi aşa ceva.

— Nimic în neregulă…? Ridică din umeri. Atunci, ar trebui s-o lăsăm baltă. Aşează-te, şi poate o ceaşcă cu ceai îţi va alunga paloarea.

— Eu… m-a durut capul… începu ea, dar el ridică un deget şi o întrerupse.

— Da…

Realizase că minţea. O urmări în timp ce turna ceai, iar ea îi evită privirea.

— Trebuie să plec pentru câteva zile, murmură el peste câteva momente, faţa lui devenind o mască. La începutul săptămânii viitoare.

Ea îl privi surprinsă.

— Atât de aproape de nunta Carlotei? spuse ea impulsiv, abia apoi realizând că nu trebuia să comenteze.

Totuşi, Miguel nu arătă că l-ar fi deranjat; dimpotrivă, zâmbi uşor înainte să renunţe din nou la acea mască.

— Este neapărat necesar. Privea fix în ceaşcă în timp ce amesteca absent în ea. Voi stă de vorbă cu tine înainte să plec, ca să poţi superviza totul cât sunt plecat…

— O, dar… Ea clătină din cap. Nu pot, Miguel! Oricum, niciunul din muncitorii sau din angajaţii tăi nu vor asculta de ordinele mele.

— Ba poţi, şi vor asculta. Voi aranja totul înainte să plec. Nu te speria, copilă. Nu te-aş lăsa să ai grijă de tot dacă n-aş avea încredere că poţi să faci ceea ce o să-ţi spun.

— Mulţumesc, murmură ea, recunoscătoare pentru încrederea lui şi în acelaşi timp emoţionată că îi dădea o responsabilitate atât de mare. Erau atâtea lucruri de făcut în casă şi afară în acelaşi timp. Sper să nu te dezamăgesc.

El zâmbi.

— N-o să mă dezamăgeşti, Eleanor.

Cuvintele lui erau blânde ca o mângâiere şi inima ei tresări, dar nu de emoţie sau se plăcere. Ci de durere, dar reuşi să rămână calmă. Reuşi să zâmbească şi să-i mulţumească pentru încredere. Şi totuşi, în minte avea foarte viu jurământul că va pleca de la palat imediat după nunta Carlotei. Ştia că Miguel va fi supărat, că va încerca s-o oblige să rămână, dar va trebui să fie fermă. Nu avea niciun viitor, îndrăgostită de un bărbat însurat; nu putea fi niciodată de acord cu o aventură, şi ştia sigur că nici el nu şi-ar dori. Simţea instinctiv că el nu avea un plan clar în minte; ştia doar că voia ca Eleanor să rămână lângă el.

Cu o seară înainte de plecarea lui, au stat împreună până târziu, Eleanor primind instrucţiuni clare şi notându-şi totul, ca să nu facă nicio greşeală. În final totul era aranjat şi el spuse, zâmbind:

— Cred că eşti obosită. Vrei să te duci imediat la culcare, sau mai stai la un pahar cu mine?

— Mai stau, răspunse ea spontan. Este o noapte foarte frumoasă, putem să ieşim pe verandă?

— Sigur că da; chiar voiam să-ţi propun.

În ultima oră el păruse preocupat de ceva, deşi părea concentrat asupra instrucţiunilor pe care i le dădea Eleanorei. Acum, părea eliberat de acea preocupare şi deşi era aproape miezul nopţii când terminară băuturile, el continua să vorbească, relaxat, părând mai fericit decât îl văzuse vreodată.

— Ai vrea să te plimbi puţin cu mine? o invită el. Se ridicaseră amândoi şi Eleanor voia să-i spună noapte bună. Nu eşti prea obosită…?

Ea negă repede şi după ce se plimbară un timp, Miguel o luă de braţ. Inima îi bătea atât de tare, încât îşi spuse că ar fi trebuit să refuze invitaţia, chiar înainte ca el să se oprească, să-i ia faţa în mâini şi s-o sărute blând pe buze.

— Miguel, şopti ea, n-ar trebui…

— De ce? Tonul lui era ferm şi privirea cercetătoare. Ea şi-ar iî plecat capul, dar el o ţinea strâns. Ce motiv ai să spui aşa ceva?

— Niciun motiv, răspunse ea, regretând cuvintele impulsive, dar spre uşurarea ei, el nu mai insistă.

— Îmi vei lipsi, draga mea. Spune-mi, eu îţi voi lipsi?

Gura ei tremura; nu putea să-i spună o minciună, deşi realiza că era o scenă prea intimă, căreia ar fi trebuit să-i pună capăt.

— Da, Miguel, îmi vei lipsi.

Ochii lui străluceau.

— Mulţumesc, Eleanor, oftă el.

Era un om foarte diferit de arogantul conte pe care-l cunoscuse la început, şi Eleanor îşi aminti din nou impresia ei că putea fi uman, dacă ajungeai să-l cunoşti. Aerul de superioritate va fi întotdeauna prezent, provenind dintr-o familie nobilă, dar era capabil să ofere dragoste şi generozitate. Ar fi un rai să-i fie soţie, se gândi Eleanor, şi se întrebă cum putuse cineva atât de norocos ca Dora să rişte să-l piardă.

Miguel o luă de mână şi continuară să se plimbe. Rămaseră tăcuţi un timp, Miguel părând dintr-odată distant, ca şi cum era preocupat de ceva. Eleanor încerca să-şi învingă emoţiile provocate de scena de mai devreme.

— Ai obosit? întrebă Miguel cu blândeţe, aproape tandru. Vrei să ne întoarcem?

Ea clătină din cap. Oricât ar fi fost de periculos, ar fi putut sta afară toată noaptea.

— Nu sunt deloc obosită.. Aerul este atât de proaspăt. Te trezeşte.

Nimic nu-i scăpa, se gândi ea, uitându-se la faţa lui. Zâmbea şi ochii lui păreau amuzaţi. Îi strânse uşor mâna şi ea simţi nevoia să-i răspundă.

— Deci te-ai trezit? Sunt de acord că aerul nostru este înviorător, mai ales noaptea. Dar aşteaptă să vezi cum e primăvara… atunci, aerul e ca un elixir. Şi lumina e limpede şi translucidă cum se presupune că este doar în Grecia. Dealurile sunt albastre primăvara, Eleanor, şi pajiştile verzi. Este o încântare, totul e luxuriant – livezile, plantaţiile de măslini şi viile, iar casele sunt pline de flori. Făcu o pauză, dar ea se gândea că nu va vedea niciodată primăvara în Portugalia. Vei iubi ţara mea atunci şi vei fi fericită că ai hotărât să rămâi.

Era foarte sigur că îşi va onora promisiunea. Eleanor plecă privirea, întrebându-se cum îi va spune că s-a răzgândit, că-l va părăsi imediat după nunta Carlotei. Dar asta va urma, se gândi ea; pentru moment, avea ocazia să uite tot ce se va întâmpla în viitor şi să se bucure de câteva clipe de fericire avându-l pe Miguel doar pentru ea.

— Presupun că sunt multe diferenţe între nordul şi sudul ţării, remarcă ea după o scurtă pauză. Adică, Portugalia are aproape cinci sute şaizeci de kilometri lungime, aşa că trebuie să fie diferit.

— Desigur. Mai ales florile sunt diferite. În sud avem maci roşii, margarete albe şi frumoasa anchusa violetă. În nord, după râul Douro avem o floră similară cu cea din Scoţia, deoarece peste tot creşte grozamă şi iarbă neagră.

Continuă să vorbească în timp ce se îndreptau spre terasa cu scaune de granit. De aici aveau o vedere superbă spre munte într-o parte şi spre mare în cealaltă. Miguel se opri, reţinând mâna Eleanorei, mult timp privind în gol.

— Cred că e timpul să ne întoarcem, spuse Miguel; tonul lui părea trist.

La ce se gândea? se întrebă Eleanor, având şi ea aceeaşi stare provocată de dorinţa de a rămâne în Portugalia. Se gândea la soţia lui? îşi amintea momentele fericite cu ea… dorindu-şi să le retrăiască? Deşi părea supărat pentru ce făcuse soţia lui, şi părea atras de Eleanor, ar fi putut să-şi dorească poate o împăcare cu frumoasa lui soţie pe care, după cum spusese Julia, o alungase de lângă el. Eleanor nu credea asta. În primul rând, contele era un om care şi-ar respecta jurământul „la bine şi la greu”. Dora plecase în vacanţă, îi spusese Carlota. Miguel fusese chemat la ea… Prin deducere, care recunoştea că putea fi greşită, se părea că Miguel fusese informat de soţia sa că nu se va mai întoarce niciodată. Asta sigur îl şocase, din moment ce Carlota spusese că era ca nebun. De ce hotărâse Miguel să spună tuturor, inclusiv surorii sale, că Dora era moartă, Eleanor nu-şi putea da seama. Părea un risc pe care Miguel nu şi l-ar fi asumat niciodată.

— Da, murmură Miguel, trebuie să ne întoarcem. Mă trezesc devreme, dimineaţă. Se întoarse şi se uită în ochii ei. Trebuie să prind avionul de opt jumătate.

Avion? Avusese impresia că se duce la o altă moşie.

El aprobă şi ei i se păru că-i scăpase faptul că va lua avionul.

— Plec în străinătate, spuse el, şi mai târziu, în timp ce se întorceau spre casă, mai spuse: nu e nevoie să-i spui Carlotei că plec în străinătate. Probabil a înţeles că plec la Portalegre. Zilele astea pare pe altă lume.

Eleanor zâmbi forţat, spunând că era normal ca fata să fie preocupată de nunta atât de apropiată. Dar se întreba unde se ducea Miguel. Era clar că nu pleca în vacanţă în străinătate, când erau atâtea de făcut pentru nuntă. Şi

spusese că va fi plecat doar o zi sau două.

Brusc îi veni ideea că pleca în Grecia.

Capitolul 10

Convinsă din ce în ce mai mult de această idee, Eleanor era deprimată. Părea foarte posibil ca Miguel să fi plecat în Grecia, să discute cu soţia sa despre un eventual divorţ, mai ales că îi spusese să lase lucrurile aşa cum sunt pentru moment; viitorul fiind semnificativ. Dar nu-i trebuia multă imaginaţie pentru a se gândi la o împăcare între frumoasa Dora şi soţul ei. Dora dorea cu siguranţă să se întoarcă la luxul şi la poziţia pe care le avusese şi ar face orice să le obţină. Miguel o adorase… aşa că ar fi aproape inevitabil să cedeze. Eleanor, pe care o plăcuse mult, se va şterge din mintea lui şi se vor împăca. Cum s-ar putea întâmpla, când Dora ar trebui să fie moartă, Eleanor nu-şi putea imagina, dar era sigură că ar învinge toate piedicile.

Acceptarea faptului că nu se potrivea deloc cu el îi făcea pierderea mai uşor de suportat; ideea de a fi „cealaltă femeie” i se părea dezgustătoare. Se simţea vinovată, deşi nu comisese nicio crimă; ar fi dat zece ani din viaţă ca în acest moment să se poată ascunde undeva, sau să plece acasă, în Anglia. Cum asta era imposibil, n-avea altă alternativă decât să se liniştească şi să simuleze un calm care s-o păcălească pe Carlota. Şi astfel, râdea cu ea când apăru Sanches, după ce telefonase ieri, întrebându-l pe Miguel dacă poate veni să-şi vadă iubita. Eleanor şi Carlota beau ceaiul în salon şi Sanches rămase în uşă, arătând foarte bine.

— O imagine încântătoare, spuse el galant. Sper, draga mea Carlota, că mă pot considera măcar parţial responsabil pentru fericirea ta?

Ea roşi adorabil şi coborî genele lungi.

— În mare măsură, răspunse ea, scuturând clopoţelul de lângă ea. Ai ajuns la timp pentru ceai.

— Mi-am dat seama, spuse el amuzat că ea încă îşi ţinea genele coborâte. Abia aştept.

Mai târziu, Eleanor îi lăsă singuri şi se duse să vadă ce făceau muncitorii în holul mare. Fixau pe tavan nişte globuri mari de sticlă cu sute de oglinzi, ca paietele. Aceste globuri se vor roti în timpul dansului, iar luminile din hol se vor stinge. Eleanor îşi consultă notiţele şi se încruntă.

— Ar trebui să fie opt, patru pe fiecare parte, şi unul mai mare în centru.

Numai unul din muncitori vorbea engleză şi el îi traduse maistrului. După un moment, veni răspunsul:

— Cel mare era spart, aşa că am pus trei pe fiecare parte, unul în centru şi unul pe platforma unde cântă muzicanţii.

Eleanor clătină din cap. Îl ştia destul de bine pe conte şi era sigură că trebuia să obţină ce dorea.

— Cum s-a spart cel mare?

Urmă o tăcere, apoi bărbatul spuse:

— L-am scăpat noi, domnişoară.

— Atunci, trebuia să faceţi altul.

— Dar ar costa foarte mult, domnişoară.

— Nu contează. Luaţi legătura cu firma şi comandaţi altul.

Bărbatul se întoarse la maistru, care clătină din cap şi dădu un ordin. Muncitorii se opriră din lucru şi primiră noi ordine. Când Eleanor plecă, se pregăteau să dea jos tot ce montaseră în acea dimineaţă şi aproape toată după-amiaza.

Oftă, întrebându-se dacă ar fi trebuit doar să-i oprească şi să-i pună să facă altceva până s-ar fi întors Miguel.

Dar nu trebuia să-şi facă griji; când i-a spus ce făcuse, el spusese că a făcut foarte bine. Părea foarte obosit şi dezamăgit, se gândi ea şi se întrebă ce se întâmplase. Era clar că nu avusese loc nicio împăcare şi se gândi că probabil trăsese concluzia greşită că s-a dus s-o vadă pe fosta lui soţie. La urma urmei, nu se bazase decât pe intuiţie.

Ajunsese seara foarte târziu şi Carlota se dusese deja la culcare. Dar Eleanor îl aşteptase, ştiind că va ajunge spre miezul nopţii. El fusese surprins s-o vadă în mica sufragerie, dar părea cumva nerăbdător şi avu impresia că ar fi preferat să n-o vadă în seara aceea. Şi i s-a confirmat această impresie, când, după ce ascultase cam cinci minute ce-i spunea despre ce se făcuse, căscase şi spusese că se duce la culcare.

Nunta era subiectul principal în toată regiunea, după cum fusese şi a lui Miguel cu câţiva ani în urmă, presupuse Eleanor. Carlota era atât de dulce în rochia ei lungă albă, şi când intră în biserică la braţul fratelui ei, toată lumea exclamă, uimită. Arătau amândoi atât de nobil şi contele era mândru şi elegant. Eleanor, care era şi ea foarte frumoasă în rochia ei de domnişoară de onoare din catifea verde cu accesorii roz, simţi că i se opreşte respiraţia când îi văzu pe cei doi. Şi mai târziu, când surprinse privirea lui… observă uimită că privirea i se întunecă brusc şi că gura i se încordă.

Ea înghiţi cu greu. Zilele care trecuseră de la întoarcerea lui nu fuseseră fericite pentru ea. Contele se retrăsese în el şi fusese foarte distant faţă de ea. Erau exact ca la început. Nu vorbise direct cu ea decât dacă era neapărat necesar şi dacă rămânea singur cu ea, se ridica imediat şi spunea că are treabă în birou. Eleanor avea impresia că voia ca ea să-şi piardă interesul faţă de

el… şi-i veni brusc ideea că poate voia ca ea să plece după ce se termina nunta.

Uimită şi foarte nefericită, plânsese în camera sa şi odată el observase, dar nu spusese nimic. Ea îl privise, dar el întorsese capul. Eleanor simţea instinctiv că şi el suferea şi ar fi vrut să vorbească cu el, să afle ce se întâmplă. Dar nu îndrăznea, pentru că era conştientă că acum era privită doar ca o angajată, fata care venise în Portugalia ca însoţitoare a surorii lui.

A stat lângă el la recepţie şi comportamentul lui a fost acum prietenos, relaxat. A vorbit cu ea zâmbind şi mai târziu când a început dansul, a invitat-o de câteva ori.

— Pot să profit de această ocazie şi să-ţi spun cât eşti de frumoasă, Eleanor?

Ea continuă se privească gulerul cămăşii lui. Era primul lor dans şi se simţea dintr-odată timidă şi foarte conştientă de apropierea lui… şi de faptul că aceste amintiri vor trebui să dureze o veşnicie.

— Nu spui nimic, draga mea?

Draga mea… Nu-i spusese niciodată astfel de când se întorsese; acum o durea şi realiză că îi tremurau buzele.

— Nu, nu e nimic de spus.

Braţul lui se încordă; simţi că înţelesese că era nefericită şi confuză. Dar nu spuse decât:

— Nu, dragă Eleanor, nu e nimic de spus.

Ea se uită în sus, clipind ca să-şi reţină lacrimile.

— Eşti atât de ciudat, Miguel, şopti ea, fără voia ei, dar dorind din suflet să-l face să se deschidă, să vorbească cu ea şi să-i explice ce se întâmplase de se schimbase aşa de mult. Eu… nu te înţeleg deloc.

El oftă adânc şi clătină din cap. Şi fără un cuvânt, o trase din marginea holului în centru, ca să nu mai fie separaţi de ceilalţi dansatori.

Mai târziu, Sanches o invită la dans şi-i spuse:

— Mulţumesc, dragă Eleanor, că ne-ai ajutat. N-o să uit niciodată.,

— N-am făcut nimic, protestă ea, dar el clătină din cap.

— N-o să uit niciodată că datorită ţie eu şi cu Carlota ne-am căsătorit, continuă el şi dacă va veni vreodată momentul să te pot răsplăti, să fii sigură că o s-o fac. Era foarte sincer, ca şi cum chiar spera să vină ziua când o va putea răsplăti.

Ea zâmbi şi-i mulţumi, ştiind că nu va exista niciodată o asemenea ocazie.

Mirii au luat avionul de miezul nopţii din Lisabona, cu destinaţia Mexic, unde urmau să-şi petreacă luna de miere într-o vilă frumoasă împrumutată de unul din unchii lui Sanches, care se afla în vizită la nişte rude, în Statele Unite.

— Cât de mult se schimbă totul după ce pleacă mirii. Eleanor dansa din nou cu Miguel, şi de data asta reuşi să vorbească pe un ton normal, nestingherită de nodul din în gât pe care-l simţise aproape toată seara.

— A fost o petrecere foarte frumoasă, Miguel. Eşti un organizator nemaipomenit.

— Experienţa, răspunse el. Am avut multe petreceri mari, importante.

Ea aprobă, cu capul pe umărul lui.

— Cred că este memorabil Crăciunul în Portugalia. Mai ales într-o familie aşa de nobilă ca a lui Miguel, adăugă ea în gând.

— Crăciunul… Cuvântul sună aspru, dar continuă. Da, Eleanor, avem un mod deosebit de a sărbători Crăciunul.

— Eu nu voi fi aici la Crăciun.

Trebuia s-o spună, ca să-i vadă reacţia. Dar reacţia lui o răni profund. Şi-ar fi dorit din toată inima să fi tăcut, ca să se mai bucure de câteva momente pe care să şi le amintească mai târziu.

— Eşti hotărâtă să pleci?

Ea ridică ochii şi răspunse, tremurător.

— Da, Miguel, sunt hotărâtă să plec.

— În acest caz, n-am nimic să-ţi spun, decât desigur că-ţi mulţumesc că ai venit, şi pentru… pentru tot.

Tăcu şi o răsuci pe Eleanor. Muzica se opri, scutindu-i pe amândoi de un moment jenant. Era ultimul dans. Petrecerea se terminase.

Primăvara era în toi, iar Eleanor scosese copii la o plimbare în natură. Culegeau floricele şi iarbă de pe malul râului, iar ea era foarte atentă la ei.

— Susan, stai departe de margine.

— Ştiu să înot, domnişoară Salway, dacă am să cad.

— Ar fi mult mai simplu să nu cazi.

Susan râse şi se depărtă de marginea râului.

— E cam tentant, nu-i aşa, domnişoară Salway? spuse Stephen care zâmbea răutăcios în timp ce păşea pe marginea râului.

— În acest caz, spuse Eleanor, plecăm de aici şi mergem pe câmpie.

— O, nu! se auzi un cor de voci. Potoliţi-vă, Sue şi Steve! ţipă Avril. Nu vrem să fim toţi pedepsiţi din cauza voastră!

După o jumătate de oră, se întoarseră la şcoală, toţi având floricele în mână.

— E timpul de joacă! Ce binee! spuse Avril, lăsând florile pe bancă şi ieşind din clasă.

Ceilalţi copii o urmară repede, alăturându-se celorlalţi elevi ai şcolii pe terenul de joacă. Eleanor se duse în cancelarie şi se aşeză pe un fotoliu. Directorul îi zâmbi şi o întrebă cum a fost plimbarea în natură.

— Sper că n-aţi adus vreo vietate?

Ea zâmbi şi clătină din cap. Nu era un comentariu neobişnuit când un profesor ducea copiii afară.

Fata de serviciu îi dădu o ceaşcă cu ceai şi biscuiţi. Era amuzant, gândi Eleanor, că fetelor le plăcea să facă asta. Dacă li s-ar spune acasă să facă ceva când ar trebui să se joace, s-ar supăra foarte tare. Dar aşa erau copiii, şi mamele se plângeau întotdeauna că micuţul Johnny, sau micuţa Mary ar face mult mai multe pentru profesoara lor decât pentru mamă.

Gândul îi fugi, ca de obicei, la Portugalia şi la conte.

Ce făcea el în acest moment? Câteodată se simţea foarte atrasă spre el, ca şi cum prin telepatie ar fi vrut să-i spună că se gândea la ea. Nu-i explicase nimic, doar o lăsase să plece, la două zile după nuntă. O dusese chiar el la aeroport şi oprise maşina înainte de intrarea în Lisabona. Se întorsese spre ea şi-i luase faţa în palme. Buzele lui le găsiseră pe ale ei, blând şi tandru.

— Doar un sărut de despărţire, draga mea Eleanor, şoptise el, apoi îi dăduse drumul şi o dusese la aeroport.

Credea că ştia ce se întâmplase. Îi ceruse Dorei divorţul şi ea refuzase. Asta excludea ideea infidelităţii, care-i trecuse prin minte Eleanorei. Şi crease un mister şi mai mare. De ce se despărţiseră ei? Dar cum n-avea nimic de câştigat încercând să-l rezolve, Eleanor încercase să nu se mai gândească la el. Trebuia să-l uite pe contele Ramiro Vicente Miguel de Castro cât mai repede. Nu era pentru ea.

Dar nu era uşor să uite; ştia că nu va fi uşor. Dar se lăsase absorbită de muncă, acceptând un post în Northumberland, foarte departe de locul unde trăia Terry Kershawe. În cele câteva zile cât stătuse la verişoara sa, se întâlnise cu el de două ori.

Carlota a vrut să corespondeze şi Eleanor fusese de acord, neputând să-i spună că ar prefera să se despartă dintr-odată. Totuşi, scrisorile deveniseră mai rare şi cel mai mult din cauza Eleanorei. Lăsa să treacă săptămâni până să răspundă scrisorilor, într-un final, vor înceta să-şi mai scrie.

Eleanor ajungea acasă înaintea lui Jean, colega ei de apartament, pentru că ea lucra la un birou până la ora cinci. Aşa că Eleanor pregătea masa, care era gata aproape întotdeauna pe la şase. După ce mâncau, Jean spăla vasele şi Eleanor se pregătea pentru a doua zi. Era o rutină monotonă, dar Eleanor începuse să fie mulţumită, în ciuda dragostei ei pentru Miguel, care, spre dezamăgirea ei, nu părea să scadă cu trecerea timpului. Era întotdeauna cu ea, în orice moment. În clasă, simţea subconştient durerea, deşi încerca să acorde toată atenţia copiilor, care erau în număr de treizeci şi doi.

Tocmai ajunsese acasă în acea după-amiază, când auzi soneria şi când deschise, rămase uluită, văzându-l pe soţul Carlotei.

— Nu te speria, spuse el repede. Nu s-a întâmplat nimic. Pot să intru? adăugă el, amuzat de privirea ei şocată.

— Da, desigur. Inima ei bătea tare. De ce ai venit? întrebă ea, înainte ca el să intre în sufragerie.

— Am spus că am să te răsplătesc dacă o să pot vreodată, începu el, şi acum cred că o pot face. Eleanor, vrei să-mi răspunzi mai întâi la o întrebare? Îl iubeşti pe Miguel?

— Sanches, tremură ea, de ce ai venit aici?

— Ca să te ajut, aşa cum m-ai ajutat tu pe mine. Eşti îndrăgostită de cumnatul meu, nu-i aşa?

— Da, răspunse ea scurt, întrebându-se dacă roşise.

— Atunci, e bine. Dacă nu l-ai fi iubit, aş fi făcut drumul degeaba. Eleanor, ştii că şi el te iubeşte?

Ea strânse buzele, ca să le oprească din tremurat.

— Te rog, spune-mi repede, Sanches. Despre ce e vorba?

— Ştiai că e căsătorit, că Dora trăieşte, nu-i aşa?

— S-a aflat? Toată lumea ştie? O, bietul Miguel!

— Este moartă, Eleanor, spus el încet.

— Moartă? Soţia lui e m-moartă? Frumoasa fiinţă din portret – tânără, înzestrată cu tot ce-i putea oferi natura mai frumos. Doar la asta se gândea, şi mai târziu se întrebă de ce nu se gândise la ce însemna asta pentru ea şi Miguel. Cum s-a întâmplat, Sanches?

— Un accident. Şi în maşină mai era Lourenço şi o cameristă a lui Miguel, care-l părăsise şi se dusese să trăiască la Dora.

— Julia! A plecat…? Dar nu era deloc surprinzător. Spusese că îşi iubea fosta stăpână. Lourenço… murmură Eleanor. Şi Lourenço?

— Trăia cu Dora. Sanches nu arăta nicio emoţie. Din contră, era rece şi indiferent şi continuă să-i spună că soarta îi adusese pe cei trei împreună, şi că nimeni în afară de familia lui Miguel nu ştia secretul.

Doar atunci Eleanor realiză totul şi se aşeză într-un fotoliu, invitându-l şi pe oaspetele său să facă acelaşi lucru.

În următoarele minute, află multe de la Sanches.

— Sunt multe de povestit, spuse el, lăsându-se pe spate în fotoliu. Şi îţi sugerez să laşi întrebările pentru final. Voi începe cu începutul, cu ce ştiu eu, şi voi completa restul la final. Îi povesti că la câteva luni după ce plecase, el şi cu Carlota s-au dus la palat pentru câteva zile. Într-o zi, el şi cu Miguel erau singuri când, scoţând un portofel din haină, Miguel scăpase ceva pe jos. Eu l-am ridicat, şi, spre surprinderea mea, am văzut că era o fotografie cu tine. Se pare că o făcuse Carlota. Eleanor aprobă, simţind un fior la gândul că Miguel avea la el o fotografie de-ai ei. Miguel păruse puţin jenat, dar apoi a

luat-o calm şi a pus-o în portofel. Eu i-am povestit Carlotei şi am întrebat dacă a observat vreodată că şi tu ţii la fratele ei. Ea a spus că nu şi eu am tras concluzia că Miguel ţi-a declarat dragostea lui nefiind reciprocă, a fost motivul plecării tale, pe care nici eu, nici Carlota n-am înţeles-o atunci.

Făcu o pauză ca şi cum îi oferea ocazia să comenteze, dar ea tăcu, nerăbdătoare să afle restul poveştii.

— Următorul lucru s-a întâmplat de Crăciun. Eram din nou la palat şi într-o zi am surprins cea mai îngrozitoare scenă posibilă. Julia, una din cameristele lui Miguel, fusese prinsă furând bani din camera lui, unde, se pare că ţine sume mari de bani, pentru salariile angajaţilor şi alte cheltuieli. Miguel era alb ca varul, Carlota şi cu mine am crezut că o va ucide. Noi ne-am fi retras, dar deja o auzisem pe Julia vorbind despre Dora şi am aflat că trăieşte.

Am rămas pe loc, şocaţi, şi când eu am spus că ieşim, Miguel ne-a spus să stăm; deja auzisem destul şi puteam auzi şi restul. Ei bine, am înţeles că Miguel îi spusese Juliei să plece înainte să intrăm noi şi Julia se întorsese şi-i spusese că ţine legătura cu fosta lui soţie şi că dacă Miguel nu va avea grijă, va spune tot ce ştie şi-l va târî într-un mare scandal. Îţi poţi imagina o servitoare să vorbească astfel cu Miguel?

Eleanor clătină din cap.

— Ce îngrozitor pentru el, să se târguiască astfel cu o servitoare ca Julia!

— Fata a recunoscut că a luat hainele şi bijuteriile din camera fostei sale stăpâne şi că i le dădea lui Lourenço, care venea să le ia. Asta se întâmplase de câteva ori, şi se pare că în ciuda banilor pe care Miguel îi dădea lui şi Dorei, tot nu le ajungeau. Cred că bijuteriile au fost vândute. Julia primea o mică parte pentru rolul ei. I-a spus lui Miguel că tu ştiai că soţia lui trăieşte. Faţa lui Miguel era îngrozitoare, Eleanor. Nu-ţi spusese chiar el şi, ne-a spus mai târziu, că probabil îl urăşti că te-a minţit.

— Să-l urăsc…? Nu.

— Şi eu aş fi crezut la fel, dacă aş fi minţit-o pe femeia pe care o iubesc, aşa că îmi imaginez suferinţa lui Miguel. Sanches continuă. Miguel a fost forţat să-i plătească fetei o mare sumă de bani în schimbul tăcerii, dar i-a spus clar să nu mai rămână la palat. A plecat imediat după Crăciun şi s-a dus la stăpâna ei, pe o mică insulă din Grecia, unde cumpăraseră o casă. Se pare că Julia i-a râs în faţă lui Miguel înainte să intrăm noi şi i-a spus că i-a trimis vorbă stăpânei sale că însoţitoarea englezoaică a Carlotei se îndrăgostise de el. De unde ştia asta?

— A ghicit. Eleanor roşi, dar îi povesti lui Sanches cum o prinsese pe Julia. Atunci mi-a spus, că Dora trăieşte. Aşa că am fost forţată să nu spun nimic despre faptul că lua lucruri din camera Dorei. Ţi-a spus Miguel că i-a

râs în nas? întrebă ea surprinsă, dar Sanches clătină din cap.

— Nu, am subînţeles noi, pentru că înainte să iasă din cameră, s-a întors şi a spus insolent: „Acum, voi putea spune chiar eu donei Dora despre englezoaica care s-a îndrăgostit de dumneavoastră! I se va părea foarte amuzant, cum v-am mai spus că mi-a scris. A spus că a râs copios!” Am crezut că Miguel o va strânge de gât, Eleanor, şi mă bucur că am fost noi acolo, pentru că dacă i-ar fi făcut ceva, şi-ar fi distrus reputaţia. Da, adăugă el, înfiorat, mă bucur că am fost acolo.

— După asta, Miguel v-a spus totul?

— Ne-a spus totul, şi e o poveste foarte urâtă, Eleanor.

Apoi a aflat cum Miguel, forţat să se ducă la celelalte moşii, a vrut să le ia pe Dora şi pe Carlota cu el, dar Dora a refuzat şi a lăsat-o pe Carlota în grija ei.

— Relaţia lor s-a răcit, pentru că Miguel credea că ar fi trebuit să-şi dorească să fie cu el mereu. Miguel a recunoscut că dragostea lui s-a răcit, dar a spus că s-a căsătorit cu Dora din dragoste. Ştiu că e adevărat, pentru că ea era săracă în comparaţie cu el, deci n-a fost o căsătorie de „convenienţă” cum au loc de obicei între cei de viţă nobilă.

Sanches povesti că unul din amanţii Dorei începuse s-o şantajeze, ameninţând nu numai că se va duce la Miguel, dar şi că va spune tuturor că au fost amanţi şi că stătea la un hotel din Rio Tinto când Miguel era plecat de acasă. Acest bărbat a tocat-o pe Dora de toţi banii din moştenirea de la tatăl ei. Dar bărbatul a vrut mai mult şi ea a început să vândă bijuteriile, care de fapt erau moşteniri de familie şi cărora Miguel nu le-a observat lipsa decât mai târziu. În final, Dora a plecat în Grecia, spunându-i lui Miguel că va sta la o veche colegă de şcoală care îşi cumpărase o vilă acolo. De fapt, s-a întâlnit cu Lourenço şi şi-au cumpărat o casă. Atunci, Dora l-a chemat pe Miguel şi i-a spus totul, aşa cum ţi-am povestit.

— Totul! Ce îngrozitor pentru el, să afle toate astea! îşi strânse mâinile, inconştient. Părea că nu face parte din acest scenariu, ci că priveşte din afară.

— Da, îngrozitor. Imaginează-ţi să auzi o asemenea confesiune de la soţia ta. Atunci, i-a spus lui Miguel să spună tuturor că a murit şi că a fost înmormântată pe insulă, pentru că nu mai suporta să fie şantajată.

— Miguel n-ar fi fost de acord cu asta!

Urmă o tăcere tensionată, înainte ca Sanches să spună, cu dinţii încleştaţi:

— Miguel n-a avut de ales. L-a ameninţat că va spune tuturor că sora lui era însărcinată.

— Ea… Eleanor încerca să realizeze faptul că o femeie care arăta atât de inocentă ca Dora putea fi în stare de aşa ceva. Mi se pare imposibil, spuse ea, şi Sanches aprobă, trist.

— Dora a cerut o alocaţie mare pentru ea şi o mărire a alocaţiei lui Lourenço, iar Miguel a fost de acord să plătească.

Eleanor se încruntă.

— Dar bărbatul acela nu putea s-o mai şantajeze, pentru că ea recunoscuse totul în faţa lui Miguel.

— O ameninţase că va spune totul tuturor, aminteşte-ţi. Nu, Eleanor, Miguel nu putea decât să fie de acord. Dora i-a spus clar că va rupe orice legătură cu vechea ei viaţă. I-a spus că Lourenço fusese iubitul ei înainte de căsătorie şi că-l voia acum din nou.

— Nu e de mirare că Miguel arăta ca un criminal când eu… se întrerupse, dar era prea târziu. Sanches aştepta să-i explice şi ea îi povesti despre locul gol din galeria cu portrete şi despre reacţia lui Miguel când i-a spus despre el. Apoi îi povesti scena din pod. Acum se explică multe, adăugă ea, amintindu-şi că se întrebase dacă Miguel acceptase această înşelătorie sub presiune. Suspiciunile ei erau corecte. Cred că a fost îngrozitor pentru Miguel, să trăiască în minciună.

— Da, a fost. A trecut prin iad, dar soarta s-a întors şi acum este liber.

— Liber… Se uită la Sanches cu ochi senini. E puţin mai mult de atât.

— S-a dus pe această insulă puţin înainte de nunta noastră; mi-a spus că voia să ştie dacă Dora ar fi de acord să divorţeze. Ar fi putut să divorţeze de ea uşor, desigur, dar din cauza acestei minciuni, trebuia s-o facă în secret. Dora a refuzat să divorţeze. Ştia despre tine de la Julia şi nu voia să-l lase liber pe Miguel, ca să se poată recăsători.

— Este incredibil! exclamă Eleanor. Cum poate cineva să fie atât de egoist şi de crud!

— Când o femeie e rea, este mai rea decât zece bărbaţi la un loc, declară Sanches. Era un diavol cu o înfăţişare foarte frumoasă.

— Acum înţeleg de ce n-a mai insistat Miguel să rămân în Portugalia. Mi-a cerut să rămân, îi explică ea lui Sanches. Dar după ce s-a întors, am văzut o schimbare la el; am ştiut instinctiv că vrea să plec după nuntă. Când i-am spus că o să plec, el n-a protestat… Şovăi. A fost îngrozitor, Sanches, p-pentru că-l i-iubesc atât de mult. Vezi tu, n-am înţeles nimic înainte, dar acum înţeleg. Mulţumesc, termină ea simplu şi-i puse întrebarea care, deşi o avea pe buze de la început, n-o rostise până acum. Dora… când a murit?

— Acum două săptămâni. Dora n-a murit imediat, ca ceilalţi. A reuşit să-i dea telefon lui Miguel de la spital, dar deşi el a plecat imediat, murise când a ajuns acolo. A trebuit să aranjeze funeraliile şi să se ducă acolo din nou – e acolo acum – pentru împărţirea lucrurilor Dorei. Casa era pe numele ei, se pare, dar el a angajat un avocat ca s-o dea cuplului de tineri greci care lucrau pentru Dora şi Lourenço. Aceştia se ocupau de grădină şi de casă. Julia, se

pare, era cameristă.

— A fost foarte generos din partea lui Miguel să le dea casa.

— Tinerii sunt foarte săraci şi trăiau într-o căsuţă din spatele grădinii. Cred că aprind lumânări în fiecare zi la toţi sfinţii.

— Ai venit până aici să-mi spui toate astea, spuse ea după o pauză. Dar Miguel… vine, mai târziu?

— L-am întrebat imediat după ce ne-a spus că Dora a murit. Părea foarte abătut şi mi-a spus că nu l-ai putea ierta niciodată pentru cât de urât s-a purtat cu tine…

— S-a purtat urât cu mine?

— Te-a minţit; a spus că n-are nicio scuză, că trebuia să-ţi spună totul. A mai spus că te-a rănit foarte tare lăsându-te să pleci atât de uşor…

— Dar a trebuit s-o facă, atunci când soţia sa a refuzat divorţul. Ştia că nu avem niciun viitor împreună. Scutură din cap indignată, ca şi cum Miguel ar fi fost acolo să vadă reacţia ei. Nu trebuie să se învinuiască pentru asta.

Sanches ridică din umeri.

— Spunea că nu poţi să-l iubeşti, după cum s-a comportat cu tine. Poate s-ar fi răzgândit până la urmă, dar am vrut eu să fiu eu cel care vă aduce împreună, aşa că i-am cerut Carlotei să venim aici, să-ţi spunem totul. Dar în această dimineaţă s-a trezit cu o răceală îngrozitoare şi cu o durere groaznică de cap. Eu am spus că voi aştepta, dar ea a insistat să vin singur. Ar fi cel mai frumos lucru dacă Miguel te-ar găsi la întoarcere la palat, a spus ea. Aşa că iată-mă aici. Iau avionul de miezul nopţii înapoi spre Portugalia. Vii cu mine?

— Crede că nu-l iubesc? întrebă ea sceptic, ignorându-i întrebarea. Ar fi trebuit să ştie că nu puteam să nu-l mai iubesc.

— Nu prea i-ai mai scris Carlotei, şi ea i-a spus lui Miguel. A crezut că vrei să rupi cât mai repede orice legătură cu palatul şi cu oamenii de acolo.

Ea clătină din cap, încurcată, de acest refuz al lui Miguel de a veni la ea. Se gândi că probabil din cauza mândriei şi se simţi puţin dezamăgită de el, dar nu putea pierde şansa la fericire doar din cauza mândriei.

— Când se va întoarce? întrebă ea şi el răspunse că este aşteptat sâmbătă dimineaţă. Nu vreau să fiu acolo când se întoarce pentru că nu mi se pare potrivit să intru în palat în absenţa lui. Ridică o mână să oprească protestul lui Sanches. Nu e bine, insistă ea. Dacă există avion, voi ajunge la palat la ora ceaiului. Dacă nu, mai rămân puţin la Lisabona. Vacanţa de la mijlocul semestrului e luni şi marţi, aşa că voi putea să iau un avion să mă întorc miercuri la şcoală.

— Aşadar, nu te întorci cu mine în seara asta?

Ea clătină din cap.

— Trebuie să fiu la şcoală mâine, Sanches. Şi oricum, după cum ţi-am spus, nu vreau să ajung acolo înaintea lui Miguel.

Grădina palatului strălucea în toată splendoarea exotică a primăverii târzii; vegetaţia erau verzi şi bogate, dealurile din Sintra erau albastre, exact cum i le descrisese Miguel. Coborâse din taxi înainte, simţind nevoia să facă pe jos restul drumului şi să se gândească, să se pregătească… pentru ce? Trecuseră cam trei săptămâni de la moartea Dorei; nu era foarte decent să-l vadă pe Miguel, îşi spuse ea, paşii ei fiind din ce în ce mai şovăielnici. Dar nu mai erau chiar căsătoriţi, gândi ea, când Dora trăia cu altcineva.

Ajunse la poartă, privi blazonul heraldic, apoi Fântâna Sirenelor, păunii de pe pajişte, florile exotice din spate. Soarele strălucea peste această scenă liniştită. Sună la sonerie, inima bătându-i puternic. Era teamă, sau emoţie, sau puţin din amândouă? Dacă Sanches greşea? Dacă ea greşea? Miguel nu-şi declarase niciodată dragostea şi între ei nu fusese niciodată o scenă de dragoste. Câteva momente intime, da, dar uitându-se înapoi acum, Eleanor admise că era posibil să le fi dat mai multă importanţă decât contele.

Sobrul João veni la uşă; ochii lui străluceau, dar rămânea grav. Era echivalentul majordomului englez. În ciuda încrederii ei, Eleanor nu se simţise niciodată prea bine în faţa lui.

— Dom Miguel este acasă? îl întrebă, şi spre dezamăgirea ei, el clătină din cap. Încă nu s-a întors?

João deschise larg uşa şi ea intră.

— De unde să se întoarcă, domnişoară?

— Din… se opri întrebându-se ce ştiau servitorii. Poate Miguel nu spusese nimănui că pleacă în Grecia. Era aşteptat să se întoarcă în această după-amiază.

Bărbatul aprobă uşor, din cap.

— A venit acasă şi apoi a plecat din nou, peste o oră. Trebuia să prindă avionul spre Anglia.

— Anglia? repetă ea. Spre Anglia?

— Da, domnişoară.

Ea se întristă o clipă, apoi se înseninâ. Dezamăgirea dispăru imediat ce realiză că plecase după ea – şi doar la o oră după ce ajunsese acasă! Nu vrusese să piardă niciun moment. Dar era atât de frustrant! Ea era aici; iar Miguel, probabil foarte obosit după călătoria sa, era în drum spre Anglia. Dacă Sanches înţelesese totul greşit?

— Nu ştiu ce să fac. Se simţea neputincioasă, cuprinsă din nou de dezamăgire. Cred că o stau aici puţin, dacă pot?

— Desigur, domnişoară. Se uită la ceasul de pe perete. Poate vreţi să-i daţi telefon la aeroport?

Ea făcu ochii mari.

— Adică, n-a decolat încă?

— Avionul va pleca într-o jumătate de oră, domnişoară. Dom Miguel a plecat să prindă avionul de cinci fără zece, din Lisabona.

Avionul de cinci fără zece! îi venea să ţipe de fericire! în schimb, întrebă repede:

— Pot să folosesc telefonul din hol?

— Desigur, domnişoară, şi o lăsă să se ducă singură în holul mare.

Eleanor rămăsese la fereastră, nemişcată, până când văzu maşina intrând, cu blazonul strălucind în soare. Se duse în centrul camerei, aşteptându-l, abia putând să respire. El deschise uşa, rămase un moment pe loc, privind-o nemişcat şi palid, cu ochii strălucind de dragoste.

— Draga mea…! O luă în braţe şi o sărută lung. Cu respiraţia tăiată, ea ridică ochii spre el. Lasă-mă să mă uit la tine! Iubita mea Eleanor! Spune-mi totul. Cum de eşti aici? Ea încă nu putea să vorbească, de fericire. Nu mi-a venit să cred când am ajuns la aeroport şi cineva mi-a adus un mesaj, chiar înainte ca Felipe să plece cu maşina.

— Am crezut că voi vorbi cu tine, dar încă nu ajunseseşi. Îi explică pe scurt ce se întâmplase, în timp ce el asculta uimit.

— Probabil i-am dat lui Sanches impresia că mi-am pierdut speranţa, recunoscu el, gânditor. Dar ştiam că n-ai încetat să mă iubeşti şi am aşteptat nerăbdător să rezolv toate problemele ca să pot veni după tine. Se uită la ea cu tandreţe. Ar fi trebuit să ştii, draga mea, că nu voi renunţa aşa de uşor.,

— Mi s-a părut ciudat, dar m-am gândit că poate… din mândrie… Se opri, ştiind că nu trebuia să spună asta.

— Mândria nu m-ar fi oprit niciodată, draga mea copilă. Tonul lui o mustra şi ea îşi muşcă buza. Era gata să-şi ceară scuze, dar el o sărută cu ardoare, exprimându-i toate sentimentele şi tensiunile din ultimele luni, luni de neputinţă pentru amândoi, când nu întrevedeau decât mulţi ani de singurătate.

Şi acum erau împreună, îmbrăţişaţi, uitând de orice altceva în afară de dragostea lor, o dragoste care va înflori pe tot parcursul vieţii lor. Miguel o luă de mână şi o conduse la canapea, unde o luă în braţe. Părea recunoscător lui Sanches că-l scutise de o explicaţie lungă, dar mai adăugă câte ceva la ceea ce ea ştia deja.

— Când Dora a plecat în acea vacanţă, chiar am crezut că stă la o prietenă; aşa că îţi poţi imagina ce şoc am avut când m-am dus în Grecia şi am auzit ce avea să-mi spună. După cum ştii, am fost obligat să-i accept condiţiile… Se opri şi o expresie satanică îi trecu peste faţă, dar dispăru repede şi Eleanor ştiu că o văzuse pentru ultima dată. Eu, Miguel de Castro, a trebuit să accept

să mi se spună ce să fac! Dar refuzul însemna dezvăluirea secretului Carlotei şi pătarea numelui nostru. Am ştiut în acel moment că o urăsc pe Dora, o uram groaznic şi n-am vrut s-o mai văd niciodată. Sunt sigur că am fost ca un nebun când m-am întors. Biata Carlota plângea într-una, dar nu puteam să-i spun ce se întâmpla.

Eleanor îi povesti ce nu ştia el. I-a vorbit despre întrebările pe care şi le pusese şi cum îşi dăduse seama că ţinea la ea.

— Am simţit că e un mister, dar la început mi-am spus că nu e treaba mea.

— Ai prins-o pe Julia cu bijuteriile luate din camera stăpânei sale; mi-a spus ea. Înţeleg, draga mea, că la fel ca mine, te aflai într-o postură neputincioasă şi nefericită, dar acum s-a terminat totul. Buzele lui tandre îi mângâiară obrazul. Când te poţi întoarce, draga mea?

— Trebuie să dau preaviz. Mai sunt două luni…

— Două luni! El clătină din cap. Nu cred, draga mea. Am pierdut deja destul timp. Realizezi că sunt şapte luni de când ai plecat de aici?

Ea aprobă. Erau exact şapte luni şi trei zile.

— Nu pot pleca acum, dragule, spuse ea. Ar fi o încălcare a etichetei profesionale să plec fără perioada e preaviz.

În final el fu de acord, dar spuse că va veni în Anglia în fiecare weekend, în aceste două luni. Eleanor îl luă de mână şi spuse:

— Sanches crede că el este cel care ne-a adus împreună; crede că îmi datorează foarte mult, ceea ce e ridicol, desigur. Dar acum e fericit că m-a răsplătit, aşa că ar trebui să nu-i spunem că veneai în Anglia să mă vezi.

El o privi lung şi clătină din cap cu fermitate.

— Te rog, dragul meu Miguel, îl rugă ea. Ar fi foarte dezamăgit dacă ar afla că nu el a fost responsabil pentru asta.

Miguel se încruntă, dar fu imposibil s-o refuze.

— Foarte bine, spuse el, îmbufnat. Îl vom lăsa să creadă că el ne-a adus împreună.

O trase mai aproape şi ea se topi în braţele lui, ridicându-şi faţa spre el.

După un timp Miguel chemă o servitoare, s-o conducă pe Eleanor în camera ei. Era în partea din faţă a casei şi ea exclamă uşor când o văzu. Servitoarea dispăru şi Eleanor se întoarse.

— Îţi place? Miguel veni spre ea, o luă de umeri, o conduse la fereastră şi priviră amândoi la grădina palatului, parcul şi dealurile din spate. A fost odată camera mamei mele.

Eleanor se întoarse în braţele lui şi se uită la camera luxoasă – pereţii acoperiţi cu satin roz, covorul gros crem şi draperiile mari asortate, baldachinul mare cu roz şi auriu. Privirea i se opri pe uşa mare dintre această cameră şi cea alăturată. Uşa era puţin deschisă şi prin ea văzu că şi cealaltă

cameră era la fel de frumoasă. Roşi uşor din cauza gândurilor ce-i trecură prin minte şi Miguel îi ridică faţa, tachinând-o.

— Da, dragostea mea, mă voi muta acolo foarte curând.

Îi spuse din nou că fusese camera mamei sale, dar că Eleanor o poate redecora după cum îşi doreşte.

— Îmi place aşa cum e, spuse ea.

Ideea de a ocupa camera Dorei o preocupase foarte mult, dar ar fi trebuit să ştie că Miguel va înţelege. Faptul că i-a dat camera pe care o va ocupa în viitor, o linişti. Inima ei era copleşită de dragoste.

— Acest weekend va fi cel mai minunat din viaţa mea, şopti ea, simţind că oricâte momente fericite vor avea în viitor, aceste zile vor fi cele mai importante în amintirea ei.

Dar Miguel o contrazise.

— Unul din multe altele, draga mea. Pe acesta o să ni-l amintim mereu, dar vor urma multe momente minunate.

Avea dreptate. O zi strălucitoare de iunie a fost „cea mai minunată zi a ei”. Nunta n-a fost atât de mare ca a Carlotei şi a lui Sanches, dar s-a vorbit de ea mult timp după aceea, din cauza măreţiei mirelui şi a frumuseţii delicate a miresei, care n-a încercat deloc să-şi ascundă sentimentele când, la altar, s-a uitat cu adoraţie la proaspătul ei soţ şi şi-a ridicat buzele dornice spre ale lui.

— Draga mea contesă iubită, şopti el cu tandreţe şi emoţie, apoi se îndreptă mândru, adoptând poziţia nobilă cu care trebuia să apară în public ilustrul conte Ramiro Vicente Miguel de Castro.

Sfârşit